NORA ROBERTS

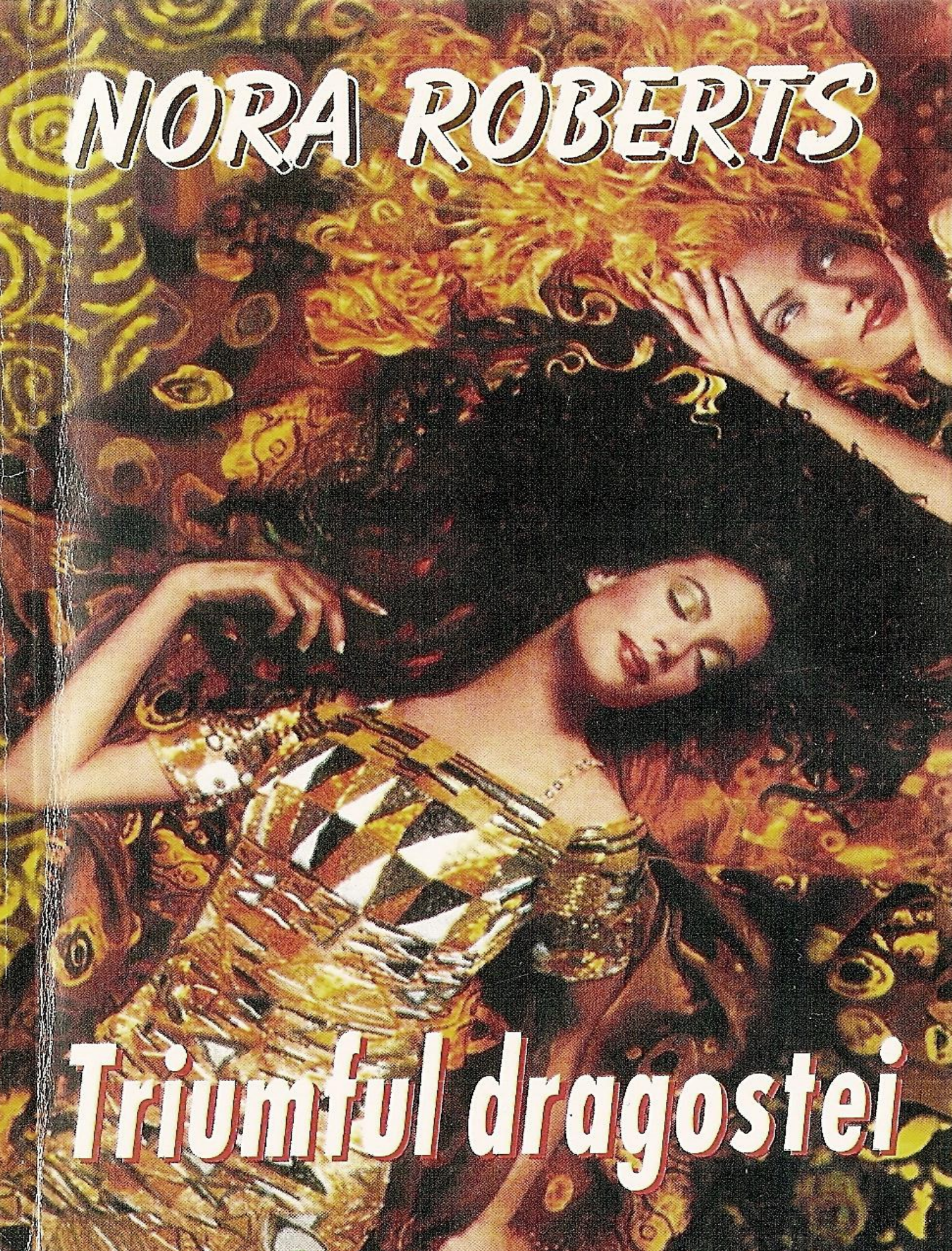

Triumful dragostei

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15

NORA ROBERTS

Triumful dragostei

Traducere de Doina Doru

CAPITOLUL 1

Foxy privea fix la burta maşinii sale, tip MG. Mirosul de benzină o învăluia pe măsură ce strângea şuruburile.

— Ştii, Kirk, nici nu pot spune cât îţi sunt de recunoscătoare pentru

că mi-ai împrumutat salopeta asta.

Vocea ei catifelată de contralto avea o nuanță de ironie.

— Nu de aceea există fraţii?

Foxy îi auzi rânjetul din glas, deşi nu îi vedea decât partea de jos a jeanşilor uzaţi şi

tenişii soioşi.

— E minunat că eşti atât de destupat la minte. (Rosti cuvintele scrâşnit, printre dinţi, în timp ce mânuia îndreptarul de lanţ.) Unii fraţi ar insista să repare ei transmisia.

— Nu sunt misogin, i-o întoarse Kirk.

Foxy îi urmări tenişii care traversau podeaua de ciment a garajului. Auzi clinchetul şi zornăitul uneltelor pe care le înlocuia.

— Dacă nu luai hotărârea să devii fotograf, te cooptam în echipa mea de salahori.

— Norocul meu,

prefer să am de-a face cu revelatorul decât cu uleiul de motor. (Îşi şterse obrazul cu dosul palmei.) Şi cred că dacă nu eram angajată să fac poze pentru cartea lui Pam Anderson, n-aş fi acum aici scufundată în piese de maşină.

Când îi auzi râsul

precipitat, cald, Foxy îşi dădu seama cât de mult îi lipsise. Poate şi pentru că el nu se schimbase deloc în cei doi ani de când nu se văzuseră. Era exact acelaşi, ca şi cum ea ar fi închis uşa şi ar fi deschis-o din nou doar după câteva minute. Chipul îi era tot

ars de soare şi de vânt, brăzdat de cute care aveau să devină mai adânci şi mai fermecătoare o dată cu anii. Avea părul la fel de sârmos ca al ei, deşi al lui era auriu închis, iar al ei un roşcat aprins. Când zâmbea, mustaţa atât de familiară

i se arcuia deasupra gurii. Foxy nu şi-l putea aminti fără ea. Ea avea şase ani, iar el şaisprezece atunci când şi-o lăsase prima oară, şi şaptesprezece ani mai târziu, continua să îi stea neclintită pe chip. Nici neastâmpărul nu îl părăsise. Îl regăsea în

zâmbetul lui, în ochi, în mişcări.

Când era mică îl idolatriza. Era eroul înalt şi minunat care îi dădea voie să stea în spatele lui şi să îl venereze. Kirk fusese cel care o poreclise, fără voie, Foxy, şi Cynthia Fox, la numai zece ani,

se agăţase de nume ca şi cum ar fi fost un dar. După ce Kirk plecase de acasă ca să devină celebru ca şofer profesionist de curse, Foxy trăise numai pentru vizitele sale ocazionale şi scrisorile scurte şi sporadice. Absenţa îl făcuse şi mai

preţios, şi mai indestructibil. Avea douăzeci şi trei de ani când a câştigat prima sa cursă importantă. Foxy avea treisprezece.

Acest an al vieţii ei, tandru, plin de încercări şi învăţăminte, fusese unul destul de dureros. Foxy se întorcea cu

maşina din oraş, târziu, împreună cu părinţii ei. Drumul era alunecos din cauza zăpezii. Ea privea fulgii care se năpusteau în geamul maşinii, în timp ce radioul cânta o melodie de Gershwin, pe care ea era prea mică pentru ca să o recunoască sau să i

placă. Se întinsese pe bancheta din spate, închisese ochii şi începuse să fredoneze un cântec îndrăgit de cei de-o vârstă cu ea. O secundă îşi dorise să fie acasă, ca să îşi poată asculta discurile şi să îi telefoneze celei mai bune prietene ca să

vorbească despre lucruri importante – *băieţii.*

Fără să prindă de veste, maşina începu să derapeze. Se răsuci sălbatec, luând viteză pentru că roţile nu aveau de ce să se agaţe pe zăpada umedă şi alunecoasă. Dincolo de geamurile mașinii era o

abureală albă şi îl auzi pe tatăl său înjurând, în timp ce se lupta să recapete controlul asupra volanului, dar frica ei nu mai avu timp să se materializeze. Foxy auzi o trosnitură când maşina pocni stâlpul de telefon, simți zguduitura şi o durere

fulgerătoare. Simţi frigul în timp ce era azvârlită din maşină, apoi foşnetul umed al zăpezii pe obraz. Apoi nu mai simţi nimic.

Două zile mai târziu, când se trezise din comă văzuse faţa lui Kirk aplecată peste a ei. Îşi aminti de accident şi

primul val de bucurie îngheţă. Citi în ochii lui – îngrijorarea, durerea, resemnarea. Scutură din cap pentru a îndepărta cuvintele pe care el nu i le spusese încă. Cu blândeţe, el se aplecase şi îşi odihnise obrazul pe al ei.

— Acum nu ne mai

avem decât unul pe celălalt, Foxy. O să am grijă de tine.

În felul său s-a ţinut de cuvânt. Următorii patru ani s-au derulat pentru Foxy în mod normal. A învăţat cu un succes mai mare sau mai mic cu diverşi profesori. Dar, în

timpul adolescenței, Cynthia Fox a învățat mult mai mult decât istoria Americii sau algebră. S-a familiarizat cu mișcarea pistoanelor și a motoarelor turbo; a învățat cum să facă un motor bucăți și cum să-l asambleze la loc; a învățat regulile

circuitelor de curse. A crescut într-o lume dominată de bărbaţi, mirosind a benzină şi cu urletul motoarelor alături. Câteodată supravegherea lăsase de dorit, alteori fusese inexistentă.

Kirk Fox era ur bărbat mistuit de o

pasiune unică: cursele. Foxy ştia şi accepta că uneori el uita cu totul de ea. Stângăciile din comportamentul lui o făceau să îl iubească şi mai mult. Crescu sălbatecă şi liberă şi, câteodată, ocrotită.

Colegiul fusese un şoc. În următorii patru

ani lumea lui Foxy se
lărgise. Descoperi ce
excentric era să împarţi
un dormitor cu femei.
Începu să afle mai
multe despre Cynthia
Fox. Pentru că avea un
ochi format pentru
culori, tăieturi şi linie,
îşi dezvoltase propriul
gust în materie de

îmbrăcăminte.

Descoperise că mondenităţile şi societatea femeilor nu i se potriveau; copilăria îi fusese mult prea nonconformistă pentru ca să mai poată accepta reguli şi constrângeri. I-a fost uşor să le reziste băieţilor de la colegiu

pentru că îi păreau nişte băieţei nebunatici şi necopţi. Când intrase la colegiu era o fetiţă stângace şi reticentă, iar la absolvire era o femeie subţire ca o trestie, cu o graţie lăuntrică şi pasionată de fotografie. Timp de doi ani după ce a terminat colegiul,

Foxy şi-a mobilizat fiecare dram al talentului şi muncii pentru a-şi clădi o carieră. Întâlnirea cu Pam Anderson era un dar cu două tăişuri. Putea să stea cu fratele ei, dar în acelaşi timp putea valorifica şi mai bine şansa ocaziilor

ivite. Foxy ştia că prima parte a darului era mult mai importantă pentru ea decât cea de-a doua.

— Presupun că o să fii şocat să afli că nu am mai văzut de doi ani piesele unei maşini, mărturisi ea în timp ce strângea ultimele două şuruburi.

— Ce faci când trebuie reparată cureaua de transmisie? o întrebă el, aruncând o ultimă privire sub capota MG-ului.

— O trimit la mecanic, mormăi ea.

— Cu priceperea ta? (Kirk era suficient de uluit pentru ca să se

aplece şi să i se uite în creştet.) Poţi primi douăzeci de ani pentru o crimă ca asta.

— Nu am timp, suspină Foxy. Luna trecută am schimbat fisele de contact şi ştecherele.

— Maşina asta e un model clasic. (Kirk

închise uşurel capota, apoi o şterse cu o cârpă curată.) Eşti nebună dacă laşi pe oricine să îşi bage degetele în ea.

— Păi, nu pot să i-o trimit lui Charlie de fiecare dată când fornăie şi, în plus...

Foxy îşi întrerupse scuzele când auzi

zgomotul unei maşini care oprea afară.

— Hei, ăsta nu e un loc pentru un om de afaceri!

Foxy auzi vocea blajină a fratelui său în timp ce se chinuia cu îndreptarul de lanţ.

— Îmi verific doar investiţia.

Lance Matthews.

Recunoscu imediat vocea joasă, tărăgănată. Într-o clipă mâinile ei se transformaseră în doi pumni. Inima îi bubui a în gât. Încet, se forţă să rămână calmă. *Ridicol,* îşi spuse în timp ce îşi întindea degetele; *resentimentele nu ar*

trebui să supravieţuiască unei despărţiri de şase ani.

Din poziţia avantajoasă în care se găsea văzu că şi el purta jeanşi şi tenişi. Deşi nu erau pătaţi de grăsime, erau roşi şi zdrenţuiţi. *Pur şi simplu săraceşte,* se gândi ea şi îşi înfrână

un scâncet indignat. *Şase ani sunt lungi,* îşi spuse. Ar fi putut deveni chiar suportabil. Dar se îndoia.

— N-am putut, ajunge la antrenamentul de dimineaţă. Cum s-a comportat?

— 200,558. (Auzi clinchetul şi fâşâitul

unei beri care era deschisă.) Charlie vrea să-i facă un ultim test, dar e a-ntâia, categoric a-ntâia.

Auzindu-i vocea, Foxy îşi dădu seama că fratele ei uitase de ea, uitase de orice altceva în afară de maşină şi de cursă.

— Şi-a pus în cap să stabilească duminică un record al pistei.

Un pocnet înfundat şi un miros usturător adiară spre ea. Fu necăjită să recunoască aroma ţigărilor subţiri pe care obişnuia să le fumeze Lance. Îşi frecă nasul cu dosul palmei

de parcă ar fi vrut să-şi şteargă din simţuri orice urmă a acestei miresme.

— O nouă jucărie? întrebă Lance păşind către MG. (Foxy auz capota ridicându-se.) Seamănă cu micuţa pe care i-ai cumpărat-o soră-ti după ce şi-a luat permisul. Încă se mai

joacă cu aparatele de fotografiat?

Furioasă, Foxy împinse şi se răsuci. Pentru o secundă, cât se rostogoli pe jos de sub maşină, zări expresia uluită de pe chipul lui Lance.

— E aceeaşi jucărie, spuse ea rece, luptându-

se să se ridice în picioare. Şi nu mă joc cu aparatele de fotografiat, lucrez cu ele.

Părul îi era strâns într-o coadă de cal, ca să nu i se atingă de faţa murdară. Salopeta o făcea să arate informă şi jegoasă. În mâna murdară de ulei ţinea

îndreptarul de lanț. În ciuda indignării, Foxy văzu că Lance era mai atrăgător ca niciodată. Cei şase ani care se scurseseră săpaseră riduri şi mai adânci pe chipul său osos, care, prin nu ştiu ce miracol, ratase frumusețea. Frumos era un cuvânt

mult prea searbăd când era vorba de Lance Matthews. Avea părul negru închis, cu buclişoare care i se răsuceau pe gulerul cămăşii şi cădeau neglijent în jurul obrajilor. Sprâncenele i se arcuiau uşor deasupra ochilor care îşi

schimbau culoarea de la cenuşiu-metalic până la fumuriu, după toane. Trăsăturile clasice, aristocratice erau subliniate de cicatricea albă de deasupra sprâncenei stângi. Era mai înalt decât Kirk, mai bine clădit, şi avea o uşurinţă de a se purta

care lui Kirk îi lipsea. Foxy ştia că înfăţişarea sa indolentă ascundea simţuri foarte ascuţite. Pe la douăzeci de ani fusese unul dintre cei mai buni piloţi. I se povestise că Lance Matthews avea mâini de chirurg, instinct de lup şi calmul unui diavol.

La treizeci de ani devenise campion mondial, după care s-a retras brusc.

Din scrisorile zgârcite în informaţii ale fratelui său, Foxy, aflase că în ultimii trei ani Lance sponsorizase cu succes piloţi şi automobile. Îi privi

buzele arcuindu-se într-un zâmbet discret, care fusese întotdeauna semnul său distinctiv.

— Măi, dar parcă ar fi Foxy. (Ochii îi alunecară de-a lungul salopetei, apoi îndărăt pe faţa ei.) Nu te-ai schimbat o iotă în şase ani.

— Nici tu, i-o
întoarse, furioasă că la
prima lor întâlnire era
gătită astfel.

Se simţea din nou ca
o adolescentă prostuţă şi
neîndemânatică. Ce
păcat!

— Ai limba la fel de
ascuţită. (Dinţii îi
străluciră într-un rânjet.

Faptul că ea rămăsese un spiriduş necioplit şi arţăgos, părea să îl încânte.) Ţi-a fost dor de mine?

— Cât am putut de mult, răspunse şi îi întinse îndreptarul de lanţ fratelui său.

— N-are niciun respect pentru cei mai

în vârstă, îi spuse Lance
lui Kirk, în timp ce
privirea îi stăruia pe
chipul răzvrătit al lui
Foxy. Te-aş săruta de
bun venit, dar nu m-am
dat niciodată în vânt
după uleiul de motor.

O tachina ca
întotdeauna, iar bărbia
fetei se ascuţi înainte ca

de obicei.

— Din fericire pentru amândoi, Kirk are o rezervă inepuizabilă.

— Dacă ai de gând să te plimbi în felul ăsta restul sezonului, o avertiză Kirk, în timp ce punea scula la loc, ai putea foarte bine să lucrezi pe o pistă.

— Restul sezonului? Lance deveni atent în timp ce trăgea din ţigară. O să fii pe-aici tot sezonul? Bună vacanţă.

— Nici pe departe. Foxy îşi şterse palmele de cracii salopetei şi încercă să pară demnă. Am venit ca fotograf, nu ca spectator.

— Foxy lucrează cu o scriitoare, Pam Anderson, îl lămuri Kirk luându-şi iar berea. Nu ţi-am spus?

— Ai pomenit ceva de scriitoare, murmură Lance. O privea scrutător de parcă ar fi vrut să vadă dincolo de stratul de ulei. Deci, o să

mergi din nou în circuit?

Foxy îşi aminti intensitatea din ochii lui. În unele momente ţi se putea tăia răsuflarea. Tipul avea ceva profund şi primitiv. Chiar şi ca adolescentă, fusese conştientă de senzualitatea lui

primară. Atunci i se
păruse fascinantă, acum
ştia cât este de
primejdioasă. Îi susţinu
privirea.

— Corect. Păcat că n·
o să fii prin preajmă.

— Niciun păcat, i-o
întoarse el. (Intensitatea
îi dispăru din privire,
iar ochii îi redeveniră

nepăsători.) Maşina mea
o conduce Kirk. Am de
gând să stau pe-aici să-l
văd cum câştigă.
(Înainte să se întoarcă
spre fratele ei, o văzu pe
Foxy încruntându-se.)
Presupun că o voi
întâlni pe Pam
Anderson la petrecerea
de diseară. Să nu dai jos

uleiul de pe faţă, Foxy. (Înainte de a ieşi pe uşă o atinse pe un locşor curat de pe bărbie.) S-ar putea să nu te recunosc. Ar trebui să dansăm în amintirea trecutului.

— Bagăţi-l pe ţeavă! strigă după el, dar apoi se blestemă că renunţase la atitudinea demnă

pentru o glumă copilărească. (Îi aruncă o privire lui Kirk, după care îşi dădu jos salopeta.) Mă uimeşte ce prieteni ai.

Kirk dădu din umeri, privindu-l prin fereastră pe Lance care se îndepărta.

— Mai bine ai testa

maşina înainte de a pleca spre casă cu ea. S-ar putea să aibă nevoie de ajustări.

Foxy suspină şi scutură din cap.

— Sigur.

♠ ♠ ♠

Pentru seară îşi alese

o rochie fină din crêp-de-Chine. Liliachiul pal şi verdele pluteau în jurul siluetei ei subţire. Era o apariţie romantică, îmbrăcată cu o fustă drapată, sutien fără bretele şi o jachetă pânăn talie. Era şi foarte atrăgătoare.

Avu un zâmbet de

satisfacţie gândindu-se că Lance Matthews va avea o surpriză. Cynthia Fox nu mai era o adolescentă. După ce îşi puse şi ineluşele de aur în urechi se privi în oglindă ca să aprecieze rezultatele.

Părul despletit i se răsucea până sub umeri,

într-o coamă groasă de inele roşcate şi strălucitoare. Nu mai avea nicio urmă de ulei pe faţă. Pometii înalţi adăugau atât eleganţă, cât şi delicateţe chipului ei triunghiular şi nostim. Ochii îi erau migdalaţi, nici gri, nici verzi. Nasul ascuţit şi

aristocratic, gura rotundă şi aproape prea mare. În ochi avea ceva din neliniştea fratelui ei, dar era mai reţinută şi mai mocnită. Avea ceva de sălbăticiune, jumătate căprioară, jumătate tigroaică. Mai mult decât frumuseţe, era o senzualitate

pământească, neîmblânzită. Era alcătuită din contraste. Silueta mlădioasă şi tenul de fildeş o făceau să pară gingaşă, în vreme ce culoarea stridentă a părului şi îndrăzneala din ochi erau o provocare. Foxy simţea că noaptea era

gata de o provocare.

Exact când se strecura în rochie, cineva bătu la uşă.

— Foxy, pot să intru? (Pam Anderson aruncă o privire prin crăpătura uşii, după care o deschise larg.) Oh, arăţi minunat!

Se întoarse zâmbind.

— Şi tu.

Eşarfa bleu pal visător i se potrivea de minune lui Pam, care arăta ca o păpuşă de porţelan. Uitându-se cu atenţie la micuţa frumuseţe blondă, Foxy se întrebă din nou cum de avea vână pentru o meserie atât de

provocatoare ca cea de jurnalist liber profesionist. Cum reuşeşte să facă interviuri atât de provocatoare, când vorbeşte atât de suav şi este o prezenţă atât de deosebită? Se cunoşteau de şase luni şi, deşi Pam era cu cinci ani mai

mare, Foxy simţea faţă de ea un instinct matern.

— Nu-i aşa că e nostim să începi o treabă cu o petrecere? Pam se aşează pe pat în timp ce Foxy se pieptăna. Casa fratelui tău e minunată, Foxy. Camera mea e perfectă.

— E casa noastră de
când eram copii, spuse
Foxy, încruntându-se la
sticla de parfum. Kirk a
păstrat-o ca un fel de
bază de campanie,
pentru că e atât de
aproape de
Indianapolis. (Fața i se
lumină într-un zâmbet.)
Lui Kirk i-a plăcut

întotdeauna să stea lângă o pistă.

— E fermecător! Pam îşi trecu degetele prin părul moale, tuns scurt ca un paj. Şi foarte generos, să mă găzduiască până pornim în circuit.

— Este într-adevăr! (Foxy râse şi se apropie

de oglindă ca să-şi dea cu ruj pe buze.) Atâta timp cât nu pune la cale o strategie pentru cursă. O să vezi, câteodată uită de restul lumii. (Privi lung la ruj, după care îl închise cu grijă.) Pam... Respiră adânc, ridică privirea şi o întâlni pe a lui Pam în oglindă.

Pentru că o să călătorim
împreună, cred că
trebuie să îl înţelegi
puţin pe Kirk. El... Oftă
şi dădu din umeri. Nu e
întotdeauna fermecător.
Câteodată e tăios şi
nervos, ba chiar de-a
dreptul necioplit. N-are
astâmpăr, e dornic de
competiţie. Cursele sunt

viaţa lui şi câteodată uită că oamenii nu sunt atât de rezistenţi ca maşinile.

— Îl iubeşti foarte mult, nu?

Pam îşi datora o parte din succes înţelegerii şi compasiunii care se oglindeau în ochii ei

albaştri. Nu numai că înţelegea oamenii, dar îi şi păsa de ei.

— Mai mult decât orice altceva. (Se întoarse ca să o privească în faţă.) Şi îl iubesc mai mult de când am crescut şi am descoperit că e uman. Kirk nu era obligat să

mă creascâ. Cred că nu mi-am dat seama de asta decât când am ajuns la colegiu. Ar fi putut să mă dea în grija unei familii. Nimeni nu l-ar fi criticat. De fapt – își scutură părul de pe umeri, apoi se sprijini de toaletă – sunt sigură că unii l-au criticat

pentru că n-a făcut-o. M-a ţinut lângă el când aveam nevoie de asta. Nu o să uit niciodată că a făcut-o. Poate că într-o zi îl voi răsplăti. (Se îndreptă zâmbind.) Mă duc jos să văd dacă totul e gata. Musafirii vin în curând.

— Vin cu tine.

Pam se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Acum spune-mi cine e Lance Matthews ăsta despre care bombăneai mai devreme? Dacă mi-am făcut bine temele, e un fost pilot unul de mare succes, care acum conduce *Matthews*

Corporation şi care, printre altele proiectează maşini de curse. El a proiectat şi are mai multe maşini de Formula Unu, printre care şi cele pe care fratele tău le va pilota în acest sezon. Şi... da, şi maşina Indy. Nu e...? (Scoase un plescăit mic

de frustrare pentru că
inventarul ei de fapte
era prea sărăcăcios.) E
dintr-o familie de viță
veche și bogată, nu-i
așa? Din Boston sau
New York, care fac
navigație sau import-
export? Insuportabil de
bogați.

— Boston, navigație

şi dezgustători, afirmă
Foxy în timp ce se
îndreptau spre primul
etaj. Şi nu mă pune să îl
studiez, că o să am
coşmaruri la noapte.

— Simt o undă de
antipatie?

— Simţi repulsie, i-o
întoarse Foxy. A trebuit
să închiriez o cameră în

care să depozitez surplusul de repulsie față de Lance Matthews.

— Hm! Și chiriile sunt usturătoare.

— Ceea ce mă face să-l detest și mai mult.

Foxy se duse direct în sufragerie și inspectă masa. Farfuriile din lemn lăcuit erau așezate

pe o față de masă mov închis. În mijloc se afla o cană de pământ plină cu narcise galbene şi crenguțe de sânger. O privire asupra aranjamentului, a lumânărilor de ceară galbenă aşezate în suporturi de lemn, îi dădu siguranța că

furnizorii îşi cunoşteau meseria. "Intimitate relaxantă" era senzaţia pe care ţi-o lăsa totul.

— Arată nostim.

Foxy rezistă tentaţiei de a-şi băga un deget într-unul din vasele cu caviar rece pe care furnizorul îl aducea grăbit din bucătărie.

Era un omuleț aferat, aproape chel, cu numai un cerculeț subțire de păr, vopsit negru ca smoala. Păşea repede şi târşit.

— Ați venit prea devreme. (Se aşează protector între Foxy şi caviar.) Oaspeții vor sosi abia peste un sfert

de oră.

— Sunt Cynthia Fox sora domnului Fox. Îşi desfăşură zâmbetul ca pe un steag de pace. M-am gândit că aş putea da o mână de ajutor.

— Ajutor! Oh, nu, Dumnezeule, nu!

Ca să îşi întărească vorbele, o împinse cu

dosul palmelor, de parcă ar fi fost o muscă insistentă care îi ameninţa pateul.

— Nu trebuie să atingeţi nimic. Totul este proporţionat.

— Şi frumos! spuse Pam ca să-l îmblânzească, strângând-o pe Foxy de

braţ, ca s-o avertizeze. Hai s bem ceva, Foxy, şi să-i aşteptăm pe ceilalţi!

— Ce tip caraghios şi infatuat, mormăi Foxy, în timp ce Pam o căra spre salon.

— Tu laşi pe cineva să-ţi aranjeze oglinda retrovizoare? întrebă

Pam cu o curiozitate politicoasă, aşezându-se comod pe scaun.

Foxy râse în timp ce supraveghea barul portabil.

— Punct ochit. Ei, se pare că e destulă băutură pentru ca o armată întreagă să meargă zi de zi pe trei

cărări timp de un an. Problema e că nu ştiu să prepar altceva decât ginul cu tonic pe care îl bea Kirk

— Dacă există vreo sticla de lichior sec, toarnă puţin într-un pahar foarte mic. Asta nu îţi va pune imaginaţia la prea mare

încercare. Bei şi tu?

— Nu. (Foxy scotocea printre sticle.) Când beau devin puţin prea cinstită. Uit regulile de bază ale supravieţuirii – tactul şi diplomaţia. O ştii pe Joyce Canfield, redactorul şef de la revista "Ziua Nunţii"?

Pam aprobă, iar Foxy

detectă lichiorul şi îl turnă în pahar.

— Am întâlnit-o la un cocktail, acum câteva luni. Am făcut mai multe tipuri de paginaţie pentru" Ziua Nunţii ". În fine, m-a întrebat ce părere am despre rochia ei. Am privit-o peste marginea

celui de-al doilea şpriţ şi i-am spus că ar trebui să se ferească de galben, pentru că o face să arate lividă.

Traversă camera şi îi dădu paharul lui Pam.

— Cinstit, dar idiot. De atunci n-am mai fotografiat pentru "Ziua Nunţii" nici măcar un

buchet ofilit.

Pam râse în felul ei liniştit, învăluitor şi sorbi din lichior.

— O să ţin minte să nu-ţi mai pun nicio întrebare periculoasă atunci când ai un pahar în mână. (O privi pe Foxy trecându-şi degetul peste o masă

înaltă, încrustată.) Ţi se pare ciudat să fii acasă?

Ochii lui Foxy erau întunecaţi, cu luminiţe verzi sclipind peste cenuşiu.

— Îmi trezeşte amintiri. Ciudat, de ani de zile nu m-am mai gândit la viaţa mea aici, dar acum...

Se îndreptă spre fereastră şi trase draperia de culoarea fildeşului. Afară, soarele apunea, împrăştiind raze roşii şi aurii.

— Ştii, acesta e singurul loc la care mă pot gândi ca la un cămin. New Yorkul nu contează. De când au

murit părinţii mei, am călătorit atât de mult, la început cu Kirk, apoi cu meseria mea. Doar acum, când sunt aici îmi dau seama că viaţa mea nu are rădăcini.

— Vrei rădăcini, Foxy?

— Nu ştiu.

Când se întoarse spre

Pam, avea o expresie nedumerită.

— Nu ştiu, repetă ea. Poate. Dar vreau ceva. Ceva ce se găseşte acolo.

Îşi îngustă ochii şi privi la ceva ce nu putea vedea încă.

— Ce anume?

Foxy tresări, când vocea o trezi din

gândurile ei. În uşă
stătea Kirk, studiind-o
cu zâmbetul său
nepăsător, cu mâinile
înfundate în buzunarele
pantalonilor de culoarea
nisipului. Ca
întotdeauna avea o aură
de entuziasm în jurul
lui.

— Păi... (După ce î

privi cu atenţie, Foxy traversă încăperea spre el.) Mătase, nu? Cu dreptul ei de soră, îi controlă gulerul de la cămaşă. Sper că nu schimbi prea multe motoare, îmbrăcat aşa.

Kirk o trase de păr şi o sărută.

Pe tocuri, era

aproape la fel de înaltă cât el, iar ochii le erau la acelaşi nivel. Pam îi privi cu atenţie şi observă cât de puţin semănau unul cu celălalt: doar buclele grele ale părului erau la fel. Ochii lui Kirk erau de un verde curat şi întunecat, iar faţa îi era

prelungă. Nu avea nimic din eleganța sau delicatețea surorii sale. Studiindu-i profilul, Pam simți cum un fior discret îi trece pe spinare. Se uită repede la paharul ei. Frisoanele de pe spate nu trebuiau amestecate cu munca.

— Îți amestec eu ceva

de băut, se oferi Foxy, retrăgându-se de lângă fratele ei şi îndreptându-se către bar.

— Nu îndrăznim să intrăm în camera de alături în următoarele două-trei minute. Ah, nu e gheaţă! (Închise capacul frapierei şi

dădu din umeri.) O să-mi iau inima în dinţi şi o să-l înfrunt pe furnizor. Pam bea lichior, spuse ea peste umăr, ieşind din cameră.

— Mai vrei unul? întrebă Kirk, întorcându-şi pentru prima dată atenţia către

Pam.

— Nu, mulţumesc. (Zâmbi şi duse paharul la buze.) N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că m-ai găzduit. Nici nu ştii ce plăcut e să nu dormi într-un hotel.

— Ştiu totul despre hoteluri.

Kirk rânji şi se aşează în faţa ei. Se întâlniseră cu o zi în urmă, dar acum erau pentru prima dată singuri. Pam simţi din nou frisonul pe spate şi îl ignoră. Kirk luă o ţigară din tabachera de pe masă şi o aprinse. O studie câteva secunde.

Are clasă, îşi spuse. *Şi*
m i n t e. Nu era o
admiratoare fără cap a
curselor de maşini.
Ochii lui îi mângâiară o
clipă gura roz şi moale.
Arată ca din vitrină.
Frumoasă, atrăgătoare şi
în spatele unui perete de
sticlă.

— Foxy mi-a vorbit

atât de des despre tine, încât am impresia că te cunosc. (Imediat Pam se blestemă pentru prostie şi mai luă o înghiţitură de lichior.) Abia aştept cursa.

— Aşa şi eu, răspunse Kirk, rezemându-se de speteaza scaunului şi

studiind-o deschis. Nu pari genul care să fie interesat în opriri pe linia de sosire şi viteze ameţitoare.

— Nu? i-o întoarse Pam în timp ce-şi aduna gândurile. Dar ce gen par?

Kirk trase adânc fumul în piept.

— Genul căruia îi plac Chopin şi şampania.

Pam învârti în pahar ce-i mai rămăsese din lichior şi privi în jos.

— Aşa-i, răspunse ea, apoi se sprijini relaxată de pernele de pe scaun. Dar ca jurnalist sunt interesată de tot felul de

lucruri. Sper că vei fi generos cu gândurile, sentimentele şi cunoştinţele tale.

Un zâmbet îi ridică colţurile mustăţii.

— Sunt vestit pentru generozitatea mea, răspunse el batjocoritor, întrebându-se dacă pielea ei era chiar atât

de mătăsoasă pe cât părea.

Tăcerea fu spartă de soneria de la intrare. Kirk se ridică, luă paharul din mâna lui Pam, ai o trase în picioare. Deşi ea îşi spuse că are o reacţie prostească, inima-i bubuia.

— Eşti măritată?

— De ce?... Nu.

Se încruntă, nedumerită.

— Bun. Nu mi-a plăcut niciodată să mă culc cu o femeie măritată.

Vorbi atât de plat, încât trecu o clipă până când Pam reacţionă.

Culoarea furiei îi invadă obrajii de porţelan.

— Din toate impertinenţele...

— Ascultă, o întrerupse el. Suntem sortiţi să ne culcăm împreună mai înainte de încheierea sezonului. Nu prea mă pricep la jocuri, aşa că o spun de-

a dreptul.

— Şi te-ar şoca foarte tare, i-o întoarse ea, cu răceală în voce pe care numai cei născuţi în sud o au, dacă aş declina această invitaţie generoasă?

— Mi s-ar părea un păcat, conchise el, ridicând neglijent din

umeri.

Când soneria ţârâi a doua oară, o luă de mână:

— Mai bine am răspunde.

CAPITOLUL 2

Într-o oră casa se umplu de oameni şi de zgomot Când încăperea fu plină s-au deschis uşile către curtea interioară, pentru ca oaspeţii să se poată revărsa afară. Noaptea

era calmă şi liniştită.

Foxy vedea chipuri noi şi prieteni vechi. Mergea de la un grup la altul, asumându-şi rolul de gazdă neoficială. Aranjamentul de care furnizorul era atât de mândru fusese de mult distrus, iar tăvile şi vasele zăceau

împrăştiate prin casă. Oamenii forfoteau în toate colţurile. Cu toate acestea, vioiciunea prietenoasă a petrecerii avea la bază o legătură comună. Aceştia erau oameni de curse, indiferent dacă erau şoferi, neveste sau fani privilegiaţi. Veselă şi

îmbujorată, Foxy deschise uşa unui invitat întârziat. Zâmbetul ei de bun venit se topi pe loc. Totuşi, avu o oarecare satisfacţie să vadă surpriza din privirea lui Lance. Veni şi trecu o dată cu ridicarea din sprânceană. El îşi

plimbă lent privirea peste ea. Chipul lui avea o expresie preocupată, pe care Foxy o asemăna cu cea a unui om gata să cumpere o sculptură pentru biroul său. Ea deveni brusc rigidă, bărbia i se ridică şi umerii i se îndreptară. Supărată, îl măsură cu

aceeaşi indiferenţă pe care o arăta şi el.

Avea o cămaşă fără guler şi pantaloni negri. Veşmintele nopţii îi dădeau un aer misterios, primejdios, accentuat şi mai mult de subţirimea şi neastâmpărul său. Degaja un calm ciudat

pe care Foxy şi-l amintea. Era capacitatea lui de a rămâne nemişcat şi de a absorbi totul din jur. Era calitatea adevăraţilor vânători şi a toreadorului care supravieţuieşte. Acum, când ştia că o absoarbe, îl înfruntă cu privirea,

deşi inima îi bătea nebuneşte. *Furie*, îşi spuse ea. *Întotdeauna mă înfurie la maxim.*

— Măi, măi, măi!

Vocea lui Lance era liniştită şi straniu de intimă peste zumzetul petrecerii. Îi întâlni privirea, apoi zâmbi văzând-o atât de

delicată.

— Se pare că m-am înşelat.

— Înşelat? repetă ea şi închise fără tragere de inimă uşa în urma lui, deşi ar fi vrut să i-o închidă în nas.

— Te-ai schimbat.

O apucă cu amândouă mâinile, fără

să ia în seamă zmucitura ei de protest. Ţinând-o departe de el, îşi lăsă ochii să alunece din nou de-a lungul siluetei ei.

— Eşti încă ridicol de subţire, dar ai reuşit să te împlineşti puţin în câteva părţi esenţiale.

Pielea i se furnică de

parcă ar fi mângâiat-o o briză rece. Furioasă din cauza acestei senzații, încercă să își smulgă mâinile. Nu reuși.

— Dacă ăsta e un compliment, poți să-l păstrezi. Lance, aș vrea să-mi dai drumul la mâini.

— Sigur, într-un

minut.

Furia şi indignarea ei se revărsau asupra lui, în timp ce continua să o studieze.

— Ştii, spuse el pe un ton de conversaţie, întotdeauna m-am întrebat cum o să arate mai târziu feţişoara ta nostimă. Avea o magie

ciudată, chiar şi atunci când era pătată cu lichid de frână.

— Sunt uluită că îţi aminteşti cum arătam.

Resemnată că nu-i va da drumul până nu va termina, încetă să se mai zbată. Îl privi lung şi dur, căutând pe chipul său orice defect care s-ar

fi putut accentua de-a lungul anilor. Nu găsi însă, niciunul.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— Mulţumesc.

Cu un zâmbet îi eliberă mâinile pentru a-i putea cuprinde talia şi o conduse către ambianţa petrecerii.

— Nu era un compliment.

Foxy avu o reacţie stranie la rânjetul său fulgerător şi la atingerea sa. Neliniştea nu o părăsi, dar era temperată de amuzament. Când intrară în încăperea principală se îndepărtă

ferm de el. Îşi aminti ce uşor era întotdeauna pentru el să o farmece.

— Cred că ştii aproape pe toată lumea.

Făcu o mişcare iute cu mâna către încăpere.

— Sunt sigură că poţi găsi singur barul.

— Graţioasă până la sfârşit, murmură Lance,

după care o măsură din nou cu privirea. După câte îmi amintesc, nu ţi-am displăcut întotdeauna atât de mult.

— Am învăţat greu.

— Lance, dragule!

Honey Blackwell tăbărî pe el. Avea părul scurt şi umflat, blond

argintiu, faţa drăgălaşă şi machiată, trupul numai curbe şi rotunjimi. Avea bani şi sete nestăpânită pentru senzaţii tari. În opinia lui Foxy era un parazit clasic al curselor de automobile. În timp ce braţele ei se încolăceau în jurul gâtului lui

Lance, el îşi aşează mâna pe şoldurile ei generoase. Îl sărută sincer, în timp ce el o privea pe Foxy, care se strâmba dispreţuitor.

— Se pare că voi doi vă cunoaşteţi.

Înclinând din cap, se întoarse şi se îndreptă spre centrul petrecerii.

Şi se pare, îşi spuse, *că vă puteţi amuza şi fără mine.* Simţi o mână pe braţul ei şi ridică privirea.

— Bună! Ştiam că în cele din urmă o să stai locului o clipă ca să mă pot prezenta şi eu. Sunt Scott Newman.

— Bună! Cynthia

Fox.

Mâna îi fu scuturată aşa cum trebuie.

— Da, ştiu. Eşti sora lui Kirk.

Foxy îi zâmbi în timp ce continua să-l studieze. Avea o faţă bine modelată, care reuşea să nu fie prea plină. Ochii săi erau

castaniu închis, nasul drept, buzele lungi şi arcuite. Părul şaten era tuns clasic, nici prea scurt, nici prea lung. Se priveau ochi în ochi, pentru că el avea aproape 1,80 m. Era frumos bronzat şi subţirel, fără să fie slab. Costumul din trei piese

era bine croit, dar haina era neglijent descheiată. Foxy hotărî că tipul era un model perfect pentru studiul asupra tânărului director în ascensiune. Se gândi o secundă că era păcat că nu se îmbrăcase în costum bej cu o cămaşă închisă la culoare.

— O să ne vedem destul de des în următoarele luni, spuse el, fără să aibă habar încotro o luaseră gândurile ei.

— Oh?

Îşi concentră toată atenţia asupra lui, în timp ce se feri din calea cuiva care ducea o tavă

plină de biscuiţi şi brânză Gouda.

— Sunt directorul de cursă al lui Kirk. Am grijă de toate aranjamentele pentru călătorie, camere la hotel pentru el şi echipaj şi aşa mai departe.

Ochii lui îi zâmbiră

când îşi duse paharul la buze.

— Înţeleg. (Foxy îşi înclină capul, apoi îşi dădu părul pe spate.) Am lipsit câţiva ani.

Zărindu-l cu coada ochiului pe fratele ei, se uită fix la el, apoi zâmbi. Avea înfăţişarea vie a unui cavaler în

căutare, iar de braţ îi atârna o brunetă, şi un grup mic de oameni îi sorbeau cuvintele.

— Când făceam parte din echipă, nu aveam un director de cursă, murmură ea.

Îşi amintea cum deseori adormise pe scaunul din spate al

unei maşini într-un garaj care mirosea a benzină şi mucuri coclite. Sau în corturi, pe iarbă, lângă pistă, aşteptând să se facă dimineaţă şi să înceapă întrecerea. E o *cometă,* îşi spuse ea, privindu-şi fratele. *O cometă strălucitoare, arzătoare.*

— În ultimii ani s-au schimbat unele lucruri, spuse Scott. Kirk a început să câştige curse tot mai importante. Şi, desigur, susţinut de Lance Matthews, cariera lui a ajuns în centrul atenţiei.

— Da. (Ea râse iute şi scutură din cap.) La

urma urmelor, banii vorbesc, nu?

— Nu ai băut nimic. (Scott observase lipsa paharului, dar nu şi sarcasmul din glasul ei.) Mai bine am repara chestia asta.

— Sigur!

Îşi strecură mâna pe sub braţul lui şi îl lăsă să

o conducă la bar. *Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de banii lui Lance Matthews.*

— Ce ai vrea? întrebă Scott.

Foxy îi aruncă o privire, apoi se uită la barmanul scund, încărunțit.

— Un sprite.

♠ ♠ ♠

Lumina lunii strălucea printre frunzele tinere. Florile din grădină erau încă îmbobocite, dar culorile lor erau estompate de noapte. Mireasma era uşoară şi blândă,

şoptind numai promisiunea verii.

Suspinând adânc, Foxy se lăsă să cadă pe un scaun alb strălucitor şi îşi sprijini picioarele pe un altul. Auzea vag sunetele petrecerii, care se întreţeseau şi pluteau deasupra pajiştii. Se strecurase în bucătărie şi

de acolo pe uşa din spate pentru a fura câteva clipe de linişte. Înăuntru, aerul era îmbâcsit din cauza fumului şi a parfumurilor. Respiră adânc şi cu lăcomie aerul primăvăratec şi dădu din picioare pentru ca să pornească

balansoarul.

Scott Newman, îşi zise ea, *era arătos, politicos, inteligent şi interesat. Şi,* recunoscu ea, *comun.* Îşi roti ochii oftând şi privi către cer. Peticele de nori întunecaţi erau brodate cu gri. Pe măsură ce treceau prin faţa lunii, lumina se

schimba şi pâlpâia. *Iar critic pe toată lumea,* mormăi ea. *O are un bărbat trebuie să stea într-un picior şi să meargă pe sârmă pentru ca să mi se pară amuzant?* C e *caut? Un cavaler?* Se încruntă şi respinse ideea. *Nu, cavalerii sunt lustruiţi din cap până în picioare,*

strălucesc şi sunt puri. Cred că mie îmi plac cei care au câteva pete şi chiar câteva zgârieturi. Cineva care să fie în stare să mă facă să râd şi să plâng, să mă înfurie şi să îmi tremure genunchii când mă atinge. Râse încetişor şi se întrebă câţi bărbaţi caută, de

fapt. Îşi sprijini capul de spetează şi îşi încrucişă picioarele. Tivul fustei i se ridică şi îi gâdilă genunchii. Îşi ridică braţele şi se agăţă de spătarul balansoarului. *Vreau pe cineva primejdios, sălbatec, blând, puternic, deştept şi prostuţ.* Râse din nou de

aceste pretenţii şi privi iar stelele. Sclipeau şi se uitau printre norii călători cu o lumină albăstruie.

— Ce stea îmi îndeplineşte dorinţa?

— Cea mai strălucitoare este, de obicei, şi cea mai bună.

Ţinându-şi

răsuflarea, Foxy îşi lăsă
iute braţele în jos şi îl
căută pe posesorul vocii.
Era numai o umbră
întunecată, înaltă şi
subţire. Când se mişcă o
făcu să se gândească la
graţia constantă,
maiestuoasă a unei
pantere. Veşmintele
negre ale lui Lance se

armonizau cu noaptea, dar ochii săi captau lumina lunii. Pentru o clipă simți o neliniște stranie, ca și cum grădina liniștită de cartier s-ar fi transformat într-o junglă primitivă, izolată. Ochii lui străluceau cu o lumină

proprie, ca ai unei uriaşe pisici la pândă, şi cucereau întunericul. Umbrele îi cădeau pe faţă şi îi adânceau cutele cizelate. Se gândi că Lucifer arăta la fel de întunecat şi irezistibil când s-a prăbuşit din rai în flăcări.

— Ce dorinţă îţi pui?

Vocea lui era atât de calmă, încât parcă clătina şi aerul din jur.

Brusc, Foxy îşi dădu seama că îşi ţine răsuflarea. Îi dădu drumul cu grijă. Îşi zise că tremura numai din cauza surprizei.

— Orice pot obţine, îi răspunse zeflemitor. Ce

faci aici? Credeam că eşti cufundat până peste cap între blonde.

Lance se întoarse către balansoar.

— Am vrut să iau aer, îi spuse privind în jos spre ea. Şi să am linişte.

Tulburată că motivele lui le

oglindeau pe ale ei, închise ochii de parcă ar fi vrut să îl ignore.

— Cum ai reuşit să te smulgi de lângă domnişoara Bust Generos?

Ecourile petrecerii străpungeau liniştea nopţii. Foxy îi simţi privirea pe chip, dar îşi

ţinu cu încăpăţânare ochii închişi.

— Deci, murmură el, ţi-au crescut gheare. Nu ar trebui să ţi le ascuţi pe spatele nimănui, Foxy. Ai faţa mai curată.

Ea deschise ochii şi îi întâlni pe ai lui. Recunoscu şovăielnic că fusese nesuferită încă

din clipa în care îl revăzuse. Răutatea gratuită nu îi stătea în fire. Suspină şi dădu din umeri.

— Îmi pare rău. De obicei nu mârâi şi nu scuip. Stai jos, Lance, c să încerc să mă stăpânesc.

Invitaţia fu însoţită

de un zâmbet discret. El nu se aşează, aşa cum se aşteptase, în faţa ei. Se lăsă să cadă chiar lângă ea. Foxy deveni băţoasă. Fie că nu-şi dădu seama de reacţia ei, fie că nu îi păsa, Lance îşi săltă picioarele lângă ale ei, pe banca din faţă.

— Nu-mi displace să

boxez, Fox, dar odihna între runde este întotdeauna înviorătoare.

Îşi scoase bricheta şi-şi aprinse o ţigară lungă şi subţire de foi. Flacăra se încolăci şi pâlpâi.

Straniu, îşi spuse ea în timp ce muşchii i se relaxau, *cât de limpede*

îmi amintesc această aromă.

— Hai să vedem dacă reuşim să fim civilizaţi câteva minute! propuse Foxy şi se întoarse puţin ca să îl privească în faţă.

Pe buze îi juca un zâmbet. *Acum era un om mare,* îşi spuse ea, *şi îl putea întâlni pe terenul*

lui.

— Să vorbim despre vreme, despre ultimul roman de succes, despre structura politică a României? Cunosc subiectul – îşi propti obrazul în palmă – curse. Cum e să proiectezi maşini în loc să le conduci? Speri că

va câştiga maşina Indy pe care ai conceput-o, sau Formula Unu dir cursele pentru Marele Premiu? Kirk s-a descurcat bine pe circuitul Marelui Premiu de când a început sezonul. Maşina trebuie să fie foarte rapidă şi stabilă.

Lance văzu maliţiozitatea din ochii ei şi ridică din sprânceană.

— Tot mai citeşti reviste despre curse, Foxy?

— Dacă nu sunt la curent, Kirk nu mi-ar ierta-o niciodată. Râse satisfăcută.

— Văd că asta nu s-a schimbat, comentă Lance. (Ea îi zâmbi nedumerită.) Chiar şi când aveai unsprezece ani, aveai cel mai lasciv râs pe care l-am auzit vreodată. Asemenea unei furişări prin ceaţă.

Suflă un nor de fum în timp ce ea se foi în

scaun. Lumina lunii i se împrăştia pe păr, scânteind în sute de flăcări mititele. Ea simţea cum cea mai măruntă umbră a puterii lui o tenta.

— Ramura principală a companiei tale se află în Boston, începu Foxy, navigând către un teren

mai sigur. Bănuiesc că acum locuieşti acolo.

Lance zâmbi văzându-i manevra şi scutură scrumul.

— Cea mai mare parte a timpului. Ai fost vreodată acolo?

Îşi trânti braţul peste spătar. Gestul era atât de neglijent, încât Foxy

abia îl remarcă.

— Nu. (Leagănul îşi continuă mişcarea, încet şi lin.) Mi-ar plăcea. Ştiu că are contraste fabuloase. Piatră maro şi de culoarea fildeşului, oţel şi sticlă. Am văzut câteva fotografii foarte de efect.

— De curând am

văzut şi eu unele de-ale tale.

— Oh?

Curioasă, îşi întoarse capul spre el şi rămase surprinsă că feţele lor aproape se atingeau. Răsuflarea lui fierbinte îi atingea buzele. Atracţia era mai puternică acum, şi chiar

mai tentantă. Ochii lui o
ţintuiră în timp ce ea se
îndepărta uşor de el.

— Era făcută iarna,
dar nu era deloc zăpadă,
doar puţină chiciură pe
copaci. Era o bancă, pe
care dormea un bătrân
învelit într-un pardesiu
gri cu negru. Soarele
cobora printre copaci şi

cădea exact de-a curmezişul lui. Era incredibil de trist şi frumos de-adevăratelea.

Pentru a clipă, Foxy fu în ceaţă totală. Nu se aşteptase ca Lance Matthews să aibă sensibilitatea, sau să aprecieze punctele esenţiale ale

meșteșugului ei. În timp ce stăteau tăcuți, ceva se întâmplă între ei, dar nu știa cum să-i reziste, nici cum să-l încurajeze. Era ceva tot atât de elementar ca bărbatul și femeia, și tot atât de complex ca emoția. Continuă să o privească direct în ochi,

în timp ce degetele i se înfăşurau în păr.

— Am fost foarte impresionat, continuă el, pentru că ea rămăsese tăcută şi perplexă. Am văzut numele tău sub ea. La început m-am gândit că e o coincidenţă. Cynthia Fox pe care mi-o

aminteam eu nu ştia să facă fotografii cu atâta sentiment. Te ştiam ca pe o adolescentă cu ochi mari şi temperament infect.

Când Lance întoarse privirea ca să îşi scuture ţigara, Foxy răsuflă încet şi tremurat.

Relaxează-te, îşi

ordonă ea. *Încetează să te porţi ca o idioată.*

— În orice caz, am fost destul de curios să fac nişte cercetări. Când am descoperit că erai chiar tu, am fost de două ori impresionat. (Se întoarse spre ea şi ridică dintr-o sprânceană care îi

dispăru, pur şi simplu, sub părul ciufulit.) Clar că eşti foarte bună.

— La ce? Să mă joc cu aparatul de fotografiat?

Zâmbi când îi puse întrebarea. Aerul serii îi îndulcise starea de spirit.

El rânji imediat.

— Întotdeauna m-am gândit că trebuie să munceşti cu plăcere. Eu m-am jucat ani la rând cu maşinile.

— Îţi poţi permite să te joci, îi reaminti ea. Vocea îi deveni dură fără să îşi dea seama.

— Nu-mi poţi ierta că am bani, nu-i aşa?

În glasul lui era o undă de amuzament care o făcu să se simtă prostuță.

— Nu! (Strânse dir umeri.) Cred că nu. Zece milioane mi-au părut întotdeauna foarte ostentative.

El râse, un murmur scăzut, apoi o trase de

păr până când o forţă să îl privească din nou în faţă.

— Foxy, în Bostor numai averile proaspăt câştigate sunt ostentative. Cele vechi sunt discrete.

— Ce înseamnă "vechi" din punct de vedere financiar?

Foxy descoperi că îi plăceau râsul lui şi mâna prietenoasă de pe păr.

— Oh, aş zice că trei generaţii sunt minimum. Mai puţin ar fi suspect. Ştii, Foxy, prefer ghioceii în locul benzinei cu care obişnuiai să te dai.

— Mersi. Acum port
fără plumb din când în
când, dar numai când
sunt imprudentă.

Se ridică oftând. Era
surprinsă să-şi dea
seama că ar fi preferat să
stea cu el decât să se
întoarcă la petrecere.

— Ar fi mai bine să
mă reîntorc. Vii?

— Nu încă.

O luă de mână şi cu o mişcare bruscă o răsuci până când îi căzu în poală.

— Lance! (Îl împinse, râzând uluită.) Ce faci?

Se lupta numai pe jumătate, deşi mâinile lui o ţineau ferm de talie. Era încă într-o

stare de spirit dulceagă.

— Nu te-am sărutat încă de bun venit.

Simţind primejdie, râsul îi muri pe buze. Se zmuci iute înapoi, dar el o prinse cu mâna de baza gâtului. Ea reuşi să spună un "nu!" speriat, înainte ca el să-i astupe gura.

Sărutul începu uşor şi ademenitor. Într-adevăr, putea simţi un zâmbet discret pe buzele lui, în timp ce le atingea pe ale ei. Poate că dacă s-ar fi luptat şi ar fi protestat în continuare, totul s-ar fi oprit la o simplă mângâiere a buzelor.

Dar, când gurile li se întâlniră, Foxy îngheţă. Părea că inima nu îi mai bate, că plămânii nu mai respiră, că pulsul încetase, iar sângele îi era îngheţat. Apoi, într-un acces sălbatec de furie, sângele începu să îi circule din nou.

Nu avea să ştie

niciodată cine dădu viaţă sărutului. Păru instantaneu. Fierbinţi şi flămânde, gurile lor muşcau una din cealaltă într-un sărut umed, adânc, fără sfârşit. Geamătul înfundat care atingea aerul putea să vină de la oricare dintre ei. Sânii ei, moi şi

rugători, se lipeau de pieptul lui, în timp ce îşi folosea limba, dinţii şi buzele pentru a face sărutul şi mai adânc. El îi explora cele mai ascunse colţuri ale gurii, în timp ce ea se scălda în mireasma lui, în senzaţia pe care i-o dădea pielea lui lipită

de a ei. Mâna lui o mângâie cu o mişcare continuă, de-a lungul spatelui, taliei, peste şold şi coapsă. Materialul subţire al rochiei era mai fin decât aerul dintre ei. Simţind mângâierea aspră, Foxy se lipi şi mai tare, muşcându-i buzele ca

să-l încingă şi mai strâns. El îi răspunse zdrobindu-i gura cu sălbăticie, disperare, până când simţurile i se topiră şi deveniră amestecate şi confuze. Cu un suspin de plăcere, se lăsă moale în braţele lui. Buzele li se atinseră încă o dată, iar

el o trase îndărăt.

Se priviră în tăcere şi ochii ei păreau tot atât de cenuşii ca şi ai lui. Braţele ei îi încolăceau încă gâtul. Nu mai simţea mirosul florilor, ci numai atingerea lui fierbinte; nu mai auzea râsetele de la petrecere, din cauza respiraţiei lui

liniştite, nu mai simţea briza, ci numai căldura mâinilor lui care se împrăştia peste tot. Numai el exista. Deodată, o bufniţă cântă în copacul din spatele lor. Vraja se risipi brusc. Foxy tremură şi se ridică în picioare.

— Nu trebuia să faci

asta.

Îi ocoli privirea şi îşi netezi distrată fusta, în timp ce pielea continua să o furnice.

— Nu? De ce nu? (Vocea îi era calmă ca o ridicare din umeri.) Eşti mare acum. (Se ridică în picioare şi ea fu nevoită să îşi dea capul pe spate

ca să îl privească în ochi.) Ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie. E puţin cam târziu să faci pe fandosita.

— Nu fac pe fandosita, spuse Foxy săgetându-l cu privirea. Nu are importanţă dacă mi-a plăcut sau nu.

Dându-şi seama că

făcea exact ce spusese el, îşi dădu părul pe spate, necăjită. Vru să scape demnă, îndepărtându-se de balansoar, dar Lance o opri punându-i o mână pe braţ mai înainte ca ea să facă doi paşi de-a curmezişul ierbii.

— Care-i problema,

Fox?

Vocea lui nu mai era nici amuzată, nici calmă, ci iritată.

— Problema e, spuse ea printre dinţi, să n-o mai faci încă o dată.

— E un ordin? murmură el încet. Nu-mi plac ordinele.

— Nu cer o favoare,

răspunse ea. M-ai prins pe picior greşit.

Încercă să îi dea un răspuns cât mai logic, în timp ce se justifica:

— Şi – şi probabil eram obosită şi puţin curioasă. M-am aprins.

— Curioasă? (Râsul lui bărbătesc era din nou amuzat.) Ţi-ai

satisfăcut curiozitatea, Foxy? Poate, asemenea lui Alice[1] o să descoperi că eşti din ce în ce "mai curioasă".

Îşi trecu degetele uşurel pe braţul ei. Foxy se dădu la o parte, iar carnea îi tremura.

— Eşti imposibil! Îşi împinse furioasă părul

care îi cădea pe faţă. Întotdeauna ai fost imposibil.

Spunând asta, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă către adăpostul pe care i-l oferea petrecerea. Lance îi urmări cu privirea rochia care plutea şi se răsucea în jurul ei.

CAPITOLUL 3

"Indianapolis 500" este un eveniment care transformă Indianopolisul dintr-un oraş oarecare din Vest în cel mai important spectacol de curse din lume. Această singură

cursă este urmărită de mai mulţi oameni decât oricare alt eveniment sportiv din ţară. El este pentru cursele de automobile ce este Wimbledon-ul pentru tenis, ce este Derby-ul Kentucky pentru cursele de cai, ce este Campionatul Mondial

pentru base-ball – prestigiu, onoare, emoţii.

Foxy era liniştită pentru că cerul nu era acoperit de nori. Nu se întrezărea nici cea mai mică umbră de ploaie. Amestecul de ploaie şi curse o făcea întotdeauna să se simtă

neliniştită. O adiere de aer se juca cu capetele panglicii cu care îşi strânsese părul într-o coadă de cal. Îmbrăcase vechii ei jeanşi – în care se simţea bine – aproape albiţi în genunchi de cât îi purtase, şi strânşi pe coapse. Cămaşa de base-ball, cu dungi albe şi

roşii era înnodată sub piept. De gât îi atârna un Nikon, cumpărat la mâna a doua, când era încă la colegiu. Foxy nu l-ar fi schimbat nici pentru un munte de aur. Din locul în care se afla putea vedea că tribuna centrală era goală. Reporterii,

echipele de televiziune, şoferii, mecanicii, fie forfoteau terminând ultimele ajustări, fie beau cafea din pahare de plastic. Atmosfera era destul de liniştită pentru ca să răzbată din când în când, trilul unei păsări. Nu era însă calmă. Un curent

străbătea aerul, stârnind valuri de tensiune şi emoţie. În mai puţin de două ore, tribunele şi câmpurile urmau să forfotească de mulţime. Când steagul verde se va ridica, Concursul de viteză de la Indianapolis va ţine cu sufletul la gură patru sute de mii

de oameni, ceea ce rivaliza cu populaţia multor oraşe americane. Zgomotul va exploda ca un tunet prelung.

În timpul orelor care aveau să urmeze, zgomotul motoarelor nu va înceta. Pistele vor asuda din cauza căldurii şi se vor încinge de

mirosul benzinei şi al transpiraţiei. Privirile vor fi lipite de maşinile mititele, lunguiețe şi joase care vor vâjâi, dând ocolul pistei ovale de aproape patru kilometri. Unii se vor gândi numai la palpitaţiile cursei.

Foxy era însă

stăpânită de sentimente mult mai complicate. Trecuseră doi ani de când stătuse lângă o pistă şi şase de când făcuse parte din lumea curselor. Dar totul era, descoperi ea privind în jur, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Sentimentele, emoţiile

pe care le avea, nu fuseseră alterate de absență. În aer pluteau așteptarea, emoțiile. Capul aproape că i se învârtea din cauza lor, și realiză că totul va deveni mult mai intens după ce va începe cursa. O cuprinse admirația și uimirea cunoscând

îndemânarea fratelui său, un talent care părea mai mult născut, decât dobândit. Dar sub acestea zăcea o frică adânc înrădăcinată, o teroare puternică, care nu se diminua o dată cu trecerea anilor. Toate senzaţiile o măcinau şi ştia că atunci, când

steagul verde va fi ridicat, se vor topi toate într-o emoţie încăpăţânată, de nedescris. Nimic nu se schimbase.

Foxy cunoştea dedesubturile. Unii şoferi vor da interviuri şi vor vorbi veseli, nonşalanţi, despre cursa

care urma. Alţii vor vorbi în termeni tehnici sau abstracţi, unii chiar răţoindu-se. Ştia că Kirk va da interviurile la început, răspunzând la întrebări cu uşoara lui aroganţă care îl făcea de neconfundat şi atrăgător. Pentru Kirk fiecare cursă era la fel şi

unică. Era la fel pentru că de fiecare dată conducea ca să învingă, unică, pentru că fiecare cursă punea probleme pe care nu le mai întâlnise şi nici nu avea să le mai întâlnească. Foxy ştia că după interviuri va dispărea şi va sta singur până când

va sosi momentul să fie
băgat în maşină. Dintr-o
lungă experienţă ştia
cum să se poarte fără să
îl agaseze. Se mişca
printre şoferi, arbitri,
mecanici şi zecile de
fotografi, lăsându-şi
aparatul de fotografiat
să înregistreze rutina
dinaintea cursei.

— De ce te învârți pe-aici cu chestia aia?

Foxy recunoscu mormăitul, dar nu se întoarse înainte de a fi luat și ultima imagine.

— Salut, Charlie!

Rânjind, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îi mângâie obrazul țepos. Știa că el va

protesta şi va mormăi tot atât de bine cum ştia că îmbrăţişarea îl bucura.

— Exact ca o femelă, murmură el, dar Foxy simţi strângerea uşoară a mâinilor lui pe spate, chiar înainte să o dea la o parte.

În următoarele

minute se studiară deschis unul pe celălalt.

Ea nu remarcă mari schimbări. În barbă îi mai apăruseră câteva fire argintii, ceva mai puţin păr pe cap, dar ochii aveau acelaşi albastru limpede ca atunci când îl văzuse pentru prima dată, cu

zece ani în urmă. Atunci avea cincizeci de ani, iar ea îl considerase bătrân. Ca mecanic-şef al lui Lance Matthews, Charlie Dunning condusese cursele ca un despot. Continua să facă acelaşi lucru şi acum, ca şef al echipei lui Kirk.

— Tot slăbănoagă,

spuse el dezgustat. Trebuia să-mi dau seama că în câţiva ani nu o să pui niciun pic de carne pe tine. Nu câştigi destul din fotografii ca să mănânci?

— În ultimul timp nimeni nu a mai lăsat pentru mine batoane de

ciocolată. (În timp ce vorbea, îl ciupi de obraz, ştiind că s-ar lăsa torturat şi omorât, dar nu ar fi recunoscut că el lăsa peste tot batoane de ciocolată pentru ca o fetiţă ciolănoasă să le descopere.) Mi-ai lipsit la petrecerea de ieri a lui Kirk, adăugă, în timp ce

el se foia şi mormăia.

— Nu merg la petreceri pentru copii. Deci, tu şi doamna aceea elegantă, aveţi de gând să fiţi la Indy şi la restul curselor pentru Marele Premiu din acest sezon.

Îşi suflă nasul şi gura i se strâmbă dezaprobator.

— Dacă te referi la Pam, da, aşa o să facem.

Foxy decretă că Charlie atinsese perfecţiunea irascibilităţii.

— Şi este ziaristă.

— Ai grijă să nu staţi în drum.

— Da, Charlie, spuse Foxy spăşită, dar ochii

lui se îngustară văzând sclipirea dintr-ai ei.

— Tot nebunatică. Dacă n-ai fi fost atât de slăbănoagă, aş fi pus de mult şaua pe tine.

Foxy ridică surâzătoare aparatul de fotografiat şi îi făcu un prim-plan.

— Zâmbeşte! îi

sugeră ea.

— Nebunatică, repetă Charlie.

Când buzele începură să i se arcuiască, se întoarse şi plecă.

Foxy îl urmări cu privirea până când dispăru în mulţime, după care se întoarse.

Scoase un ţipăt scurt, când se lovi de Lance. El îşi lăsă o clipă mâinile pe umerii ei, şi o pironi cu privirea. Ea reuşise să uite complet interludiul din balansoar, dar acum retrăi din nou scena, cu intensitate. Gura, care muşcase flămândă

dintr-a ei, schița un zâmbet discret.

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

Foxy uitase orice altceva în afară de ochii întunecați care o priveau. Pe măsură ce zâmbetul lui se amplifică, ea se smulse din strânsoare cu o

undă de aroganţă. Era
îmbrăcat ca şi ea, în
jeanşi şi tricou. Părul îi
dansa pe frunte în
bătaia brizei. Îl blestemă
în gând pentru că era
atât de îngrozitor de
atrăgător.

— Bună, Lance
(Vocea îi era
prietenoasă, uşor

distantă. Foxy era
mulţumită de ea.)
Niciun reporter care să
se ţină după tine?

— Buna, Foxy, i-o
întoarse el cu acelaşi
ton. Faci câteva
instantanee?

— Touché, murmură
ea.

Se întoarse, ridică

aparatul în dreptul
ochilor şi absorbită, îi
potrivi diafragma. Se
gândi că probabil a
căpătat un al şaptelea
simţ în ceea ce îl privea
pe Lance Matthews. Î
putea simţi prezenţa pe
suprafaţa pielii. Era
inconfortabil şi excitant.

— Aştepţi cursa cu

nerăbdare sau pentru tine şi-a pierdut farmecul?

În timp ce vorbea, Lance îşi împletea degetele în coada ei de cal, moale şi groasă. Foxy trase în gol patru poziţii.

— Am auzit că Kirk a câştigat poziţia din

margine la tragerea la sorți. Știe cum să se folosească de un asemenea avantaj.

Când se întoarse spre el, fața îi era calmă, ochii reci. *Un sărut,* își spuse, *nu era ceva prea important.* Erau tot aceiași oameni.

— Îmi imaginez că

eşti mulţumit, doar eşti proprietarul. (Zâmbetul lui era răspunsul pe care Foxy îl aştepta.) Am văzut maşina. E impresionantă. Văzând că el continua să tacă, Foxy răsuflă frustrată şi-şi ridică privirea spre el. Conversaţia asta e fascinantă, Lance, dar

chiar trebuie să mă duc la treabă.

Când se întoarse să plece, mâinile lui se încolăciră ferm în jurul braţului ei. O privi în tăcere, şi ea fu nevoită să îşi facă mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de soare.

— Dau o mică

petrecere diseară. (Vocea lui era calmă.) În apartamentul meu de la hotel.

— Oh?

Foxy ridică din sprânceană, aşa cum învăţase la colegiu.

— Şapte seara. O să cinăm.

— Cât de mică? Foxy

îi susţinu privirea, deşi ochii ei erau umbriţi de mânã.

— Foarte micã, doar tu şi cu mine!

— Mai micã, îl corectã ea, doar tu.

Doi mecanici, încorsetaţi în roşul viu al echipei lui Kirk, trecurã pe lângã ei.

Privirea lui Lance nu se mişcă dintr-a ei.

— Am întâlnire cu Scott Newman.

— Contramandeaz-o.

— Nu.

— Ţi-e teamă? o înţepă el, apropiindu-şi-o cu un centimetru, printr-o mişcare uşoară a mâinii.

— Nu, nu mi-e teamă, îi replică Foxy. (Verdele ochilor ei scăpără pe cenuşiul ochilor lui.) Dar nu sunt nici proastă. Poate ai uitat, dar în ceea ce te priveşte nu am venit cu pluta. Am văzut deja colecţia ta de... ăăă... doamne, spuse ea cu o

umbră de dispreț. A fost chiar instructiv pentru mine, să te văd cum iei, folosești și arunci. Eu aleg singură, adăugă ea, tot mai furioasă pentru că el tăcea. Și arunc singură, du-te și găsește pe altcineva să-ți hrănească ego-ul nesătul.

Brusc, Lance zâmbi
Vocea lui era
nepăsătoare şi
amuzantă.

— Încă ai o fire a
dracului, Foxy. Ai şi c
minte strălucită,
curioasă şi cu energie în
fiecare din celulele ei. O
să-l laşi pe Newman în
urmă într-o oră şi o să te

plictisească de moarte.

— Asta e treaba mea, se răţoi ea, după care îşi aminti să îşi elibereze braţul.

— Aşa e, o aprobă vesel Lance.

Plecă şi îi răpi plăcerea de a avea ultimul cuvânt.

Înfuriată, Foxy se

răsuci pe călcâie, gata să o tulească în direcţia opusă. Fu uşor şocată să vadă că tribunele se umpleau de oameni. Timpul înainta repede. Necăjită, o luă iute către pistă.

În timp ce lua un interviu unui şofer începător, Pam

urmărise toată scena dintre Foxy şi Lance. Îi era imposibil să audă ce îşi spuneau, dar văzuse limpede varietatea de emoţii care pusese stăpânire pe chipul lui Foxy. Îi urmărise cu obiectivitatea şi curiozitatea specifice meseriei ei. Era de ajuns

să îi vadă ca să fie sigură că între ei era ceva fizic. Şi era sigură că Foxy se luptase cu încăpăţânarea unui catâr nărăvaş, şi ieşise pe locul doi în bătălia care tocmai se dăduse.

Pam îl plăcuse pe Lance de cum îl văzuse. Judeca oamenii foarte

repede, calcula modul cel mai direct şi mai eficient de a se apropia de ei. Siguranța perfectă a judecăţii o ajutase să aibă succes în profesie. Îl judecase pe Lance Matthews ca pe un bărbat care nu respecta prea mult convenţiile, dar le avea pe ale lui

proprii. El atrăgea atât femeile cât şi bărbaţii pentru simplul motiv că avea atât de multe de oferit. Avea forţă şi aroganţă şi o senzualitate bogată. Pam credea că este indispensabil ca prieten şi înspăimântător ca amant.

Bobocul, care habar nu avea de preocupările ei, continuase să îi răspundă la întrebări, pe măsură ce ea derula interviul. Atentă la Lance, Pam îi mulţumi graţios, îi ură noroc şi se întoarse grăbită.

— Domnule Matthews!

Lance se întoarse. O privi pe blonda mititică, cu chip delicat, impecabil îmbrăcată în pantaloni gri şi blazer, care alerga către el. Pe un umăr îi atârna un casetofon, pe celălalt geanta. Curios, aşteptă până când ajunse lângă el. Pam se opri şi îi

zâmbi cu sufletul la gură.

— Domnule Matthews, sunt Pam Anderson. (Îi întinse mâna cu unghiile date cu ojă roz.) Scriu o serie de articole despre curse. Poate că Foxy v-a vorbi despre mine.

— Bună! (Lance î

ţinu mâna o clipă, cât să o studieze. Se aşteptase la cineva mai solid.) Presupun că nu ne-am întâlnit aseară, la petrecerea lui Kirk.

— Mi s-a indicat cine sunteţi, îi răspunse Pam hotărându-se să se apropie de el folosind onestitatea pură. Dar aţi

dispărut înainte ca să-mi pot face loc prin mulţime până la dumneavoastră. Şi Foxy a dispărut.

— Aveţi un simţ al observaţiei foarte ascuţit.

Deşi supărarea abia i se simţea în glas, Pam o simţi şi se bucură. Era

sigură că se bucura de toată atenţia lui.

— Prietenia noastră este încă în faşă, dar ţin foarte mult la Foxy. Şi ştiu când nu trebuie să-mi bag nasul. (Îşi dădu nepăsătoare părul de pe frunte, în timp ce vântul i-l aducea în ochi.) Din punct de vedere

profesional sunt interesată numai de cursă şi de tot ce este legat de ea. Sper că mă veţi ajuta. Nu numai că ştiţi cum este să construieşti şi să fii proprietarul unei maşini de Formula Unu, dar ştiţi cum e să concurezi la Formula

Unu. Şi cunoaşteţi această pistă şi specificul unei maşini Indy. Faptul că sunteţi un personaj bine-cunoscut nu numai în circuitele de curse, dar şi în societate va face ca articolele să fie extraordinar de gustate de cititori.

În timpul discursului ei, Lance îşi înfundase mâinile în buzunare. Aşteptă zece secunde ca să fie sigur că a terminat de vorbit după care chicoti:

— Acum câteva minute încercam să înţeleg cum se poate să fiţi aceeaşi Pam

Anderson care a scris seria aceea de articole usturătoare despre murdăriile din sistemul judiciar. (Îşi înclină capul într-un semn pe care ea îl considera o recunoaştere.) Acum ştiu. O să avem destul timp să vorbim în următoarele luni.

Pam îi urmări privirea care-i alunecă şi se fixă pe locul în care Foxy stătea rezemată de gard şi îşi făcea de lucru cu obiectivul. Văzu cum pe buze îi înfloreşte un zâmbet.

— Destul timp.

Când îşi întoarse atenţia spre Pam,

rânjetul lui se lărgi şi-i
rămase pe buze.

— Ce ştii despre 500?

— Primul 500 a avut
loc în 1911 şi maşina
câştigătoare a avut o
viteza medie de 135 de
kilometri la oră. Pista a
fost la început pavată cu
cărămidă, de unde şi
porecla de Vechea Curte

de Cărămidă. Este c
cursă perfect regulată, la
care şoferul accelerează
la maxim şi rămâne aşa.
Nu e o cursă pentru
Marele Premiu pentru
că nu există punctaj, dar
există multe asemănări
între maşinile de
Formula Unu şi maşina
Indy. Există şi ur

număr de şoferi care au concurat atât la 500, cât şi la circuitul Marelui Premiu... cum ar fi Kirk Fox. Maşinile de aici sunt alimentate cu alcool. Aprinderea cu alcool este extrem de periculoasă pentru că nu există scânteie.

— V-aţi făcut temele.

Lance rânji auzind debitul de informaţii care curgea ca dintr-un computer.

— Oh, ştiu datele, răspunse ea. (Îi plăcea privirea lui directă.) Dar ele nu reflectă toată povestea. Patruzeci şi şase de oameni au murit în cursa asta; dar numai

trei în ultimii zece ani. De ce?

— Mașinile sunt mai sigure. Înainte erau construite ca niște vase de război și într-un accident rămâneau rigide, iar pilotul prelua tot șocul. Acum fragilitatea mașinilor le salvează viața. Mașinile

se dezintegrează în jurul şoferului, împrăştiind şocul. Sistemul a fost îmbunătăţit, iar piloţii sunt îmbrăcaţi de sus până jos în haine rezistente la foc.

Simţind că se apropie startul, Lance o conduse înapoi către linia de

sosire.

— Deci, cursele au devenit sigure? întrebă Pam. Privirea îi era candidă, iar vocea dulce.

Din nou Lance deveni atent. Era o doamnă foarte isteaţă.

— Nu am spus asta. E mai sigur, dar va

exista întotdeauna elementul risc. Fără el, o cursă ca Indy n-ar fi altceva decât un şir de maşini care se învârt în cerc.

— Dar un accident nu mai sperie ca altădată?

El rânji din nou şi dădu din cap.

— Nu cred că prea mulţi şoferi se gândesc la accident. Dacă ar face-o, nu s-ar mai urca în maşină. Niciodată nu o să ţi se întâmple ţie, întotdeauna altcuiva. Când te gândeşti la accidente le accepţi ca pe o regulă a jocului. În orice caz, nu de accident

se tem cel mai tare. Ci
de foc. Nu există pilot
căruia să nu îi fie o frică
îngrozitoare de foc.

— Cum e atunci când
conduci şi un alt pilot se
face praf? Ce simţi
atunci?

— Nu simţi,
răspunse el simplu. Nu
poţi. În cabină nu e loc

pentru emoţii.

— Nu. (Ea aprobă dând din cap.) Înţeleg. Dar e ceva ce nu înţeleg. Nu înţeleg de ce.

— De ce?

— De ce se vâră oamenii într-o maşină şi se învârt într-un circuit cu viteze ameţitoare? De ce riscă să se rănească de

moarte? Ce îi împinge?

Lance se întoarse şi se încruntă privind pista.

— Depinde. Mă gândesc că există tot atâtea motivaţii câţi şoferi – senzaţionalul, competiţia, sfidarea, banii, prestigiul, viteza. Poţi să devii dependent de viteză. Există nevoia

de a-ţi dovedi propria capacitate, să-ţi testezi propria rezistenţă. Şi, desigur, mai este şi ego-ul din fiecare sportiv.

Când se întoarse spre Pam, îl văzu pe Kirk păşind în lumina soarelui.

— Fiecare şofer are nevoile sale, dar toţi

simt nevoia să învingă.

Foxy se mişca în jurul maşinii, lăsându-se pe vine, făcând fotografii în timp ce Kirk era băgat în maşină. Îşi trase combinezonul pe cap şi pentru câteva clipe, până îşi fixă casca, arăta ca un Cavaler al Mesei

Rotunde, pregătindu-se de turnir. Răspundea la întrebările lui Charlie cu cuvinte scurte sau cu mişcări din cap. Era deja concentrat asupra cursei. Sub vizorul căştii, ochii lui erau de nepătruns, expresia lor nu era nici relaxată, nici încordată. Avea aerul că

e separat nu numai de oamenii din jurul maşinii, ci şi de el însuşi. Foxy îi putea simţi detaşarea, şi o prinse pe peliculă. Când se ridică, îl văzu pe Lance apropiindu-se de fratele ei şi vorbindu-i.

— Am o ladă de scotch pentru cine

spune că nu o să spargi recordul pistei.

Îl văzu pe Kirk dând imperceptibil din cap, şi ştiu că acceptase competiţia. Va izbândi. De cealaltă parte a maşinii, Foxy îl studia pe Lance, dându-şi seama că el îl cunoştea mai bine pe Kirk decât

îşi imaginase. Privirea i
se ridică şi o întâlni pe a
ei, în timp ce, între ei,
motorul prindea viaţă.
În timp ce Kirk naviga
spre pistă pentru a-şi
ocupa poziţia, Foxy
dispăru în garaj.

În clipa în care
ultimele note de la "Din
nou acasă în Indiana"

plutiră în aer, mulțimea izbucni în aplauze și mii de baloane colorate se înălțară în aer. Cei care nu erau în tribunele de la Motor Speedway puteau vedea la mile întregi depărtare baloanele și realizară că începuse cursa de 500. Startul era oficial,

sunând peste gălăgia mulţimii.

— Domnilor, porniţi motoarele!

Pe linia de start, încordarea fremăta tot atât de puternic ca şi motoarele.

Tribunele erau un val de culori şi zgomot în timp ce maşinile se

aliniau. Viteza părea minimă. Maşinile, pete minuscule de culoare şi litere, erau în formaţie şi cuminţi. Străluceau de curăţenie în lumina aburită a soarelui. Cântecele păsărelelor nu mai puteau fi auzite. Brusc, maşina din frunte se dădu la o parte

şi ieşi cu viteză de pe pistă.

— A început! murmură Foxy şi Pam tresări uşurel.

— Credeam că te-am pierdut.

Îşi aşează ochelarii de soare mai ferm pe nas.

— Doar nu credeai că o să pierd startul, nu?

Aparatul ei de fotografiat avea acum un obiectiv special pentru fotografii sportive şi îl fixase asupra pistei.

— Din clipă în clipă o să fluture steagul verde.

Pam băgă de seamă că era puţin cam palidă,

dar exact când deschise gura să-i spună, atmosfera explodă de zgomot. Cu o îndemânare de profesionist, Foxy ochi fulgerul alb al maşinii lui Kirk.

— Cum pot s-o facă? îşi spuse Pam, dar Foxy coborî aparatul de

fotografiat şi se întoarse spre ea.

— Cum de reuşesc să menţină ritmul cinci sute de mile?

— Pentru a învinge, spuse cu simplitate Foxy.

După-amiaza începu să se scurgă. Zgomotul nu încetini. Căldura de

pe pistă era însoţită de mirosul de carburant, ulei şi sudoare. Din treizeci de maşini câte luaseră startul, zece ieşiseră deja din cursă, din cauze tehnice sau în urma unor mici ciocniri. O cutie de viteze spartă, un rulment căzut, o eroare

de o fracţiune de secundă, toate coborau cortina pentru speranţe. Pam îşi dăduse jos blazerul, îşi ridicase mânecile bluzei albe din batist şi bătea zona de parcare cu magnetofonul după ea. Pe de altă parte, Foxy era transpirată din cap

până-n picioare. Cămaşa i se lipise de piele, iar părul îi atârna în bucle umede de-a lungul obrajilor. Era însă stăpânită şi de emoţii mai deosebite care îi abăteau gândurile de la cursă. Lance stătea exact în spatele ei. Vorbi primul, dar privind

prin ea. Pista era o vale
cuprinsă între munţii de
stadioane.

— Intră în runda a
85-a.

În mână avea o cutie
de băutură rece pe care
i-o întinse fără să îşi
mişte privirea. Foxy o
luă şi bău, deşi grija lui
o nedumerea.

— Da, ştiu. Are aproape o tură întreagă înaintea lui Johnson. Ai calculat care e viteza lui medie?

— Puţin peste 340.

Foxy îl urmări pe Kirk strecurându-se printr-o grămadă de maşini. Îşi ţinu răsuflarea atunci când el

depăşi un concurent în curba scurtă dintre turele trei şi patru. Privi lung la cuburile de gheaţă, după care bău din nou.

— Ai adunat o echipă extraordinară de mecanici. Am cronometrat ultima oprire pentru

alimentare:
douăsprezece secunde. Ei i-au dat lui Kirk ur avans. Este evident că maşina e rapidă şi se manevrează magnific.

Lance îşi coborî încet privirea către ea.

— Amândoi ştim că o cursă e chestiunea de echipă.

— Totul cu excepţia acestei părţi, continuă Foxy. Acolo jos, totul depinde numai de Kirk, nu-i aşa?

— Stăm de multă vreme în picioare. (Vocea lui blândă o făcu pe Foxy să fie din nou atentă.) De ce nu stai jos puţin?

Aproape că putea vedea durerea care îi duduia în cap. Surprinzător pentru amândoi, îşi ridică mâna şi o mângâie pe obraz, într-un gest de rară tandreţe.

— Arăţi obosită.

Lăsă să-i cadă mâna, după care şi-o îndesă în

buzunar.

— Nu, nu pot. (Foxy se întoarse, impresionată ciudat de căldura care îi atingea obrajii.) Nu înainte de a se termina. O să pierzi scotch-ul, ştii?

— Contez pe asta. (Înjură brusc, făcând-o să se întoarcă spre el.)

Nu-mi place felul în care numărul 15 ia turul unu. De fiecare dată e tot mai aproape de zid.

— Cincisprezece? (Foxy îşi îngustă ochii în timp ce căuta prin şuvoiul nesfârşit de maşini.) E unul dintre boboci, nu? Puştiul din Long Beach.

— *Puştiul* e, cu un an mai mare decât tine, murmură Lance. Dar nu are experienţa necesară ca să se avânte mai mult. O să rateze.

Câteva secunde mai târziu, numărul 15 se apropie din nou de turul unu, doar ca să sfideze de prea aproape

zidul necruțător. Roțile din spate se loviră cu forță, scoaseră scântei, apoi fură sfâșiate și aruncate în aer în timp ce mașina începu să se învârtă fără control. Bucăți de fibră de sticlă începură să se pulverizeze în aer, în timp ce trei mașini se

îndepărtau, manevrând ca nişte şerpi în jurul pilotului rănit. Una aproape că pierdu controlul, roţile alunecându-i sălbatec înainte de a se agăţa de asfalt. Steagul galben fulgeră când maşina cu numărul 15 ajunse pe peluza interioară şi

rămase nemişcată. Imediat fu înconjurată de echipele de intervenţie şi de stingătoarele de flăcări.

Ca întotdeauna când asista la un accident, Foxy era învăluită de un calm de gheaţă. Din clipa în care maşina se lipise de zid, îşi ridicase

aparatul de fotografiat şi înregistrase fiecare moment al accidentului. Se concentra fără cea mai mică umbră de pasiune, potrivea diafragma şi adâncimea. Una dintre fotografiile ei avea să devină obiect clasic de studiu al unei maşini în primejdie.

Simţi doar cum o trece un fior de uşurare atunci când văzu şoferul târându-se din epavă şi făcând cu mâna pentru a asigura mulţimea că e întreg.

— Dumnezeule! Cum poate un om să iasă întreg dintr-o epavă ca asta?

În spatele ei, Foxy auzi vocea lui Pam, dar continua să fotografieze gesturile de rutină ale celor de la ambulanţă.

— Aşa cum ţi-am spus, fragilitatea maşinii şi hainele îmbunătăţite au salvat mai multe vieţi.

Lance îi răspunse lui

Pam, dar atenţia lui era concentrată asupra lui Foxy. Atunci când coborî aparatul de fotografiat, faţa ei era lipsită de culoare sau expresie.

— Dar nu a tuturor, decretă ea, în timp ce zări maşina lui Kirk care vâjâi pe lângă ei. Şi

nu de fiecare dată.

Simţi cum calmul o
părăseşte şi căldura i se
împrăştia din nou sub
piele.

— Mai bine te-ai
duce să faci un interviu
cu pilotul ăla. O să ai o
poveste la mâna întâi
despre cum e când îţi
vezi viaţa trecând prin

fața ochilor la patru sute de kilometri pe oră.

— Da, mă duc.

Pam îi aruncă o privire iscoditoare, dar nu mai spuse nimic înainte de a pleca.

Foxy își dădu la o parte părul umed de pe față, și își lăsă aparatul să se legene de umăr.

— Presupun că data viitoare numărul 15 va avea mai mult respect pentru turul unu.

— Eşti foarte profesionistă şi neimpresionabilă în ultima vreme, nu-i aşa, Fox?

Sub sprâncenele coborâte, ochii lui Lance

erau reci ca oţelul. Foxy îşi aminti privirea şi simţi că începe să tremure.

— Fotografii trebuie să aibă nervii tari. (Ea îi înfruntă privirea supărată fără să clipească. Ştia că dacă supărarea i se transformă în furie,

putea deveni brutal.)

— Iar sentimentele sunt inutile, contracară el. (Luă cureaua aparatului ei într-o mână şi o trase mai aproape.) În numărul 15 era un om. Şi tu nu ai ratat nicio fotogramă.

— Dar ce vroiai să fac? i-o întoarse ea. Să

devin isterică? Să îmi acopăr ochii cu mâinile? Am mai văzut accidente. Am văzut cum nu au mai ieşit vii, când nu mai era nimic altceva de văzut decât o perdea de foc. V-am văzut atât pe tine, cât şi pe Kirk traşi afară de umeri. Vrei emoţie?

(Vocea ei se înălţă într-o bruscă furtună de furie.) Du-te şi caută pe cineva care nu a crescut în miros de moarte şi benzină!

Lance o studie în tăcere. În obraji îi reveniră culorile. Ochii îi erau ca marea răvăşită sub nori.

— Eşti o doamnă dură, nu?

În tonul lui era amuzament şi dispreţ, o combinaţie insuportabilă pentru Foxy.

— Al dracului de corect! spuse ea şi îşi ridică bărbia şi mai sus. Şi ia-ţi mâinile de pe

aparatul meu de fotografiat.

La început, singurul lucru care se mişcă fu sprânceana lui stângă. Se ridică arcuindu-se într-un fel care ar fi putut fi un semn de umor sau de acceptare. Într-un gest exagerat, îşi ridică amândouă

mâinile, le ţinu în sus, cu palmele goale către ea. Totuşi, nu se dădu încă înapoi şi rămaseră nas în nas.

— Îmi pare rău, Fox.

Îl cunoştea destul de bine pentru ca să simtă urmele furiei din vocea lui. Propria ei furie o făcu să o ignore pe a lui.

— Lasă-mă în pace! îi ordonă ea şi dădu să treacă pe lângă el. Dar el păşi în faţa ei şi îi blocă drumul.

— Îţi mai răpesc un minut, îi spuse.

Înainte să-şi dea seama, Lance îi răsuci aparatul de fotografiat la spate şi o strânse în

braţe.

Când ea deschise gura ca să protesteze, el i-o astupă cu a lui şi plonjă în adâncimi. Fu luată de val. În loc să îl împingă, mâinile ei se agăţară cu disperare de braţele lui. Refuzau să dea curs liber raţiunii. Gura ei îi răspundea

gurii lui chiar în clipa în care creierul îi cerea să fie rece şi nemişcată. Flacăra străluci şi arse cu iuţeală, intens ca în noaptea în care stătuseră pe balansoar. Nu putea nega că, în ciuda faptului că mintea şi inima erau ale ei, trupul îi aparţinea lui. Nu

întâlnise niciodată o asemenea perfecţiune în atingere, o asemenea apropiere, o asemenea foame. Îşi ridică braţele şi le încrucişă în jurul gâtului lui, iar trupul i se topi într-al lui. Scâncetul fin al motoarelor i se învârtea în cap, după care

dispăru într-un torent de dorinţă. Oamenii care se învârteau în jurul lor păliră, după care dispărură din lumea ei, pe măsură ce se strângea mai tare în el. Îi cerea tot mai mult, în timp ce i se dăruia cu totul. În cele din urmă Lance fu cel care se

retrase. Încă erau îmbrăţişaţi, cu chipurile aproape, cu trupurile contopite. El o privi intens, pătrunzător, tăcut.

— Presupun că o să-mi spui că nu trebuia să fac asta?

— Ar avea vreo importanţă?

Genunchii erau gata
să-i tremure, dar reuşi
să şi-i stăpânească.

— Nu. N-ar avea.

— Acum mă laşi să
plec?

Foxy era încântată de
tonul rece, impersonal
al vocii ei. În stomac
însă, avea un gol.

— Deocamdată. (Deşi

îşi slăbise strânsoarea, îşi ţinea mâinile uşor pe şoldurile ei.) Pot să o iau întotdeauna de la capăt.

— Lance, într-o zi înfumurarea o să ia locul aroganţei. Foxy îi îndepărtă mâinile de pe şolduri. Nu ştiu care e mai nesuferită.

Auzind insulta Lance
zâmbi şi îi prinse nasul,
ca un frate.

— Eşti nostimă când
faci pe demnă, Foxy.
Privi peste capul ei şi îl
văzu pe Kirk ieşind de
pe pistă şi virând către
marginea ei. Vine Kirk!
Cu puţin noroc, a doua
parte a cursei va fi tot

atât de uşoară ca şi prima.

Refuzând să-l onoreze cu un răspuns, Foxy îşi trase aparatul de fotografiat în faţă şi plecă. Înfundându-şi mâinile în buzunare, Lance se legănă uşor pe călcâie urmărind-o cum se îndepărtează.

Numai jumătate din cei care luaseră startul ajunseseră la finiş. Foxy ştiuse că va câştiga Kirk. Îi studiase chipul în timpul ultimei opriri şi văzuse încrederea amestecată cu tensiunea şi încordarea. Maşinile nu mai străluceau în soare, ci erau acoperite

de murdărie. După ce steagul cu pătratele fu lăsat în jos, Foxy îl urmă pe Kirk savurându-şi victoria în timp ce uralele mulţimii şi ale echipei treceau peste ea. Ştia că el va veni la stand pregătit să fie adulat. Ochii lui nu vor mai fi opaci. Va zâmbi

copilăreşte şi uşuratic şi toate cutele pe care i le săpase încordarea, vor dispărea ca prin farmec. Neobosit, va da interviuri, va semna autografe, va accepta felicitări. Şiroaiele de sudoare şi murdărie care îi acopereau faţa erau decoraţiile sale. El

avea să le primească, reîncărcându-şi bateriile. Apoi, totul se va termina pentru el, va deveni doar trecut. Peste două zile, vor fi în drum spre Monaco, pentru cursele de calificare. Indianapolis 500 va fi pentru Kirk doar un articol de ziar.

Pentru el, exista întotdeauna numai cursa următoare.

CAPITOLUL 4

Monte Carlo este cuprins între vârfurile înalte, împădurite, ale Alpilor Maritimi şi strălucitoarele ape albastre ale Mării Mediterane. Clădirile sunt îngrămădite unele

în altele; un desen dens de zgârie-nori şi case vechi, elegante. Are înfăţişarea şi sentimentul, dacă nu şi dimensiunea, unui oraş măreţ, care îşi menţine şi aura de poveste.

Ceea ce au impresionat-o pe Foxy au fost culorile. Albul şi

culorile pastel care dominau clădirile, munţii îmbrăcaţi în nuanţe de verde şi maro şi albastrul perfect al mării. Flori luxuriante şi palmieri îi adăugau o nuanţă de exotic.

Era o ţară a culturii şi a castelelor, a brizelor calde şi a culmilor

golaşe. Romantica Foxy se îndrăgosti pe loc de el.

Pentru că Kirk era cufundat în cursele pentru calificare şi antrenamente, iar Pam era ocupată cu interviuri şi descrieri de culoare locală, Foxy se trezea adesea aruncată

în compania lui Scott Newman. Îl considera bun, atent, inteligent şi – deşi ura faptul că Lance avea dreptate – plictisitor. Plănuia totul mult prea atent, era mult prea grijuliu, şi îi urma cu prea multă exactitate gusturile. Fiecare dintre întâlnirile

lor, oricât erau de întâmplătoare, avea un itinerar. Se îmbrăca perfect, chiar elegant, iar manierele erau în ton cu aspectul. Foxy ştia că alături de Scott nu vor fi dezastre, primejdii sau surprize. Adesea, simţea o urmă de vinovăţie ştiind că

firea ei nu va fi niciodată atât de neprihănită ca a lui. Era un cavaler pe cal alb, care îşi salva zilnic raţia de fecioare deznădăjduite, după care îşi lustruia armura.

Neliniştită Foxy rătăcea de la o fereastră la alta, meditând asupra

analizei pe care o făcuse. Maşina lui Pam clincănea un stacato uşor. Vedea bărci de toate mărimile şi formele ancorate în Golful Monaco, sau ieşind la mare. Îşi aminti că în timpul uneia dintre cursele de calificare, o maşină

luase greşit o curbă şi se alăturase bărcilor din apă. Foxy se întoarse de la fereastră şi urmări cu privirea degetele lui Pam zburând peste clape. Masa la care lucra era plină de notiţe, hârtii şi casete. Totul era organizat într-un mod unic, pe care numai

Pam îl ştia.

— Mergi diseară la cazinou? întrebă Foxy.

Se simţea fără astâmpăr şi nemulţumită.

— Mmm, nu... Vreau să termin segmentul ăsta. (Ritmul lui Pam nu slăbi o clipă.) Mergi cu Scott?

Foxy se aruncă pe un scaun, încruntându-se şi înconjurându-şi picioarele cu mâinile.

— Presupun că da.

Auzindu-i tonul îmbufnat, Pam oftă şi se opri din scris.

Gura largă a lui Foxy era strânsă pungă, iar sprâncenele îi erau

încruntate, peste ochii posaci. Buclele roşcate îi cădeau la întâmplare peste umeri. Deodată, Pam se simţi foarte ciudat.

— În regulă. (Îşi puse coatele pe masa şi îşi sprijini bărbia peste mâinile încrucişate.) Spune-i lui mămica.

Avu grijă ca tonul să îi fie blând şi mămos. Foxy îşi ridică bărbia. Pusă faţă în faţă cu zâmbetul lui Pam, amuzat, dar plin de afecţiune, sfidarea ei se topi.

— Sunt o idioată, mărturisi Foxy, râzând batjocoritor. Şi nu ştiu

de ce. Sunt nebună de-a
binelea după Monte
Carlo. Probabil că este
unul dintre cele mai
romantice, exotice,
perfecte locuri din
Univers. Mai mult, sunt
plătită ca să stau aici.
Am chiar şi un bărbat
teribil de frumos care se
ocupă de mine, şi eu

sunt...

Trase adânc aer în piept şi îşi răsuci mâinile desenând un cer uriaş.

— Plictisită, completă Pam. (Îşi ridică ceaşca, sorbi din cafeaua rece şi se strâmbă.) Ai fost lăsată aproape numai în compania lui Scott. Deşi

e drăguţ, nu e compania cea mai stimulatoare. Kirk nu e liber, eu sunt ocupată până peste cap, Lance e...

— N-am nevoie de compania lui Lance, spuse Foxy nervoasă.

Se încruntă şi mai tare. Să nu-l aibă în preajmă pe Lance cu

care să se ciondănească era o binecuvântare, nu o problemă.

Pe moment Pam nu zise nimic, amintindu-şi sărutul furtunos de la concursul de viteză de la Indianapolis.

— În orice caz, spuse ea cu atenţie, ai fost abandonată.

— Scott chiar este foarte drăguţ. (Foxy simţea că într-un fel sau altul, afirmaţia o apără şi pe ea şi pe Scott.) Şi nu mă forţează. I-am pus în vedere de la început că nu mă interesează să avem o legătură serioasă, şi a acceptat. N-a protestat.

Sări de pe scaun şi începu să străbată încăperea în lung şi în lat. Nu a încercat să mă ademenească în dormitor, nu se enervează, nu uită cât e ceasul, nu face nimic scandalos.

Foxy îşi aminti de cele două dăţi când

Lance o sărutase, o făcuse în ciuda protestelor ei.

— Mă face să mă simt bine, adăugă ea scurt.

O privi pe Pam, sfidător, aşteptând să comenteze.

— Şi papucii mei albastru-electric fac

acelaşi lucru pentru mine.

Foxy îşi dori să fie furioasă, dar îi scăpă un râs gâlgâit.

— E groaznic!

— Nu eşti făcută să te mulţumeşti cu legături confortabile. (Pam răsucea între degete un creion în timp ce-şi

căuta guma.) Ca şi fratele tău, tânjeşti după provocări, indiferent de care. (Scuturându-se de o umbră de tristeţe, ridică ochii şi zâmbi.) Acum, Lance Matthews...

— O, nu, o întrerupse Foxy, ridicându-şi mâna ca un

polițist care dirijează traficul. Opreşte-te! S-ar putea să nu fiu în căutarea confortului, dar nici a unui pat de cuie.

— Ziceam şi eu aşa, spuse blând Pam. Mă îndoiesc foarte tare că el te-ar face vreodată să te simți plictisită, sau

confortabil.

— O plictiseală confortabilă începe să sune mult mai atrăgător. De fapt, adăugă ea, îndreptându-se spre uşa din faţă, o să mă distrez foarte bine singură diseară. După toate probabilităţile, o să câştig o avere la ruletă.

O să-ți cumpăr și ție un hot-dog din câștigurile mele de la cursa de mâine.

Îi făcu cu ochiul și închise ușa în urma ei.

Rămasă singură, Pam deveni serioasă. În următoarele minute se uită la pagina dactilografiată din

maşina de scris, *Kirk Fox, decise ea devine o problemă. Nu că ar fi făcut vreun avans, faţă de declaraţiile arogante de la petrecere,* mustăci ea. *A fost mult prea implicat în curse pentru ca să fie conştient cât de cât de prezenţa mea.* Pam ignora cât de mult o

necăjea lucrul ăsta, şi îndreptă un teanc de foi albe. *Şi desigur, mai erau şi toate femeile alea care roiau în jurul lui.* Îşi trase nasul, dădu din umeri şi se întoarse la scrisul ei. *Cu puţin noroc,* îşi spuse ea, în timp ce ataca claviatura, *va fi tot atât* de *ocupat tot*

sezonul.

Simţindu-se vinovată pentru ce spusese despre Scott, Foxy se îmbrăcă pentru seară cu o atenţie deosebită. Rochia era din jerseu de elastic negru, care se mula pe formele ei şi îi lăsa umerii dezgoliţi. Decolteul era tăiat drept,

susținut cu elastic exact deasupra sânilor. Își ridică părul într-un coc, lăsând câțiva zulufi să îi atârne peste obraji și pe frunte.

Își puse un lănțișor subțire de argint în jurul gâtului, se parfumă puțin și se simți gata pentru

eleganta lume a cazinoului din Monte Carlo.

În timp ce îşi transfera strictul necesar într-o poşetuţă de seară, cineva bătu la uşă. Aruncă o privire iute prin camera de hotel, după care se duse să îi deschidă lui Scott. Se

trezi însă nas în nas cu Lance Matthews.

— Oh, spuse prosteşte, amintindu-şi cum reuşise să îl evite de la Indiana.

Brusc îşi dădu seama că nu îl mai văzuse în haine de seară. Costumul era croit impecabil, potrivindu-

se pe umerii săi laţi. Arăta altfel, dacă nu chiar şi mai puţin periculos. Pentru o clipă, fusese un străin: absolventul de la Harvard, care stătea de ani de zile la Beacon Hill, moştenitorul averii Matthews.

— Bună, Fox. Mă laş

să intru, sau trebuie să rămân pe hol?

Tonul şi expresia ironică îl făcură să semene din nou cu Lance. Foxy îşi îndreptă ţinuta.

— Îmi pare rău, Lance. Tocmai ieşeam.

— Punctuală pe cât de frumoasă? (Ochii îi

sclipeau.) Rareori le găseşti împreună. (Făcu un pas înainte şi îi cuprinse bărbia cu palma, înainte ca ea să aibă timp să facă vreo mişcare.) Trebuie să bem un cocteil înainte de masă. Masa nu e rezervată decât după opt.

Foxy se dădu înapoi, apoi observă cu dezgust că asta îi permise lui Lance să intre în cameră.

— Va trebui să repeți chestia asta.

Ridică mâna şi o puse pe cea care îi ținea bărbia, dar nu reuşi să o mişte.

— Mai avem o oră pânã la cinã, anunţă el simplu. (O privea amuzat.) Poate ai vreo idee cum să ne petrecem timpul.

— Poţi să faci câteva partide de soliter, îi sugeră indiferentă. În *camera ta*. Acum, aş vrea să-mi dai drumul.

— Ți-ar plăcea? (Vocea lui avea un amuzament lin și bărbătesc.) Păcat. Eram foarte hotărât. (Insistând, se apropie mai mult de ea, iar privirea lui i se fixă și i se plimbă pe buze.) Newman îți transmite că îi pare rău, spuse

încet, privind-o drept în ochi. S-a... ăăă... întâmplat ceva. Ai o blană?

— S-a întâmplat? repetă Foxy. (Nu se simţi deloc uşurată atunci când îi eliberă bărbia şi îşi puse mâinile pe umerii ei goi. Simţi cum

temperatura din cameră creşte cu zece grade.) Ce tot spui?

— Newman a descoperit că, de fapt, nu era liber în seara asta. E păcat să acoperi nişte umeri atât de eleganţi, dar nopţile aici, chiar în iunie, pot fi răcoroase.

Erau şi mai aproape decât cu o clipă în urmă, dar Foxy nu ştia cum reuşise el asta. Mâinile i se sprijineau încă uşor pe umerii ei.

— Ce vrei să spui că nu era liber?

Se dădu înapoi, dar mâinile lui se strânseră pe umerii ei, uşor, dar

plin de înțelesuri. Batjocura din zâmbetul lui făcu să i se urce sângele în cap, în timp ce inima îi bubuia.

— Ce ai făcut? Ce i-ai spus? E mult prea bine crescut ca să nu vină la o întâlnire fără să mi-o spună chiar el. L-ai intimidat, termină ea

înfierbântată, uitându-se furioasă la zâmbetul lui Lance.

— Aşa sper şi eu, pentru că asta a fost intenţia mea. (Îşi mărturisea crima cu atâta seninătate, încât Foxy nu reuşi decât să se bâlbâie.) Ia-ţi haina.

— Păi... păi... Nici să

nu te gândeşti! reuşi să
spună înecându-se.

— Cum vrei. Lance
dădu din umeri şi o luă
de mână.

— Dacă îţi închipui
că merg cu tine, începu
ea, trăgându-şi furioasă
mâna, înseamnă că nu
eşti în toate minţile. Nu
merg nicăieri.

— Bine! (Mâinile lui Lance îi înconjurară talia.) Ideea de a rămâne aici mi se pare foarte atrăgătoare.

Înainte ca ea să se mişte, el o sărută pe gât. Pielea ei tremură.

— Nu! (Auzind cum îi tremură vocea, Foxy se chinui să o ţină în

frâu. Camera începea deja să se învârtească.) Nu poţi rămâne.

— Serviciile sunt excelente aici, murmură Lance în timp ce îi prinse lobul urechii între dinţi. Miroşi ca pădurile primăvara, proaspătă şi plină de secrete.

— Lance, te rog!

Începea să îi fie foarte greu să gândească, în timp ce gura lui i se plimba pe piele, lăsând o dâră dulce de săruturi repezi.

— Te rog, ce? şopti el.

Îşi frecă uşor buzele de ale ei. Limba lui o

tachină pe a ei, iar ea nu mai putu răspunde. Simţi cum o lăsau picioarele. Disperată, îl împinse la o parte şi trase aer în plămâni.

— Mor de foame! spuse brusc.

Ea consideră afirmaţia ca pe o retragere strategică.

Sperând să îşi ascundă vulnerabilitatea, îşi trecu nonşalantă mâinile peste buclele care îi atârnau pe obraji.

— Pentru că tot mi-ai speriat cavalerul, cred că ar trebui să te pun să plăteşti masa. La restaurant, adăugă ea repede, în timp ce el

ridica din sprânceană: Apoi va trebui să mă duci la cazinou, în locul lui Scott.

— E o plăcere! răspunse Lance înclinându-se uşor.

— Şi pentru mine! spuse ea, simţindu-se mai puternică de când între ei era ceva

distanță. O să-mi dau toată osteneala să pierd cât mai mulți bani cu putință, ca să ai ce plăti.

Ridică de pe pat un șal subțire de mătase, îl aruncă pe umeri și se grăbi afară. Timp de o oră reuși să rămână rece și distantă.

♠ ♠ ♠

Lumina lunii se împrăştia peste Golful Monaco. Briza care se născuse undeva, departe, pe mare, rătăcea încet către ţărm. Aducea şi parfumul ei. Terasa restaurantului era acoperită de stele şi

frunze de palmier. Muzica plutea pe lângă masa retrasă, dar era mult prea îndepărtată pentru ca Foxy să-i distingă cuvintele. Numai că melodia pâlpâia la fel ca lumina celor două lumânări de pe masă. Între ele, într-un vas subţirel, stătea

un trandafir roşu. Murmurul de la celelalte mese părea mai degrabă un vis decât o realitate. Îi era greu să rămână indiferentă într-o ambianţă care se potrivea atât de bine cu sufletul ei romantic. Mai presus de orice, vroia ca Lance să o vadă ca pe o

femeie matură, sofisticată, şi nu ca pe o copilă prostuţă care se înmuia la lumina stelelor auzind muzică. Totuşi, continua să bea cu grijă şampanie rece. Până acum reuşise să menţină conversaţia impersonală şi pe o linie sigură.

— Am văzut că maşina i-a cam dat bătaie de cap lui Kirk, ieri. (Foxy învârti cu furculiţa prin creveţii aburinzi şi îi înmuie absentă în sos.) Sper că s-a reparat.

— Un segment la motor. A fost înlocuit.

În timp ce vorbea,

Lance privea peste marginea paharului. În ochi îi juca o lumină care o făcu pe Foxy să fie de două ori mai atentă.

— E uluitor, nu-i aşa? Adesea e vorba de un fleac, o piesă de douăzeci şi cinci de cenţi, sau un şurub

slăbit, care poate fi factorul decisiv într-o cursă la care sunt în joc sute de mii de dolari.

— Uluitor.

Lance o aprobă cu un ton care îi contrazicea zâmbetul.

— Dacă ai de gând să râzi de mine, spuse Foxy ridicându-şi

bărbia, mă ridic chiar acum şi plec.

— Te-aş aduce imediat înapoi.

Îl studie pe Lance un minut întreg, cu ochii îngustaţi. Faptul că îl examina îndelung nu părea să îl tulbure şi îi susţinu privirea. Încă mai schiţa un zâmbet

discret.

— Ai face-o, sigur, admise Foxy, cu admiraţie ranchiunoasă.

Pur şi simplu, cavalerismul nu era una dintre calităţile lui, dar ea îşi luase pentru multă vreme porţia de cavalerism.

— Şi dacă ţi-aş trăzni

o scenă care ne-ar arunca pe amândoi direct în puşcărie, nu te-ar deranja deloc... atâta timp cât ai făcut ce ai vrut. (Suspină, scutură din cap, după care luă o înghiţitură de vin.) E greu să te impui în faţa unui om care e lipsit de nervi. Aşa şi conduci.

Îmi amintesc bine. (Îşi ţuguie buzele în timp ce rememora trecutul.) Conduci cu aceeaşi intensitate hotărâtă ca şi Kirk, dar lui îi lipseşte încă supleţea. Tu stai la pândă; el şarjează. El e numai foc şi avânt, tu erai precis şi de o consecvenţă

necruțătoare. Conduceai cu o uşurinţă incredibilă, făceai ca totul să pară simplu, fără efort. Dar tu concurai pentru că îţi făcea plăcere.

Foxy răsuci piciorul paharului între degete şi privi gânditoare la vinul din pahar.

Intrigat, Lance c studie cu mai multă grijă.

— Şi lui Kirk nu îi place?

— Să-i placă? (În ochi şi în voce i se citea surpriza.) Trăieşte pentru asta, ceea ce e cu totul altceva. Plăcerea e mult mai la coada listei.

Îşi înclină capul, iar lumina lumânărilor i se reflectă în ochi. Tu nu ai trăit pentru curse, altfel nu ai fi putut renunţa la numai treizeci de ani. Dacă Kirk va trăi şi o sută de ani, vor trebui să-l ducă pe braţe la carlingă, dar tot va concura.

— Se pare că pricepeai mult mai multe când erai adolescentă, decât am crezut.

Lance aşteptă până le fu servită friptura *Diane,* apoi rupse gânditor o chiflă în două.

— Întotdeauna le-ai urât, nu-i aşa?

Foxy îi întâlni privirea.

— Da, aprobă ea şi acceptă chifla. Întotdeauna. (Pe măsura ce întindea unt pe pâine tăcerea ei devenea mai gânditoare.) Lance, ce cred ai tăi despre curse?

— Sunt jenaţi, răspunse el imediat.

Foxy fu nevoită să râdă când îi întâlni din nou privirea.

— Şi ţie ţi-a plăcut tot atât de mult că sunt jenaţi, cât ţi-a plăcut să concurezi.

— Cum am spus – îşi ridică paharul ca pentru un toast eşti foarte perspicace.

— Toate familiile piloţilor par să aibă moduri diferite de a se adapta. Ştii, e mult mai dificil să stai deoparte decât să conduci pe pistă, spuse ea încet, apoi oftă şi îşi schimbă deliberat dispoziţia. Presupun că acum, când eşti numai pe partea

afacerilor cu curse, familia ta nu se mai simte jenată. (Muşcă din chifla crocantă.) E mult mai acceptabil, deşi nu prea ai nevoie de bani.

— Ţi-ai jurat să vezi că am nevoie de bani, de mâine, îi aminti el. Mai bine ţi-ai mânca toată friptura. Atunci

când pierzi bani consumi mai multă energie decât atunci când îi câştigi.

Foxy luă furculiţa şi cuţitul pufăind dispreţuitor.

♠ ♠ ♠

Era încă devreme

când au intrat în cazinou. Masca ei de indiferenţă se topi. Combinaţia de eleganţă şi emoţie era mult prea puternică.

— Oh! Măsură încăperea cu privirea şi îl strânse pe Lance de braţ pentru a-i atrage atenţia. E fabulos.

Privirea îi fusese atrasă de hainele care formau un caleidoscop de culori şi de strălucirea şi luciul bijuteriilor. Murmurul vocilor, un talmeş-balmeş de limbi străine, era accentuat de franceza repezită şi precisă a crupierilor. Se

mai amestecau şi alte sunete: clinchetul bilelor de la ruletă, care săreau când se învârteau roţile, sunetul înfundat al lemnului pe postavul verde, când markerele alunecau pe el, fâşâitul cărţilor care se amestecau, foşnetul banilor noi şi zăngănitul

monezilor.

Râzând, Lance o luă de umeri.

— Foxy, iubito, ochii tăi sunt mari şi şocant de naivi. Nu ai mai fost niciodată într-un templu al pierzaniei?

— Nu mă mai tachina, îl rugă ea, mult prea impresionată

pentru ca să se simtă jignită. E atât de frumos!

— Ah, dar jocul de noroc e joc de noroc, Fox, indiferent dacă o faci dintr-un scaun de catifea cu un pahar de şampanie, sau în garaj, cu o sticlă de bere.

— Tu ştii mai bine. (Îşi înclină capul şi îl

privi drept în ochi, zâmbind.) Îmi amintesc partidele de pocher. Nu m-ai lăsat niciodată să joc.

— Erai un ţânc foarte precoce.

Îşi strecură mâna pe gâtul ei şi o strânse.

— Pur şi simplu ţi-era teamă că o să te bat.

El rânji imediat. Vinovată, Foxy admise că era bucuroasă să fie acolo cu el şi nu cu Scott. Lance Matthews emana o emoţie pe care Scott Newman nici măcar nu ar fi înţeles-o.

— Ce ochi mari ai, murmură el, în timp ce degetul lui îi aluneca pe

gât. Ce se întâmplă dincolo de ei, Foxy?

— Mă gândeam ce furioasă ar trebui să fiu pe tine pentru felul în care l-ai manevrat pe Scott, şi ce vinovată mă simt pentru că nu sunt.

Râse, după care o sărută scurt şi apăsat.

— Prea vinovată ca

să te distrezi?

— Nu, răspunse ea imediat, apoi strânse din umeri. Presupun că sunt de-a dreptul egoistă şi nu prea amabilă.

El schiţă un zâmbet.

— Atunci ar trebui să ne potrivim cât de cât.

Îşi încolăci degetele

într-ale ei şi o conduse spre ruletă.

După ce se aşează, Foxy îşi îndreptă imediat atenţia către roată, în timp ce biluţa argintie sărea. Când rămase nemişcată, îl urmări pe crupier cum aduna fisele de pe numerele cu ghinion şi

le adăuga la cele ale câştigătorilor. Se gândi că masa e un Turn al lui Babel. În timp ce privea de la un chip la altul, auzea italiana însufleţită, engleza precisă – stilul londonez, germana joasă – guturală, şi alte limbi pe care nu le

putea distinge. Chipurile erau la fel de variate: unele bătrâne, altele tinere, unele plictisite, altele animate, multe purtând lustrul inconfundabil al bogăției. Dar chipul care stătea exact în fața ei o fascina.

Bătrâna era frumoasă.

Părul ca mătasea albă era pieptănat în jurul unei fețe ovale. Ridurile făceau parte din piele şi nu reuşeau să-i ascundă frumusețea. Mai degrabă maturizau şi dădeau contur unei eleganțe care fusese cândva delicată. Ochii erau ca nişte smaralde

ascuţite şi verzi, dar la gât şi în urechi purta diamante. Păreau mai degrabă foc decât gheaţă. Purta cu o încredere desăvârşită o rochie din mătase roşu aprins. Foxy o urmări fascinată cum ridica o ţigară lungă, subţire şi neagră din care trase cu

gingăşie.

— Contesa Francesca de Avalon de Veneţia, îi şopti Lance la ureche, urmărindu-i privirea. Excepţională, nu-i aşa?

— Fabuloasă.

Întorcându-se spre Lance, fu vag surprinsă să-l vadă oferindu-i un pahar cu şampanie. În

timp ce paharul trecu din mâna lui într-a ei băgă de seamă grămăjoara ordonată de fise din faţa ei.

— Oh, asta e miza? (Desenându-le marginea cu degetul, se uită la Lance.) Câ pariezi o dată?

El dădu din umeri şi

îşi puse mâna în jurul ţigării ca să o aprindă.

— De-abia am intrat în cursă.

Ea râse şi îşi scutură părul.

— Şi aşa mi-e destul de greu cu francii cinstiţi, Lance. Nici măcar nu ştiu cât valorează lucruşoarele

astea.

— O distracţie de o seară, spuse el nonşalant şi ridică paharul.

Suspinând, Foxy alese cinci fise şi, fără chef, parie cinci mii de franci pe negru.

— Presupun că nu o să-ţi pierd toţi banii deodată, spuse ea

încrezătoare.

— Generos din partea ta.

Reprimându-şi un zâmbet, Lance se aşează comod şi urmări roata învârtindu-se.

— *Vingt-sept, noir.*

— Oh! făcu Foxy surprinsă şi încântată. Am câştigat!

Uitându-se în sus, văzu amuzamentul ostentativ de pe chipul lui. Îşi dădu seama că ochii lui erau mai degrabă argintii decât cenuşii.

— Nu trebuie să fii atât de mulţumit. (Ea îşi alungă gândurile şi sorbi din şampanie.) A

fost doar norocul începătorului. În plus – îi zâmbi răutăcios – te va durea mai tare dacă la început câştig.

Privirea ei alunecă spre cele două grămăjoare de fise de câte cinci de pe negru, dar când dădu să le ia, Lance îşi lăsă palma pe

brațul ei.

— A dat drumul la roată, Fox. Trebuie să c laşi.

Fața ei era atât de îngrozită, încât Lance izbucni în râs.

— Oh, dar n-am vrut... acolo trebuie să fie peste o mie de dolari.

Privi la roata care se învârtea şi se simţi năucită, şi mai înghiţi nişte şampanie.

— Trebuie că da, aprobă el, grav.

Foxy urmări bila care îşi urma capricioasă drumul sărind în jurul roţii. Când roata începu să încetinească simţi un

amestec de frică, vină şi emoţie.

— *Cinq, noir.*

Închise ochii, tremurând uşurată. Revenindu-şi trase repede cele patru grămăjoare de câte cinci în faţa ei. Când Lance chicoti, se întoarse şi îi aruncă o privire trufaşă.

— Te-ai fi învăţat minte dacă *pierdeam.*

— Corect. (Lance făcu semn să le mai aducă şampanie.) De ce nu pariezi pe una din coloane, Foxy, sugeră el, în timp ce îşi scutura scrumul într-o scrumieră. În viaţă trebuie să ai o şansă mai

mare decât juma-juma.

Ea zâmbi şi îşi lăsă capul pe spate.

— Tu pierzi, anunţă în timp ce, impulsivă, împinse cinci fise către capătul coloanei unu.

Se dovedi a fi câştigul lui. Cu o consecvenţă vicleană, grămăjoara de fise din

faţa ei crescu. Odată, pierdu fără să ştie douăzeci de mii de franci, apoi îi câştigă veselă înapoi la următoarea rotire a ruletei. Poate din cauza ignoranţei ei complete faţă de sumele pe care le câştiga, sau dezordinea ei era un model, sau pur

şi simplu generozitatea
Doamnei Noroc, dar
câştigă, rundă după
rundă. Şi descoperi că îi
place să câştige. Era o
experienţă ameţitoare,
care o lăsa tot atât de
năucă ca şi paharul de
şampanie de lângă ea,
care parcă nu avea fund.
Lance stătea calm şi

urmărea potopul şi păienjenişul de câştiguri. Îi plăcea felul în care ea îi vorbea din priviri, făcând ochii mari şi strălucitori atunci când câştiga, sau rostogolindu-si şi dansând când pierdea. Râsul ei îi amintea de ceţurile calde de pe *Back*

Bay din Boston. Plăcerea ei de a câştiga era antrenant de simplă, nonşalanţa ei atunci când pierdea era fermecător de inocentă. Era în egală măsură atât femeie cât şi copil.

— Eşti sigur că nu vrei să pariezi o parte din ăştia? întrebă ea

generoasă, arătând către grămada de fise.

— Te descurci bine. Lance răsuci în jurul degetului o buclă roşcată rătăcită.

— Asta, tinere, este o declaraţie foarte incompletă.

Foxy îşi răsuci repede capul şi privi în ochii

tăioşi de smarald. Contesa de Avalon stătea în picioare în spatele lor, sprijinită într-o cârjă netedă, din fildeş. Pe moment, Foxy fu şocată să vadă cât era de mititică, nu mult peste unu cincizeci. Ea îi făcu imperios semn cu mâna lui Lance să se

așeze, pentru că el începuse să se ridice. Engleza ei era repezită și precisă, cu un vag accent.

— Ați câștigat răsunător, signorina, și foarte inteligent.

— Răsunător, contesă, îi răspunse Foxy, cu un zâmbet

larg, dar mai degrabă din întâmplare decât inteligent. Am venit hotărâtă să pierd.

— Poate că o să îmi schimb strategia şi o să vin hotărâtă să pierd, comentă contesa. Atunci, s-ar putea ca şi mie să mi se întâmple un asemenea accident.

Îl cântări pe Lance, încet, atent şi cu o privire cu totul feminină. Foxy simți o furnicătură de gelozie şi fu cu totul uimită.

— Se pare că mă cunoașteți. Pot să vă întorc plăcerea?

— Contesa de Avalon. (Lance îşi

înclină uşor capul.) Cynthia Fox.

Fox lua mâna întinsă într-ale ei şi descoperi că era mică şi fragilă. Dar privirea care o studie rapid era plină de forţă.

— Eşti foarte drăgălaşă, spuse contesa tărăgănat, foarte

puternică. (Zâmbi, arătându-şi dinţii perfecţi.) Dar chiar şi acum zece ani l-aş fi ademenit departe de tine. Să nu te încrezi niciodată într-o femeie cu experienţă. (Concediind-o pe Foxy doar mutându-şi privirea, contesa îşi

concentră atenţia asupra
lui Lance.) Şi tu cine
eşti?

— Lance Matthews,
contesă. (El îşi duse la
buze cu un farmec
perfect mâna pe care ea
i-o oferise.) Este o
onoare să vă întâlnesc.

— Matthews,
murmură ea, şi ochii i

se îngustară. Desigur,
trebuia să văd după
ochi, privirea "o ia
diavolul". L-am
cunoscut foarte bine pe
bunicul tău. (Râse. Era
un râs tânăr, fierbinte.)
Foarte bine. Semeni cu
el, Lancelot Matthews..
ai fost botezat după el.
Foarte potrivit.

— Mulțumesc, contesă. (Zâmbetul lui Lance se încălzi.) Era unul dintre preferații mei.

— Și ai mei. Am întâlnit-o pe mătușa ta, Phoebe, acum doi ani, în Martinica. O femeie extrem de plictisitoare.

— Da, contesă.

(Zâmbetul i se transformă în rânjet.) Mie teamă că aşa e.

Cu un pufăit regal, contesa se întoarse către Foxy care era fascinată.

— Să nu te relaxezi nicio secundă în ce-l priveşte, o sfătui ea. Este bucăţică ruptă din craiul de bunică-su. (Îşi lăsă o

secundă mâna peste a lui Foxy, şi o strânse.) Cât te invidiez!

Se întoarse şi plecă.

— Ce femeie magnifică! murmură Foxy. (Se întoarse spre Lance şi îi zâmbi gânditor.) Crezi că bunicul tău a fost îndrăgostit de ea?

— Da. (Lance îi făcu semn crupierului, cu un deget, să încaseze fisele.) A avut o aventură dureroasă cu ea, iar familia continuă să se prefacă că nu s-a întâmplat niciodată. nimic. Era şi foarte complicat pentru că amândoi erau căsătoriţi.

El vroia ca ea să-şi părăsească bărbatul şi să trăiască împreună în sudul Franţei.

— Cum de ştii atât de multe despre asta?

Intrigată, Foxy nu protestă atunci când el o trase de mână şi o ridică în picioare.

— El mi-a povestit.

(Lance îi aranjă şalul pe umeri.) Odată mi-a spus că nu a mai iubit pe nimeni altcineva. Trecuse de şaptezeci de ani când a murit, şi tot ar fi lăsat totul baltă pentru ca să trăiască împreună, dacă ea i-ar fi permis.

Foxy străbătu încet

cazinoul, alături de Lance, fără să-şi dea seama câte perechi de ochi îi priveau: o frumuseţe roşcată şi bărbatul cu farmecul întunecat, visător.

— Sună atât de minunat şi de trist, spuse ea după o clipă. Dar presupun că a fost

groaznic pentru bunica
ta să ştie că în toţi acei
ani el e îndrăgostit de
altcineva.

— Draga, inocenta
mea Fox, spuse Lance
sec. Bunica mea este o
Winslow din Boston.
Era chiar mulţumită de
fuziunea cu Matthews,
de cele două

progenituri şi de clubul ei de bridge. Dragostea este dezordonată şi vulgară.

— Inventezi.

— Cum îţi place, spuse el, în timp ce păşeau afară.

Îşi lăsă capul pe spate şi privi la stele.

— E atât de frumos!

Îl privi în ochi zâmbind şi îşi strecură mâna într-a lui.

— Hai pe jos, nu e departe.

Ignorară şuvoiul de lumini al maşinilor şi merseră sub strălucirea caldă a felinarelor de pe stradă. Şampania îi dădea o senzaţie plăcută

lui Foxy şi o făcea să plutească la un centimetru deasupra trotuarului. Dăduse uitării avertismentul contesei şi era complet relaxată. Se plimbară pe sub clarul de lună, iar stelele păreau să sclipească pe un tărâm etern, plin de miresmele

şi misterele nopţii.

— Ştii, începu Foxy şi făcu o piruetă, îndepărtându-se de el, ador palmierii. (Chicotind, se rezemă cu spatele de un palmier şi îi zâmbi lui Lance.) Când eram mică mi-am dorit unul, dar nu le merge bine în

Indiana. A trebuit să mă
mulţumesc cu un
ananas.

Apropiindu-se, el îi
dădu la o parte buclele
de pe obrajii îmbujoraţi
de vin şi emoţie.

— Habar n-am avut
că eşti atât de interesată
de horticultură.

— Am secretele

mele. (Răsucindu-se ca să nu o poată prinde, se rezemă de un dig.) Când aveam opt ani, vroiam să fiu scafandru, îşi aminti în timp ce privea marea întunecată. Sau chirurg cardiolog, niciodată nu m-am putut hotărî. Tu ce vrei să te faci când

creşti mare, Lance?

Îi întoarse spatele şi vântul îi prinse şi îi trase buclele rebele. Ochii îi râdeau.

— Să servesc mingea pentru Red Sox.

Ochii îi coborâră pe curba elegantă a gâtului ei în timp ce ea îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Pun pariu că ai un sac plin cu mingi.(Ea oftă cu plăcere din cauza râsului.) Nu mi-ai spus cât am câştigat acolo.

— Hmm?

Pierdut în lumina lunii care se reflecta în părul ei, el o asculta numai pe jumătate.

— Cât am câştigat la cazinou? repetă ea, dându-şi la o parte buclele care dansau.

— Oh! (Dădu din umeri.) Cincizeci, cincizeci şi cinci de mii de franci

— Cum? Această singură silabă, era jumătate râs, jumătate

sughiț. Cincizeci și cinci *de mii?* Asta e – e peste zece mii de dolari!

— La actuala rată de schimb, o aprobă el neatent.

— Oh, Sfinte Sisoe (Mâinile îi zburară spre gură, iar ochii îi deveniră incredibil de mari.) Lance, aș fi putut

să pierd!

— Te-ai descurcat remarcabil. (În vocea şi în privirea lui se citea din nou amuzament.) Sau remarcabil de prost, dacă mă gândesc la dorinţa ta de a pierde.

— Habar n-am avut că riscam aşa o sumă. Nu aş fi aruncat aşa cu

ei... De ce... eşti nebun! (Neajutorată, începu să râdă. Eşti un lunatec. Garantat.

Îşi lăsă capul pe umărul lui iar râsul îi pluti cald prin noaptea liniştită. Nu protestă când el o înconjură cu braţul.

— Puteam să pierd,

să ştii, reuşi să spună printre chicoteli. Şi tot atât de bine s-ar fi putut să leşin dacă aflam cât valorau jetoanele alea, în timp ce ruleta încă se învârtea.

Respirând adânc, îşi ridică privirea strălucitoare către el.

— Acum, se pare că

ți-am sporit averea și așa dezgustătoare.

— Câștigul îți aparține de drept, o corectă el, dar Foxy se dădu înapoi oripilată.

— Oh, nu! Erau banii tăi. În orice caz...

Făcu o pauză, distrată, culese o margaretă dintr-un

petec de iarbă de la piciorul digului. Şampania curgea încă prin venele ei.

— În orice caz, repetă ea, punându-şi floarea în păr, nu te-ai fi aşteptat să îţi completez pierderile.

Cu această logică, începu să meargă din

nou, întinzându-i o mână.

— Desigur, începu ea un gând nou, îndepărtându-se înainte ca Lance să îi poată prinde mâna, ai putea să îmi cumperi ceva extravagant. (Făcu o piruetă către el zâmbindu-i.) Cred că

aşa ar fi cinstit.

— Te-ai gândit la ceva anume?

Paşii ei clincăniră pe trotuar în timp ce continua să se învârtă departe de el.

— Oh, poate o haită de ogari ruseşti! Sau poate o specie de cai din aceia minunaţi, cu

picioare vânjoase... Clydesdales. Sau o turmă de capre albaneze. Sunt aproape sigură că au capre în Albania.

— N-ai vrea mai degrabă să ai un samur?

— Oh, nu! răspunse ea. (Strâmbă din nas şi, fie din întâmplare, fie

dinadins, se îndepărtă
de el.) Nu-mi plac prea
mult animalele moarte.
Ştiu! O pereche de
anguşi negri ca să pot
să-mi fac propria mea
turmă. Odată hotărârea
luată, se opri. (Lance îşi
strecură mâinile în jurul
ei.) Să ai grijă să
cumperi o femelă şi un

mascul, da? E foarte important dacă vrei ca lucrurile să se desfăşoare cum trebuie.

— Desigur, spuse el, în timp ce îşi plimba buzele de-a lungul bărbiei ei.

— N-ar trebui să-ţi spun. (Foxy suspină şi îi înconjură gâtul cu

mâinile.) Îmi pare teribil de bine că l-ai intimidat pe Scott.

— Chiar? murmură Lance, lipindu-şi uşurel gura de gâtul ei care pulsa.

— Oh, da, şopti ea trăgându-l mai aproape. Şi mi-ar plăcea foarte mult dacă m-ai săruta

acum. Chiar acum.

Ultimul cuvânt fu înăbuşit de buzele lor care se găsiseră.

Păreau că se contopesc într-o clipă de orbire fierbinte. Clipa era o eternitate. Ea îşi înfipse degetele în părul lui, ca şi cum ar fi putut să îl aducă şi mai

aproape, acum, când nici briza mării nu putea trece printre ei. Trupul ei se mulase pe al lui, ca şi cum asta şi-ar fi dorit toată viaţa. Îi putea simţi inima bătând la fel de repede şi în acelaşi ritm cu a ei. Şalul îi alunecă pe pământ în timp ce el îi

explora pielea moale de pe spate. Începură să guste mai mult unul din celălalt. Buzele lui zăboviră pe gâtul ei, savurându-i dulceaţa, înainte de a începe să îi deseneze faţa şi să-i şoptească peste pleoapele închise.

De-a lungul gâtului

lui, ea descoperi o mireasmă întunecată, masculină. Vroia să tot guste, să învețe, dar gura lui o cerea pe a ei înapoi. Forța sărutului lui o străpunse ca o sabie de lumină, trimițându-i o căldură tremurândă în fiecare fibră. Cu un geamăt, se

lipi de el. Lance îi prăda gura care i se supunea, trăgând tot mai mult din ea, până când rămase fără vlagă în braţele lui. Când buzele lui se despărţiră de ale ei, ea îi murmură numele şi îşi odihni capul pe umărul lui.

— Nu ştiu dacă de

vină eşti tu sau şampania, dar mi se învârteşte capul.

Tremură şi se cuibări mai aproape. Lance îşi mişcă mâna, către baza gâtului ei şi o trase către el. Ochii ei erau întunecaţi şi grei, obrajii îmbujoraţi, gura moale şi umedă de la sărut.

— Are importanţă?

Vocea lui era răguşită şi îşi întări strânsoarea, trăgând-o mai aproape. Ea nu se opuse, ci se lăsă iar pradă focului.

— Nu ţi-e de-ajuns să ştii că în noaptea asta te vreau? îi murmură el la ureche, înainte ca limba şi dinţii lui să îi umple

iar simţurile.

— Nu ştiu, nu pot să gândesc. (Trăgându-se la o parte, Foxy se îndepărtă doi paşi şi scutură din cap.) Mi se întâmplă ceva când mă săruţi. Îmi pierd capul.

— Foxy, dacă îmi spui asta numai ca să joc cinstit, ai dat greş. (Cu o

mişcare iute, el făcu să dispară distanţa dintre ei.) Joc ca să câştig.

— Ştiu, răspunse ea şi îşi puse mâna pe obrazul lui. Ştiu asta foarte bine.

Se întoarse şi se îndreptă spre dig, şi respiră adânc pentru a-şi limpezi capul. Se lăsă

pe spate şi îşi ridică faţa către lună.

— Ţi-am admirat întotdeauna hotărârea nezdruncinată de a ieşi primul. (Îşi coborî ochii ca să-l privească, dar el era încă în umbra palmierului.) Te-am iubit cu disperare când aveam paisprezece ani.

O clipă el nu spuse nimic, dar se aplecă şi îi culese şalul.

— Chiar? murmură ieşind de sub umbre.

Ea îşi dădu la o parte buclele vânturate de vânt şi lumina lunii îi pâlpâi în păr.

— Oh, da! (Relaxată, Foxy continuă cu o

sinceritate bine stimulată de şampanie.) A fost o dragoste la prima vedere dureros de minunată, prima mea dragoste.

Lance stătea lângă ea şi Foxy întoarse capul şi îi zâmbi.

— Întotdeauna ai părut atât de

indestructibil şi adesea gânditor.

— Chiar?

El îi întoarse zâmbetul în timp ce îi punea şalul în jurul umerilor.

— Oh, da! Aveai această putere de concentrare... încă o mai ai în majoritatea

timpului. E teribil de atrăgător, dar era mult mai pronunţată atunci când conduceai. Apoi, mai erau şi mâinile tale.

— Mâinile mele? repetă el şi se opri cu mâna la jumătatea drumului spre buzunarul în care avea bricheta.

— Da. (Fu surprins
când Foxy îi luă mâinile
într-ale ei şi i le studie.)
Sunt cele mai frumoase
mâini pe care le-am
văzut vreodată. Foarte
suple, foarte puternice,
foarte elegante.
Întotdeauna m-am
gândit că trebuie să fii
artist sau muzician.

Câteodată îmi închipuiam că eşti. Mi te închipuiam într-o mansardă veche şi fără geamuri şi eu aş fi avut grijă de tine. (Îi lăsă mâinile şi trase absentă de şalul care îi alunecase de pe umeri.) Doream din tot sufletul să am grijă de cineva.

Presupun că ar fi trebuit să am un câine. (Râse uşor, dar era mult prea cufundată în propriile amintiri ca să bage de seamă că, Lance nu râdea împreună cu ea.) Îmi venea să le muşc de gelozie pe toate femeile tale. Erau foarte frumoase. Îmi aduc

aminte mai ales de Tracy McNeil. Tu probabil că ai uitat-o de tot.

— Nu. (Lance îşi aprinse bricheta şi se încruntă.) Nu am uitat-o.

— Avea un par blond minunat. Îi curgea până la coapse şi

era drept ca o săgeată. Când eram copil îmi detestam părul. Era creț și de nepieptănat și avea o culoare atât de ciudată. Eram sigură că o sărutai pe Tracy McNeil numai și numai pentru că avea păr blond și drept.

Aroma țigării lui

Lance împunse aerul şi Foxy o trase în piept.

— E uluitor cât eram de naivă pentru o persoană crescută într-o lume de bărbaţi. În fine, am tânjit după tine mai bine de un an. Îmi închipui că eram o pacoste pe lângă pistă, iar tu erai cea mai mare

parte a timpului foarte tolerant.

Căscă pentru că aerul mării o făcea tot mai somnoroasă.

— După ce am împlinit şaisprezece ani am considerat că sunt adultă şi pregătită să fiu tratată ca o femeie. Dragostea pentru tine a

devenit foarte puternică. Profitam de fiecare ocazie ca să-ţi fiu în preajmă. Ai băgat de seamă?

— Da.

Lance suflă un firişor subţire de fum care dispăru pe loc în vânt.

— Am băgat de seamă.

Foxy râse trist.

— Şi eu care mă credeam atât de abilă în mişcări. Erai întotdeauna atât de amabil cu mine, presupun că de aceea, atunci când nu ai mai fost drăguţ cu mine, totul a fost mult mai devastator. Îţi aminteşti

noaptea aceea? Eram la *Le Mans*, cursa de douăzeci şi patru de ore, continuă ea fără să-i lase răgaz să răspundă. În noaptea de dinaintea cursei nu am putut dormi, aşa că m-am dus până la pistă. Când te-am văzut în zona garajului, am fost sigură

că e mâna sorţii. (Foxy suspină şi îşi netezi absentă floarea din păr.) Te-am urmărit înăuntru. Palmele îmi transpiraseră şi vroiam să mă observi. (Întorcându-şi capul, Foxy îi întâlni privirea şi îi zâmbi blând.) Ca pe o femeie. E dreptul unei

fete care a trecut de şaisprezece ani şi îmi doream cu disperare să trec bariera. Iar sentimentele mele pentru tine erau ale unui adult şi foarte reale, chiar dacă nu aveam nici cea mai vagă idee cum să mă descurc. Îţi aminteşti, eram

foarte nonşalantă când am intrat. "Bună, ce mai faci, n-ai putut să dormi?" Purtai o haină neagră, negrul ţi-a venit întotdeauna bine. Erai foarte retras, aşa erai de săptămâni. Asta te făcea şi mai romantic.

Râse uşor, moale şi îi puse palma pe obraz.

— Bietul Lance. Ce inconfortabilă trebuie să fi fost adulaţia mea pentru tine.

— Inconfortabil e un cuvânt blând pentru ce îmi făceai, murmură el. Se întoarse şi îşi aruncă ţigara peste zid, în mare.

— Vroiam să fiu

sofisticată, continuă ea, fără să audă supărarea din glasul lui. Nu ştiam cum să te fac să mă săruţi. Am încercat să-mi amintesc toate trucurile pe care văzusem că le foloseau eroinele din filme.

Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a

fost să stau cât mai aproape cu putinţă. Meştereai ceva sub capota maşinii, făcând tot ce puteai, desigur, ca să mă ignori, doar-doar voi pleca şi te voi lăsa în pace. Nu era aprinsă decât o luminiţă, iar garajul mirosea a ulei şi benzină. Mi s-a părut că

e tot atât de romantic ca *Manderley.*

Foxy se întoarse şi zâmbi veselă, pe măsură ce vinul îi trezea amintirile.

— Romantismul a fost întotdeauna marea mea slăbiciune. În fine, stăteam în spatele tău, încercând să mă

gândesc ce să fac, şi am început să mă întreb ce Dumnezeu făceai la maşina aia. Am început să mă zgâiesc peste umărul tău exact când te-ai întors, şi ne-am ciocnit. Îmi aduc aminte că m-ai apucat de braţe ca să nu cad, iar mie mi s-au înmuiat genunchii

pe loc. Partea fizică era incredibilă, probabil pentru că nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Inima a început să-mi bubuie, pielea mi s-a înfierbântat, apoi mi s-a răcit. Era ca şi cum mă sorbeai din ochii care deveniseră atât de întunecaţi, de intenşi.

Mi-am zis: *Asta* e. Era clar că urma să mă strângi în braţe şi să mă săruţi. *Ştiam*. Eram Clark Gable şi Viviar Leigh, iar garajul era Tara. În clipa următoare tu ţipai la mine, absolut livid, că îţi stăteam tot timpul în cale. Ai înjurat măreţ,

scuturându-mă zdravăn, după care mi-ai făcut vânt. Mi-ai spus câteva lucruri cu adevărat îngrozitoare. Cel mai rău pentru mine, a fost că mi-ai spus "copil plictisitor". Aş fi putut înghiţi orice altceva, dar asta mi-a făcut praf mândria şi

ego-ul şi visele, dintr-o singură mişcare. Nu m-am gândit o secundă în ce tensiune trăiai din cauza cursei de a doua zi, sau pur şi simplu pentru că îţi *stăteam* în drum. Nu mă gândeam decât la ce îmi spuneai şi cât de tare mă durea. Dar am fost întotdeauna

un supraviețuitor. Cum a început să mă doară prea tare, a intrat în funcțiune apărarea. Când m-am întors şi am zbughit-o la fugă din garaj, nu te mai iubeam, ci te uram aproape la fel de obsesiv.

— A fost mai bine, murmură Lance. (Dupà

o clipă, își întoarse capul și își trecu un deget de-a lungul obrazului ei.) M-ai iertat?

Foxy zâmbi imediat.

— Presupun. Au trecut ani și ar trebui să-ți fiu recunoscătoare pentru că m-ai vindecat de dragostea pentru

tine.

Căscă din nou şi îşi rezemă tâmpla de umărul lui.

— Da, presupun că ar trebui, o aprobă el moale. Haide! Te duc înapoi înainte să adormi pe marginea trotuarului.

Ameţită, dar docilă,

Foxy plecă împreună cu el, şi îl lăsă să îi cuprindă talia cu braţul.

CAPITOLUL 5

Marele Premiu Monaco este un exemplu clasic de circuit-în-jurul-caselor. Cursa e scurtă, sub trei kilometri şi este în inima unui complex civic aglomerat. Nicio

bucăţică a circuitului nu e în linie dreaptă mai mult de câţiva metri, şi printre cele unsprezece viraje două sunt în ac de păr. O rundă are şaptesprezece colţuri. Drumul e oricum, numai plat, nu; urcuşurile şi coborâşurile sunt de la

nivelul mării până la patru sute de metri deasupra nivelului mării. Riscurile cuprind curbe, diguri, un tunel lung de aproape un kilometru, stâlpi pe marginea drumului şi, desigur, scânteietoarea Mediterană. Pilotul nu are o clipă de răgaz în

cele o sută de ture. Traseul e scurt, lent şi nu seamănă cu niciun alt traseu de Formula Unu din lume. Este considerat un test important pentru om şi maşină, pentru că solicitarea la care îi supune constant îl face mai obositor decât

circuitele mai lungi şi mai rapide. Aceasta e o cursă care pune la încercare siguranța maşinii şi rezistența conducătorului. Cu toate acestea rămâne romantică şi oarecum mistică, ca un turnir anual în fața prințului şi a prințesei.

Prin manevre iuți, Pam reușise să îl înhațe pe Kirk pentru un interviu. Mai erau doar două ore până să înceapă cursa, iar tribunele erau pline și zgomotoase. Tribunele din Monaco mărginesc cursa la capătul unui port micuț și pitoresc.

În spatele lor se înghesuiau, în apă, iahturi şi bărci de pescari. Pam se trezi uitându-se în jur după Foxy. Deşi nu-i făcea plăcere, ştia că va fi mai bine dacă nu va fi singură atunci când îl va intervieva pe Kirk. Dând la o parte gândul

acesta supărător, îl privi direct în ochi. Tipul de contact pe care îl stabilise era esențial pentru stilul ei, la fel cum erau hainele de in deschise la culoare, elegante şi manierele ei calme, senine. Mintea ei ascuțită, pătrunzătoare, tenace era bine

camuflată sub aparența de fragilitate.

— Am auzit o mulțime de păreri diferite despre această cursă, începu ea, arborându-și zâmbetul profesionist. Unii, în special constructorii de mașini cu care am vorbit, consideră

Monaco un circuit într-un atelier de pictură. Ce părere aveţi despre el?

Kirk se sprijinea de un zid, sorbind dintr-un pahar de plastic. Din el se ridicau valurile de abur. Îşi micşoră ochii din cauza soarelui, şi părea cu totul în largul său. Pam se simţea

ţeapănă şi artificială. O necăjea faptul că Kirk o făcuse întotdeauna să se simtă ţeapănă şi artificială şi cumva nelalocul ei.

— E o cursă, răspunse simplu privind-o peste marginea paharului. Nu e rapidă. Rareori un

pilot depăşeşte două sute patruzeci şi cel mai adesea merge cu mai puţin de şaptezeci în "acele de păr". Dar este, de fapt, mai mult un test de curaj şi abilitate, decât de viteză.

— A pilotului sau a maşinii? contra atacă Pam.

El zâmbi şi ridurile
de la ochi i se adâncină.
Fu fascinată să constate
că păreau şi mai verzi.

— A ambelor. Mai
mult de două sute de
schimbări de viteză în
două ore şi jumătate
sunt stresante şi pentru
om şi pentru maşină.
Apoi e tunelul. Treci de

la lumină la întuneric şi înapoi la lumină. Ţi se termină vreodată bateriile? întrebă, luând casetofonul care atârna lângă ea.

— Nu, răspunse ea rece.

Dacă avea de gând să râdă de ea, nu avea să-i dea satisfacţia unei

reacţii. Îşi drese glasul şi îşi îndreptă umerii.

— Acum doi ani ai avut aici un accident în care maşina s-a făcut praf şi, ţi-ai rupt umărul stâng. Te va afecta experienţa aceea astăzi?

— Ar trebui? pară Kirk, după care termină de băut cafeaua.

O privea concentrat la maximum, uitând de mulţimea fremătătoare din tribune şi din jurul pistei.

— Nu te temi că ai putea să ai un nou accident? insistă Pam.

Briza proaspătă îi răvăşi părul şi ea şi-l dădu după urechi cu un

gest iute, nerăbdător. În lobul urechii avea o pietricică turcoaz.

— Nu te gândeşti niciodată că ai putea să mori în următorul accident? Nu-ţi revine în minte, mai ales atunci când treci prin locul unde te-ai izbit data trecută?

— Nu. (Kirk strivi paharul între degete, după care îl aruncă neglijent.) Nu mă gândesc niciodată la următorul accident, numai la cursa următoare.

— Nu e nesăbuit?

Deşi îşi dădu seama că tonul, ei devenise

argumentativ, continuă. O irita fără să ştie de ce. Pam îşi conducea întotdeauna interviurile cu măiestrie şi farmec. Acum ştia că pierduse frâiele, dar nu simţea nevoia să le ia din nou în mână.

— Sau eşti doar îngâmfat? O secundă

greşit calculată, o pană neînsemnată a maşinii pot duce la un dezastru, şi totuşi, nu te gândeşti la asta? Ai avut destule accidente, ai fost scos dintre fiare vechi, ai avut oasele rupte şi ai zăcut în spitale. Povesteşte-mi, îi ceru ea, ce se petrece în capul

tău când te prăjeşti în carlingă, zburând pe o pistă cu trei sute de kilometri pe oră? La, ce te gândeşti când te îndeasă şi te leagă în maşină?

— Să câştig! răspunse el fără ezitare.

Duritatea tonului ei părea să îi fi zdruncinat

nonşalanţa. Ochii lui o
studiară calm. Rozul
palid care îi colorase
obrajii din cauza furiei
îi sublinia perfecţiunea.
El se întrebă cum ar fi s-
o mângâie. Culoarea
blondă a părului vibra
mai tare sub lumina
soarelui, care se revărsa
peste ea. Pam îi urmări

privirea şi se încruntă. Privirea lui se fixă pe gura ei.

— E chiar atât de important să câştigi?

Privirea lui Kirk i se mută de pe gură pe ochi.

— Sigur! Înseamnă totul!

Era limpede din

tonul lui că era sincer. Pam dădu din cap neajutorată.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine. (Nu-i stătea în fire să se înfurie când făcea o treabă şi respiră adânc pentru ca să-şi stăpânească nervii.) Chiar şi aici, printre toţi

piloţii, nu am întâlnit pe nimeni care să gândească atât de direct, neabătut ca tine. Presupun că dacă ai putea alege, ai vrea să mori pe pistă, într-un nimb de glorie?

Kirk zâmbi pe loc.

— Asta mi s-ar potrivi, dar mi-ar plăcea

să o amân vreo cincizeci de ani şi aş prefera să fie *după* ce am trecut linia de sosire.

Buzele lui Pam se arcuiră fără voia ei. Îşi spuse că era scandalos, dar cinstit.

— Toţi piloţii de maşini de curse sunt atât de nebuni ca tine?

— Probabil. (Înainte ca să-şi dea seama ce are de gând, Kirk îşi împleti degetele în părul ei.) Mă întrebam dacă e atât de moale pe cât pare. O mângâie cu dosul palmei pe faţă. Ca pielea ta.

Pe Pam o părăsi aplombul ei neobişnuit,

şi rămase uluită şi fără glas.

— Şi vocea îţi este catifelată şi este foarte atrăgătoare. Îmi place cum arăţi, de parcă tocmai ai ieşit din cutie. Mă tentează să te ciufulesc puţin.

Vocea lui era insolentă şi amuzată ca

şi zâmbetul.

Pam îşi simţi obrajii îmbujoraţi şi se înfurie. Crezuse că depăşise vârsta când mai roşea.

— Îmi faci curte? întrebă caustică.

Kirk râse şi ea recunoscu ceva din râsul lui Foxy.

— Nu, era doar o

remarcă. Când o să-ţi fac curte, nu o să mai întrebi.

Zâmbind, o trase spre el şi o sărută lung, apăsat, pe gură.

I se păru că are gust de desert bogat, periculos şi prelungi sărutul mai mult decât avusese de gând. Când

îi dădu drumul, simți un suspin ușor scăpându-i de pe buze, ca și cum ea și-ar fi ținut răsuflarea din cauza surprizei.

— Asta, spuse el nonșalant, a fost o etapă.

Când se întoarse și se îndepărtă de ea agale, Pam ridică un deget și

mângâie locul unde mustața lui îi atinsese pielea. *Un nebun,* hotărî ea, nevrând să admită cât de profund o zguduise. *Un nebun.*

♠ ♠ ♠

Aproximativ două ore mai târziu, Foxy

stătea aproape exact în acelaşi loc în care stătuse şi fratele ei. Era abătută. Îşi amintea foarte clar fiecare amănunt al serii precedente. Vinul nu fusese atât de bun încât să îi amorţească şi memoria.

I-am spus să mă s ă r u t e , îşi spuse

dezgustată de sine. *Practic i-am ordonat să o facă. Nu a ajuns că am mers cu el, când ar fi trebuit să ştiu la ce să mă aştept, dar am făcut tot ce se putea ca să ştie că mă distrez de minune. Nenorocita de şampanie!* Răsuflând zgomotos, îşi înfundă şi mai tare pe

frunte pălăria de pai. *Apoi am bălmăjit despre felul idiot în care m-am îndrăgostit de el când eram adolescentă. Oh, Doamne, când încep să mă umilesc, nu mă opresc la jumătatea drumului. Toată chestia aia despre cum m-am îndrăgostit de el şi cum visam.* Foxy

închise ochii şi scoase un sunet sugrumat. Briza sufla dinspre port răcorindu-i pielea sub bluza albă din voal. Îşi încleştă dinţii şi îşi ridică aparatul de fotografiat, pentru că începuse parada maşinilor. *Mă întreb dacă pot să-l evit până se*

*încheie sezonul? Mai bine pâ*nă *la sfârşitul vieţii,* adăugă ea, în timp ce lucra sistematic.

În timp ce piloţii se aliniau în aşteptarea steagului verde, Foxy caută un unghi nou. Într-o clipă aerul vui de motoare, şi, folosindu-se de acţionarea mecanică,

ea fotografie fiecare şir de maşini în clipa în care se dădu startul. Ghemuită pe un genunchi, prinse luciul profund, fragil, unic al maşinilor de Formula Unu. Mişcările ei erau calme şi profesioniste, concentrate, împrumutându-i un aer

de eficienţă în contradicţie cu pălăria nostimă de paie şi jeanşii subţiri, decoloraţi. Înainte să se ridice, prima maşină trecea deja de prima curbă. Când se întoarse spre tribune, dădu nas în nas cu Lance. El îi întinse mâinile ca s-o

sprijine, dându-i o senzaţie neplăcută de *deja vu*. Se desfăcu grăbită din strânsoarea lui, apoi îşi făcu de lucru aranjându-şi aparatul de fotografiat.

— Îmi pare rău, nu ştiam că eşti în spatele meu.

Dându-şi seama că

mai devreme sau mai târziu trebuia să-i întâlnească privirea, îşi dădu părul pe spate şi îşi ridică mândră bărbia. În ciuda a ceea ce se aştepta, pe faţa lui nu era nici urmă de amuzament. În adâncurile cenuşii ale ochilor nu avea nicio

urmă de batjocură. Recunoscu felul atent, prelung, în care o studia şi se dădu la o parte.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un motor care nu răspunde cum trebuie.

Încruntându-se, Foxy îşi făcu de lucru scoţându-şi ochelarii de

soare din gentuța aparatului de fotografiat. Se simți mai în largul său, când și-i puse la locul lor. Un scut era un scut, chiar dacă era subțire.

— Aș putea spune că am avut câteva surprize când am ridicat capota.

Foxy nu știa cum să

interpreteze calmul din vocea lui. Felul în care continua să o studieze fără să clipească era enervant. Ştia că era capabil să o privească la nesfârșit fără să scoată un cuvânt. Când vroia, putea să fie incredibil, aproape inuman de răbdător. Conştientă că

va fi bătută la jocul ăsta, Foxy luă inițiativa.

— Lance, aş vrea să vorbim despre noaptea trecută.

Atitudinea ei sofisticată era trădată de culoarea care i se ridică în obraji. Zgomotul motoarelor îi tăie vorba şi se întoarse să vadă

maşinile care treceau
şuierând. După primul
tur, maşinile continuau
să meargă compact. Cu
obrajii reci, Foxy trase
adânc aer în piept şi se
întoarse spre Lance. El
îşi întoarse privirea de
la pistă şi o privi fără să
spună nimic. Aştepta,
calm şi reţinut. Foxy l-ar

fi strâns bucuroasă de gât.

— Nu am fost chiar eu însumi aseară, relua ea. Vinul... băutura mi se urcă direct la cap, de aceea de obicei evit să beau. Nu vreau să crezi, adică nu vreau să ai impresia... n-am vrut să fiu atât de... frustrată, îşi

înfundă mâinile în buzunare şi închise ochii. Oh, ajutor, murmură şi se întoarse din nou.

În timp ce ea se frământa şi lupta, Lance rămase tăcut. Ea se întrebă cum era posibil să arunce undiţa şi să fie şi peşte în acelaşi timp.

A fost minunat, Foxy, se ocărî ea. *De ce nu încerci din nou, poate îţi depăşeşti propriul record de incoerenţă. Pleacă repede, şi nu te mai bâlbâi ca o idioată.* Îşi ridică bărbia, se întoarse către el şi îl privi drept în ochi.

— N-am vrut să-ţi

dau impresia că vreau să mă culc cu tine. După ce rosti cuvintele, Foxy respiră grăbită şi plonjă mai departe. Îmi dau seama că poate aseară ţi-am lăsat impresia asta şi nu vreau să mă înţelegi greşit.

Înainte de a răspunde, Lance o privi

fix aproape un minut întreg.

— Nu cred că am înțeles ceva greșit.

Răspunsul lui era ambiguu și o făcu să se împleticească.

— Da, bine... Știu că atunci când m-ai dus înapoi în cameră mea n-ai, ei bine, nu ai...

— Făcut dragoste cu tine? completă el.

Cu o mişcare iute, îi smulse ochelarii de soare, lăsând-o cu ochii vulnerabili. Chiar în clipa în care ea clipea din cauza schimbării de lumină, el micşoră distanţa dintre ei. Îşi puse mâna pe braţul ei,

prevenind-o să nu se dea înapoi.

— Nu, n-am făcut-o, deşi ştiam amândoi perfect de bine că puteam. Hai să spunem că aseară am vrut să joc după toate regulile.

Zâmbetul lui se lăţi, plin de încredere, în timp ce vocea îi coborî,

intimă.

— Nu am nevoie de ajutorul şampaniei ca să te seduc, Foxy.

Gura lui coborî şi trecu uşor peste a ei, înainte ca ea să aibă timp să se mişte. Era un sărut care promitea mai mult.

Înfuriată de aroganţa

lui calmă, exasperată pentru că pulsul ei răspunsese pe loc, Foxy îi smulse ochelarii şi se zmuci.

— Bagă-ţi undeva seducţia!

Sugestia ei fu înghiţită de turul al doilea. Foxy aruncă o privire enervată peste

umăr către şirul de maşini. Când se întoarse din nou spre Lance furia îi sclipea în ochi.

— Ţine minte că azi-noapte am dat dovadă de prostie, asta e tot. Ţi toate alea – toate chestiile despre care ţi-am vorbit...

Se înfurie şi mai tare

simţind cum îi ard obrajii. Ce o apucase să mărturisească amorul acela prostesc?

— Toată vorbăria aia despre noaptea din garaj a fost pur şi simplu ridicolă.

— Cât de ridicolă? întrebă Lance cu o nonşalanţă care

contrasta cu agitaţia lui Foxy.

De-abia se abţinea să nu dea din picior.

— Aveam şaisprezece ani şi eram foarte naivă. Sunt sigură că nu e nevoie să mai discutăm despre asta.

— Nu mai ai şaisprezece ani, comentă

Lance, înclinându-şi uşor capul, ceea ce îi aminti de bărbatul elegant de cu o seară înainte. Dar eşti încă naivă.

— Nu sunt! izbucni ea indignată, apoi văzu cum sprânceana i se ridică şi dispare sub o şuviţă de păr.

Conştientă că demnitatea ei era ţăndări, îşi îndreptă spinarea.

— Asta nu are nicio relevanţă şi este numai părerea ta.

El îi zâmbi fermecător, iar ea îi dădu grăbită înainte.

— Am de lucru şi

cred că îți găsești și tu ceva de lucru până se termină cele nouăzeci și opt de ture.

— Nouăzeci și șapte, o corectă Lance în timp ce mașinile din frunte treceau în viteză pe lângă ei. Kirk e în poziția a treia, remarcă el absent, înainte să își

întoarcă privirea spre Foxy. Opinia mea, Foxy, s-ar putea să fie în avantajul tău, pentru că m-ar obliga să continui să joc o vreme după reguli. Ar fi o schimbare interesantă. (Râânji, o jumătate de râânjet strâmb, provocator şi ea fu

imediat îngrijorată.) Totuşi, nu se ştie când o să încetez să fiu un tip drăguţ.

— Tip drăguţ! repetă ea şi îşi roti ochii.

Continuând să rânjească, Lance îi luă ochelarii de soare şi îi atârnă din nou pe nasul ei, după care plecă.

♠ ♠ ♠

În următoarele trei
luni, Foxy îşi puse la
bătaie tot talentul pentru
ca să-l ocolească pe
Lance Matthews. De la
Monaco în Olanda, în
Franţa, în Anglia, în
Germania, făcu tot ce

putu să nu-i stea în cale. Ori de câte ori era posibil, i se alătura lui Pam. Simţea că dacă nu e singură, Lance nu va avea ocazia să o abordeze pentru o conversaţie personală. Bucuria ei de a reuşi era uşor umbrită de faptul că el nu părea frământat

de absența conversațiilor cu ea. După Monaco programul lor fusese strict. Echipa nu avusese timp decât pentru călătorie şi muncă, mâncare şi somn. Era un circuit dificil, care îi solicita, presărat cu etape de calificare şi

curse de antrenamente. Departe de piste, hotelurile începură să semene unele cu celelalte. Dar fiecare pistă avea identitatea ei. Fiecare era diferită, cu propriile ei probleme, propriile pericole.

O dată cu sfârşitul verii veni Italia şi

circuitul Monza. În timpul lunilor istovitoare din Europa, Foxy învățase o lecție importantă. Când sezonul se va sfârşi, nu va mai face niciodată tot circuitul. Zilele când călătorea din oraş în oraş, de la o pistă la alta, trecuseră. Cu fiecare

cursă nervii ei erau tot mai solicitaţi, şi îi era tot mai greu sa îşi ţină firea. Îi era limpede că cei doi ani pe care îi petrecuse departe de curse îşi puseseră amprenta. Nu mai putea face parte din joc. Ştia că dacă se va mai întoarce vreodată în

Italia va fi pentru a vizita Roma, Veneţia, dar nu Monza.

O dată cu noaptea coborî şi liniştea deplină. Toată ziua pista vibrase de maşinile care se antrenau. În timp ce Foxy stătea singură în tribuna pustie, îşi spuse că poate auzi duhurile

maşinilor trecând ca vântul, să le simtă adierea fantomatică. Şaizeci de ani de viteză. Cerul era complet limpede cu o lună albă şi stele albastre strălucitoare. Mirosul de mosc al pădurilor plutea până la ea, umplând aerul. În spatele ei se

auzeau greierii şi insectele mici. Era cald, nu sufocant ca în timpul zilei, când soarele umplea totul. Nu era gaz de eşapament, scrâşnet de cauciucuri sau motoare care să te asurzească. Era o noapte pentru promisiuni şi secrete, a noapte pentru

romantism şi cuvinte blânde. Cu un suspin, Foxy închise ochii gândindu-se la Lance. *Mai mult decât orice altceva,* îşi dădu ea seama dezgustată, *am nevoie de puţină pace.*

O mână pusă pe umăr o readuse iute în prezent.

— Oh, Kirk. (Îşi duse o mână la inima care îi bătea cu putere şi îi zâmbi.)Nu te-am auzit.

— Ce faci aici singură?

— Vroiam puţină linişte, îi spuse în timp ce el se aşeza lângă ea. E prea obositor să mă întorc la hotel. Tu ce

faci aici?

El dădu din umeri.

— Îmi place pista în noaptea dinaintea cursei.

Se lăsă pe spate nepăsător şi îşi puse picioarele pe scaunul din faţa sa. Văzu că era încălţat cu tenişii lui de bază, cei vechi.,

— E o pistă rapidă. Mâine stabilim un record.

Rosti asta cu o încredere totală, fără să facă speculaţii.

— A rezolvat Charlie defecţiunea de la exhaustor?

Foxy îi studie profilul. Mintea ei nu

era la maşină, nici la cursă, ci la el. Ca şi în trecut, încerca să absoarbă din încrederea lui, pentru a-şi linişti proprii nervi.

— Mda. Lance te-a necăjit?

Întrebarea fu atât de bruscă şi neaşteptată, încât trecu un minut

până când reacţionă.

— Cum?

Acest unic cuvânt fu rostit cu o uimire totală.

— M-ai auzit.

Simţi supărarea din tonul lui Kirk, care se mută pe scaunul din faţa ei ca s-o vadă mai bine. Trăsăturile lui erau imobile şi grave.

— Te necăjeşte?

— Să mă necăjească, rosti ea cu grijă. (Îşi trecu vârful limbii peste dinţi, apoi ridică din sprâncene.) Poate că ar trebui să fii mai exact.

— La dracu, ştii ce vreau să spun!

Exasperat, Kirk se ridică şi privi fix pista.

Îşi înfundă mâinile în buzunare. Foxy simţea că este neliniştit şi se minună. Îl înţelegea destul de bine pentru ca să ştie că rareori se punea într-o situaţie neplăcută.

— Am văzut cum te priveşte, mormăi el, şi îi sesiză furia din voce.

Dacă nu se limitează doar la privit, vreau să ştiu.

Deşi Foxy îşi puse amândouă mâinile pe gură, chicotitul îi scăpă. Când Kirk se răsuci, faţa lui era un monument de furie. Chiar şi pe întuneric, îi putea vedea ochii sclipind de mânie.

Îşi strânse bine buzele, dar râsul continuă să gâlgâie. Nu putea decât să dea din cap şi să încerce să fie serioasă, în timp ce el o privea fix.

— Ce dracu' e aşa de caraghios?

— Kirk, eu ...

Trebui să se oprească şi să respire adânc de

câteva ori, înainte să poată vorbi.

— Îmi pare rău, numai că nu m-am aşteptat ca tu să mă întrebi aşa ceva. (Înghiţi repede, pentru că simţea cum a apucă din nou râsul.) Am douăzeci şi trei de ani.

— Ce dacă? i-o

întoarse el, uitându-se cum ochii ei strălucesc cu afecţiune drăgăstoasă. Simţi că e un prost şi se bosumflă şi mai tare.

— Kirk, când aveam şaisprezece ani, nu le-ai dat nicio atenţie băieţilor care roiau în jurul meu pe lângă

pistă, şi acum...

— Lance nu e un băiat.

Îi tăie vorba furios, după care îşi trecu o mână prin păr. Buclele groase se aşezară în exact acelaşi fel cu ale ei.

— Şi tu nu mai ai şaisprezece ani.

— Asta ziceam şi eu,

murmură ea.

Răsuflând frustrat, Kirk îşi înfundă şi mai tare mâinile în buzunare.

— Trebuia să am mai multă grijă atunci când aveai şaisprezece ani.

— Kirk. (Umorul î pierise din voce şi se ridică în picioare lângă

el.) E drăguţ din partea ta că îţi faci griji, dar nu e nevoie.

Înduioşată de grija şi îngrijorarea lui, îşi sprijini capul de umărul lui. *Ce om ciudat,* îşi spuse, *cu asemenea izbucniri neaşteptate de drăgălăşenie.*

— E necesar, mormăi

el, dorindu-şi să nu fie obligat să continue discuţia.

Cu excepţia ei, se simţea mai aproape de Lance decât de oricine altcineva. De Lance îl lega faptul că erau bărbaţi şi trăiseră împreună aventuri. Unele dintre acestea îl

îmboldeau să nu dorească să continue discuţia.

— Eşti, totuşi, sora mea, adăugă el, mai mult pentru sine. Chiar dacă ai crescut niţel.

— Niţel?

Foxy zâmbi din nou. În ochii ei juca o luminiţă neliniştită şi

zeflemitoare, care îi amintea lui Kirk de el însuşi.

— Kirk, am trecut "niţel" de douăzeci.

— Uite ce e, Foxy, i-o tăie el nerăbdător. Îl cunosc pe Lance. Ştiu cum... ezită şi înjură.

— Operează? îl ajută ea, şi fu răsplătită cu o

privire recunoscătoare. (Simţi că o pufneşte din nou râsul, dar se stăpâni şi îl sărută.) Nu îţi mai face griji din pricina mea. În colegiu am învăţat ceva în plus, nu numai să fac fotografii. (Când văzu că faţa lui Kirk se descompune, îl sărută pe celălalt obraz

şi continuă.) Dacă asta te linişteşte, află că Lance nu mă bate la cap. Dacă lucrurile ar sta aşa, aş şti cum să mă descurc, îţi promit, dar nu e nimic. Aproape că nu ne vorbim.

Încercă să fie mulţumită de afirmaţii, dar descoperi că nu-i

plac.

— Te priveşte! mormăi Kirk.

Parfumul surorii lui se răspândi în aer. Părul ei, când îi atinsese obrazul, fusese moale şi înmiresmat. Se încruntă şi mai tare.

— Te priveşte tot timpul.

— E numai imaginația ta, spuse Foxy, ferm.

Apoi încercă să îl îndepărteze de subiectul Lance Matthews. Descoperi că discuția despre el îi stârnise amintiri tulburătoare.

— Spune-mi, domnule Fox, începu

ea, maimuţărind tonul unui reporter sportiv, întotdeauna sunteţi atât de curios în noaptea dinaintea unei curse?

El nu răspunse imediat, ci privi în gol la pistă. Foxy se întrebă ce vede el şi ea nu.

— De curând mi-am dat seama că nu e bine

ca o femeie să se încurce cu unul ca mine. Nu poate decât să sufere.

Se ridică neliniştit, apoi se întoarse spre ea. Foxy îl studie curioasă. În ochii lui era ceva ce nu înţelegea, şi o nedumerea faptul că părea încordat. Simţea că nu numai cursa îl

făcea tensionat.

— Lance nu e ca mine, continuă el. Nu vreau să suferi. El ar putea să o facă, poate fără să vrea, dar o poate face.

— Kirk, eu...

— Îl cunosc, Foxy. (Înlătură protestele ei şi îi puse mâinile pe

umeri.) Nicio femeie nu a putut fi mai importantă pentru el decât maşinile. Nu cred că e un lucru inteligent să te amesteci cu oameni ca noi. Întotdeauna va exista o altă cursă, Foxy, o altă maşină, o altă pistă. Asta împinge pe oricine şi orice altceva

pe planul doi. Nu asta vreau pentru tine. Ştiu că asta ai avut întotdeauna. Niciodată n-am făcut ce ar fi trebuit să fac pentru tine, şi eu...

— Nu, Kirk. Îl opri aruncându-şi braţele în jurul gâtului său. Nu, nu.

Foxy îşi îngropă faţa în umărul lui, aşa cum făcuse cu ani în urmă, pe patul de spital. Atunci când lumea se sfărâmase în jurul ei, se sprijinise de el ca de o stâncă.

— Ai făcut tot ce-ţi stătea în putinţă.

— Oare? (Kirk

suspină şi o strânse mai tare în braţe.) Dacă ar trebui să o iau de la capăt, ştiu că aş face exact aceleaşi lucruri. Dar asta nu înseamnă că ce am făcut e bine.

— A fost bine pentru noi. (Îşi ridică faţa şi îl privi cu ochi sclipitori.) A fost bine pentru

mine.

Răsuflând adânc, el îi zbârli părul.

— Poate.

După ce îi prinse chipul în palme, o sărută pe amândoi obrajii. Mustaţa lui îi trecu şoptind pe obraz, făcând-o să zâmbească amintirii de demult.

— Bănuiesc că nu m-am aşteptat niciodată să creşti. Şi nu m-am gândit niciodată că vei fi frumoasă şi va trebui să îmi fac griji din cauza bărbaţilor. Trebuia să fiu mai atent când s-a întâmplat. Nu te-ai plâns niciodată.

— De ce? Eram

fericită.

Când el îşi luă mâinile de pe faţa ei, ea i le luă între mâinile ei. Mâinile lui erau aspre şi putu să simtă linia uşoară a unei cicatrici pe dosul palmei. Îşi aminti că şi-o făcuse cu opt ani în urmă, în Belgia, într-un accident

minor.

— Kirk, spuse ea repede, vrând să-i schimbe gândurile, amândoi am fost la locul potrivit. Nu regret nimic, şi nu vreau ca tu să regreţi ceva. Bine?

Rămase liniştită în timp ce el o privea cu atenţie. Ochii i se

obişnuiseră cu întunericul, şi putea să-i vadă limpede trăsăturile. Îşi dădu seama că ea crescuse chiar sub nasul lui. Într-un anume fel, femeia care îl privea îi trezea cele mai profunde dorinţe protectoare, în timp ce fetiţa îi păruse

oarecum indestructibilă. Poate că înțelegea capcanele feminității, în vreme ce ale copilăriei rămâneau un mister pentru el. Făcu un gest neobișnuit: îi duse degetele la buze. Era un gest simplu, care, însă o făcu pe Foxy să aibă ochii plini de lacrimi.

— Te iubesc, spuse el simplu. Nu face asta, spuse el, în timp ce îi ştergea o lacrimă din gene. Nu am cu ce să ţi le şterg. Haide!

Îşi puse braţul în jurul umeri lor ei şi începură să se îndepărteze împreună de tribune.

— Te invit la o ceaşcă cu cafea şi un hamburger. Mor de foame.

— Pizza, îl corectă ea. Suntem în Italia.

— Orice, spuse el amabil în timp ce mergeau fără grabă prin lumina lunii.

— Kirk. (Foxy îşi

înclină faţa şi ochii ei
străluceau cu
maliţiozitate.) Dacă
Lance mă supără, o să-l
baţi?

— Sigur. (Kirk rânji
şi o trase de păr.) După
ce se termină sezonul de
întreceri.

Foxy râse.

— Mi-am închipuit

eu.

♠ ♠ ♠

Trecuse de unsprezece când păşiră în holul hotelului şi se îndreptară către camerele lor. Pam auzi râsul lui Foxy şi tonul scăzut al fratelui ei.

Muşcându-şi buza, aşteptă să audă uşile închizându-se. Simţea nevoia să vorbească cu Foxy, să râdă şi să glumească cu cineva pentru ca să nu se mai gândească la Kirk Fox. De săptămâni în şir nu putea să-şi ia gândul de la el.

În timp ce se mutau din ţară în ţară, de la o cursă la alta, el era tot mai retras. Îi vorbea rar şi atunci când o făcea, era întotdeauna distant. După toate probabilităţile nu îl mai interesa flirtul pe care îl începuse. În condiţii normale, răceala lui ar fi

supărat-o prea puțin, sau chiar ar fi amuzat-o. Dar Pam descoperise că aici condițiile erau departe de a fi normale. Pe măsura ce Kirk devenise mai taciturn, ea devenise mai încordată. Somnul era o luptă continuă, iar mâncatul o povară.

Încordarea ei ajunse pe neașteptate la un punct culminant când Kirk și-a părăsit mașina în timpul turei finale a cursei din Franța. Privirile li s-au întâlnit numai pentru o clipă, dar ea și-a dat seama brusc că este îndrăgostită de el.

Gândul acesta a îngrozit-o, era atât de diferit de bărbaţii de care fusese atrasă până atunci. Dar acum nu era vorba de o simplă atracţie şi vechile reguli erau inutile. Pentru o secundă Pam se gândise să renunţe la reportaj şi să se întoarcă în State.

Mândria profesională o împiedica să îşi ofere această scăpare convenabilă. Nu vroia să fie unul dintre trofeele lui, o altă victorie a lui Kirk Fox.

Nemaiauzind niciun sunet în hol, Pam îşi puse un halat subţire peste cămaşa de noapte,

decisă să se strecoare până în camera lui Foxy. În clipa în care deschise uşa, îngheţă. Kirk se plimba tăcut pe hol. Avea capul plecat, dar şi-l ridică brusc, când ea scoase un ţipăt mic de surpriză. Se opri şi o privi cu atenţie, cu o privire lipsită de orice

expresie. În cadrul uşii, Pam îşi ţinu răsuflarea adânc în plămâni. Părea că şi-a pierdut puterea de a împinge aerul afară, aşa cum îşi pierduse puterea de a le comanda picioarelor să se mişte înapoi în cameră. Ochii lui continuau să privească

fix într-ai ei, în timp ce începu să meargă din nou, şi, deşi degetele ei se strânseră pe clanţă, nu se retrase. Deodată, o cuprinse calmul. Ştia că asta este ce vrea, ce avea nevoie. Când se opri în faţa ei, fără să îşi zâmbească, se studiară reciproc. Lumina din

camera ei îi scălda într-o strălucire galben-palidă.

— Am trecut de o sută de ori pe lângă uşa ta, în ultimele luni.

— Ştiu.

— Astă-seara nu o să mai trec pe lângă ea. (În vocea lui era o undă de sfidare, iar în jurul gurii o cută de furie.) Intru.

— Ştiu, spuse Pam din nou, apoi făcu un pas înapoi ca să-l lase să treacă.

Aerul ei de acceptare calmă îl făcu să ezite. Văzu îndoiala sclipindu-i în ochi.

— Am de gând să fac dragoste cu tine, îi spuse el.

— Da, îl aprobă ea, dând din cap.

Schiţă un zâmbet detectând în vocea lui nervozitate. *E tot atât de îngrozit ca şi mine,* îşi dădu ea seama când, după o scurtă ezitare, Kirk păşi în cameră. Pam închise încet uşa în urma lui. Se întoarseră

şi se priviră.

— Nu fac promisiuni.

Vocea îi era răguşită şi el o studia. Mâinile îi rămaseră ferm înfipte în buzunare.

— Nu.

În timp ce se îndrepta să stingă lumina, capotul ei

foşnea liniştit. Camera era mângâiată de lumina stelelor şi a lunii. În curte, sub fereastră, cineva vorbea repede în italiană, apoi râse din toata inimă.

— Probabil că te voi răni, o preveni el cu voce joasă.

— Probabil, aprobă

ea.

Păşi către el până când fură amândoi în bătaia lunii. I se păru că parfumul ei e liniştitor, neobservabil şi de neuitat.

— Dar sunt mult mai puternică decât par.

Incapabil să se abţină, el ridică o mână spre

părul ei.

— Faci o greşeală.

În lumina lunii, îi urmări strălucirea din ochi.

— Nu.

Pam ridică braţele şi îi încolăci gâtul.

Cu un sunet gutural, Kirk o trase spre el şi îi luă gura care i se oferea.

Simţindu-l cum o ridică, Pam se topi în el.

CAPITOLUL 6

Era un zgomot şi o îmbulzeală obişnuite pentru clipa în care se apropia startul.

Ploaia măruntă şi sâcâitoare nu reuşea să stăvilească nerăbdarea. Cerul era plumburiu şi

nu prevestea nimic bun. Se schimbau cauciucurile pentru ploaie.

Foxy stătea singură în fața chiuvetei de la toaletă și își clătea gura de gustul amar. Cu un gest absent, își trecu din obișnuință un burete peste față și își corectă

paloarea cu puţin fard. Palmele continuau să-i fie umede şi fierbinţi şi, automat, şi le trecu prin apa rece. Zumzetul megafoanelor trecea prin pereţi. Conştientă că mai sunt câteva minute până la start, îşi luă aparatul de fotografiat şi ieşi

grăbită. Fu imediat înghiţită de mulţimea fremătătoare. Era preocupată şi nu-l observă pe Lance până când nu ajunse lângă el.

— Vii puţin mai aproape ca de obicei, Foxy?

Ridică privirea exact în momentul în care

mulţimea năvăli şi o împinse în el. Zâmbetul lui pieri când mâinile îi atinseră pielea încă umedă.

— Eşti ca gheaţa, şopti el, apoi o trase din mulţime către un hol îngust.

— Pentru Dumnezeu, dă-mi

drumul, protestă ea. (Avea picioarele ca de cauciuc şi simţea cum o lasă, din cauza mişcării bruşte.) Vor porni într-o clipă.

Ignorând-o, Lance îi puse ferm mâna sub bărbie, şi îi ridică faţa. O privi cu ochi îngustaţi şi scrutători. Obrajii ei

erau tot palizi, iar fardul nu îl înşela.

— Ţi-e rău.

Afirmaţia suna pe jumătate ca o acuzaţie, în timp ce el o sprijini de zid.

— Nu poţi să te duci acolo când ţi-e rău.

Lance îi strecură o mână în jurul taliei,

vrând să o conducă afară, dar ea se zmuci. Aerul se umplu de zgomotul motoarelor care porneau.

— Pentru numele Domnului! (Foxy î împinse fără succes, frustrată de amestecul său.) Îmi e rău înainte de fiecare cursă, dar nu

pierd startul. Dă-mi drumul, vrei?

Expresia lui trecu rapid de la surpriză la neîncredere şi furie. Prinsă între el şi zid, Foxy văzu schimbările şi îşi dădu seama că a greşit.

— Ei bine, pe ăsta o să-l pierzi, scrâşni el,

apoi o luă de lângă pistă, jumătate trăgând-o, jumătate cărând-o.

Simţindu-i strânsoarea, Foxy se supuse şi merse liniştită. Fără o vorbă el o duse până la restaurantul de sub tribună.

— Cafea! se răsti el la chelner, împingând-o

într-un colţ al separeului.

— Ascultă, Lance, începu ea, revenindu-şi suficient pentru ca să fie indignată.

— Taci!

Vocea lui era calmă, dar atât de fermă, încât ea se supuse pe loc. Îl mai văzuse şi altădată

înfuriat, dar trebuia să îşi scormonească bine memoria pentru ca să îşi amintească o asemenea furie. Gura lui forma o linie hotărâtă, vocea îi vibra de nervii abia ţinuţi în frâu. Dar ochii lui, aprinşi şi negri ca smoala, o făcură să tacă. *Discreţia,* îşi spuse ea, e

câteodată mai bună decât toate.

Restaurantul era gol, tăcut, cu excepția vibrațiilor de la mașinile care treceau pe pistă. Dincolo de geamuri se ridica un zid cenușiu și posac, spart numai de râuleţele limpezi de ploaie care curgeau pe

geam. Foxy privi cum unul dintre ele îşi croia drum încet, neregulat, către cercevea. Chelnerul aşează pe una dintre mesele de lângă ei o cafetieră plină şi două ceşti, după care dispăru. Ochii lui Lance spuneau că îşi dorea singurătate, nu

solicitudine. Captând vibraţiile furioase pe care le transmitea Lance, Foxy îl privi cum turna cafeaua în fiecare ceaşcă. Curiozitatea începu să îi înfrângă supărarea. *De ce e atât de înfuriat?* se întrebă ea.

— Bea-ţi cafeaua! îi ordonă el sacadat.

Auzind comanda, sprâncenele ei se arcuiră.

— Da, domnule, rosti umilă şi îşi ridică ceaşca.

În ochii lui tremura o flăcăruie de furie.

— Nu mă provoca, Foxy!

— Lance. (Ea aşează cafeaua neatinsă, pe

masă, apoi se aplecă spre el.) Ce e cu tine?

El îi studie perplexitatea de pe chip, după care sorbi jumătate din cafeaua fierbinte şi amară. Paloarea se încăpăţâna să îi stăruie pe obraji, împrumutându-i un aer vulnerabil. Privirea ei

era tânără şi cinstită în timp ce cafeaua îi stătea pe masă răcindu-se.

— Cum te simţi? întrebă, scoţând din buzunar un trabuc şi bricheta.

— Mi-e bine, răspunse ea prudent.

Observă că el nu aprinse trabucul ci se

mulţumi să-l răsucească între degete. Tăcerea se instală din nou între ei. *E ridicol,* decise Foxy, şi deschise gura să ceară o explicaţie.

— Ţi-e rău înainte de fiecare cursă? întrebă Lance brusc.

Foxy cântări răspunsul şi începu să

amestece în cafea.

— Ascultă, Lance...

— Nu începe cu mine. Ordinul scurt o ului, ridică ochii şi văzu furia întunecată dintr-a lui. Te-am întrebat ceva. Vocea lui era prea controlată.

Deşi nu suferea de timiditate, Foxy respecta

un temperament mai imprevizibil decât al ei.

— Ţi-e rău, ţi-e fizic rău, – repetă el cu un ton lent, precis, – înainte de fiecare cursă?

— Da.

Deşi şoptită, înjurătura lui fu atât de violentă încât ea se cutremură. Îl privi

neliniştită.

— I-ai spus lui Kirk?

— Nu, desigur că nu. De ce aş face-o?

Furia lui se aprinse din nou auzind nedumerirea din vocea ei. Simţind primejdia, îşi aşează repede mâna peste braţul lui.

— Lance, aşteaptă! În

primul rând, asta e numai problema mea. Dacă i-aş fi spus lui Kirk, când eram copil, cum reacţionez la startul unei curse, şi-ar fi făcut griji, poate chiar m-ar fi alungat de pe pistă. Toate astea m-ar fi făcut să mă simt vinovată şi nefericită. (Făcu o pauză

şi dădu din cap.) Dar nu ar fi renunţat. Nu ar fi putut să renunţe.

— Îl cunoşti bine.

Lance îşi termină cafeaua şi îşi mai turnă. Mişcările lui erau line, dar Foxy era conştientă că abia îşi ţinea nervii în frâu.

— Da, îl cunosc.

(Ochii lor se întâlniră
din nou, ai lui plini de
căldură, ai ei calmi.)
Pentru Kirk cursele sunt
pe primul loc, aşa a fost
întotdeauna. Dar eu am
fost mereu pe locul doi.

Foxy făcu un gest de
implorare, dorindu-şi ca
el să o înţeleagă, tot atât
de fierbinte cum îşi

dorise cu o seară înainte
să o înțeleagă Kirk.

— Asta îmi era de
ajuns. Dacă m-ar fi pus
pe mine pe primul loc,
nu ar fi fost el. Îl iubesc
pe Kirk așa cum este...
poate tocmai pentru că
este așa. Lui îi datorez
totul. (Când Lance
deschise gura să spună

ceva, Foxy se repezi.) Nu, te rog, ascultă, tu nu înţelegi. El mi-a dat un cămin, mi-a dat o viaţă. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine după accident, dacă nu ar fi fost Kirk. Câţi bărbaţi de douăzeci şi trei de ani ar fi ales să fie potcoviţi cu o fetiţă de treisprezece

ani? A fost bun cu mine. Mi-a dat tot ce putea să-mi dea. Ştiu că nu este perfect. E cu toane, e absorbit de persoana sa. Dar Lance, în toţi aceşti ani nu mi-a cerut nimic altceva decât să fiu lângă el. (Respiră adânc, apoi privi lung cafeaua.) Nu mi-a cerut prea

mult.

— Depinde, spuse Lance liniştit. Dar în orice caz, nu poţi fi lângă el pentru eternitate.

— Nu, ştiu asta.

Umerii ei fură zguduiţi de un suspin. Privind din nou către fereastră, urmări ploaia

prelingându-se pe geam, fără să-şi vadă propria imagine fantomatică reflectată în fereastră.

— De data asta mi-am dat seama că nu mai pot face faţă, oricum nu mai pot asista. Nu pot suporta să-l văd urcându-se într-o

maşină şi să aştept să se zdrobească, ştiind că într-o zi s-ar putea să nu mai scape. (Se uită la Lance, şi pentru o clipă ochii ei fură inundaţi de disperare.) Nu vreau să-l văd murind.

— Foxy! (Lance se apleacă şi îi luă mâna. Vocea lui era blândă

acum, fără o urmă de mânie.) Tu ştii mai bine ca oricine că nu toţi piloţii mor pe pistă.

— Eu nu iubesc toţi piloţii, replică ea simplu. Deja am pierdut doi oameni dragi într-un accident. Nu, nu, spuse ea repede, când el vru să mai spună ceva.

Îşi apăsă degetele pe pleoape şi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să împingă vorbele la o parte.

— Nu pot să fac faţă. Nu mă gândesc prea des la asta. Aş înnebuni dacă aş face-o. (După ce respiră adânc, se simţi mai bine şi îl privi în

ochi.) Nu sunt morbidă, Lance. Doar că nu pot să ascund prea bine. Şi de fiecare dată mi-e mai greu.

— Ştiu că pericolul nu trebuie minimalizat, Foxy, începu Lance, încruntându-se văzând îngrijorarea din ochii ei. Dar ştii că s-au făcut

progrese pentru ca totul să fie mai sigur. Un şofer e mult mai protejat decât în trecut. Fatalitatea e o excepţie, nu o regulă.

— Statisticile sunt doar cifre pe hârtie. Pentru mine nu înseamnă nimic. (Ea zâmbi văzând cum i se

împreună sprâncenele, apoi scuturăă din cap.) Nu poţi să înţelegi pentru că eşti de-al lor. Faceţi parte dintr-o rasă unică. Toţi spuneţi că voi concuraţi dintr-o mulţime de motive, dar în realitate e doar unul singur. Alergaţi pentru că vă place. Cursele sunt

pentru voi mama şi iubita şi cel mai bun prieten. Piloţii flirtează cu moartea, îşi frâng oasele, îşi zdrelesc pielea, şi se întorc pe pistă înainte ca fumul să se fi împrăştiat. Într-o zi în spital, a doua zi în carlingă; te-am văzut şi pe tine. E ca o religie, şi

nu pot să o condamn cu atât mai mult cu cât o înțeleg. Unii îi spun știință, dar e o minciună. Am trăit cu asta toată viața mea, și tot nu îi înțeleg sensul. Dar nu ține de sentimente, și emoțiile sunt rareori de înțeles.

Foxy își sprijini

fruntea de geamul rece
şi privi la ploaie.

— Tot sper ca într-o
zi o să mă satur. Într-o
zi o să găsesc ceva să
pun în loc. (Când se
uită iar la Lance,
privirea ei era fermă şi
gânditoare.)

Întotdeauna m-am
întrebat... de ce ai

renunțat?

— Nu le mai iubeam.

Cu un zâmbet discret, el întinse mâna și îi dădu părul după ureche.

— Îmi pare bine, spuse el simplu, zâmbindu-i. Jucându-se cu cafeaua, se scufundă o clipă în tăcere. Lance,

nu o să-i spui nimic din toate astea lui Kirk?

Foxy îşi ridică privirea şi o folosi fără jenă.

— Nu, nu o să-i spun nimic. (Privi cum uşurarea îi flutură pe chip, înainte să îşi ridice ceaşca.) Dar, Fox... Ceaşca i se opri la buze.

Aş vrea să nu mai mergi la ultimele curse din circuit.

— Nu pot face aşa ceva!

Scutură din cap în timp ce gusta din cafea. Era tare şi rece, şi o făcu să strâmbe din nas şi să o lase deoparte.

— Nu numai din

cauza lui Kirk, dar şi pentru că i-am promis lui Pam.

Foxy se sprijini de spetează şi îl privi pe Lance care se încrunta la ea, printr-un nor de trabuc.

— E treaba mea să fotografiez cursele şi munca mea e foarte

importantă pentru mine.

— Şi după ce se termină sezonul?

Fu rândul ei să se încrunte. Ochii îi reflectau lumina cenuşie care intra pe fereastră.

— Am propria mea viaţă, propria mea muncă. Trebuie să mă

împac cu ideea că nu sunt o parte din viaţa lui Kirk. Nu sunt bună pentru asta. Emoţiile mele se văd prea uşor. Şi sunt o laşă, adăugă ea repede, apoi începu să se ridice de pe canapea. Trebuie să mă întorc.

Lance se ridică înaintea ei şi îi blocă

drumul. Chiar în clipa
în care privirea ei se
ridică întrebătoare, el o
luă în braţe. O trase mai
aproape, cuibărindu-i
capul pe pieptul lui.

— Oh, nu, murmură
ea şi închise ochii. (O
căldură înşelătoare o
invadă.) Nu pot să-ţi fac
faţă când eşti bun.

Îi simțea buzele alunecându-i pe păr, în timp ce mâinile i se mișcau blând în sus și în jos pe spate.

— Lance, te rog, dacă nu ești atent, o să inund totul cu lacrimi și tu deja l-ai înspăimântat pe chelner.

— Lacrimi? spuse el

calm, parcă reflectând. Ştii, Foxy, cred că nu te-am văzut niciodată plângând, nici măcar o singură dată în toţi anii ăştia de când te cunosc.

— Nu pot să sufăr să mă umilesc în public.

Se simţea bine cocoloşită şi confortabil la el în braţe.

— Lance, te rog nu fi drăguţ cu mine. S-ar putea să mă obişnuiesc.

Îşi ridică faţa, dar zâmbetul ei nu se materializă. Îi putea citi intenţiile în priviri.

— Oh, ajutor! murmură în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale ei.

Nu a trebuit să îşi facă curaj pentru explozie, pentru că buzele lui erau blânde. Nu exista dorinţă, doar o tandreţe nesfârşită. Chiar şi când simţi cum se topeşte supusă, se simţi ciudat de apărată. Îmbrăţişarea lentă, dulce, o ameţise, o

dezarmase, o sedusese mult mai mult decât cea mai înfocată dorinţă. Buzele lui erau calde, gustându-le pe ale ei fără să le apese, dându-i numai plăcere şi siguranţă. Nu ştiuse că e capabil de o asemenea tandreţe sfâşietoare. Pentru că nu cerea, ea i

se dădu din inimă. Sărutările deveniră mai lungi, dar rămaseră un dar tăcut. Realitatea se îndepărtă uşurel, lăsând-o pe Foxy singură în lume cu Lance. Când gura îi fu liberă, nu putu să vorbească. Ochii ei îi puneau întrebări.

— Nu sunt sigur ce să fac cu tine, murmură el. (Îi lua părul în mână şi îşi trecu obrazul prin el.) Era mai simplu înainte, când nu ştiam ce sensibilă eşti. Mă îndoiesc că ştiu să fac faţă fragilităţii.

Încurcată, ea se aplecă să îşi ridice

echipamentul de fotografiat. Nu se simţise fragilă până când el nu o atinsese atât de duios. Ştiind că sentimentul ăsta nu o proteja, încercă să îl îndepărteze.

— Nu sunt deloc fragilă, negă ea, după care se îndreptă şi îl

înfruntă.

Pe chipul lui licări un surâs, care îi ridică buzele şi îi luminã ochii.

— Nu îţi place să fii.

— Nu sunt, îl contrazise ea, scuturând scurt din cap.

Până acum nimeni nu o mai făcuse să se

simtă aşa şi Foxy se temea că o va înduioşa şi o va face să simtă din nou aşa. Ştia din experienţă că numai cei puternici supravieţuiau întregi.

Lance o studie, după care îi luă cutia de la aparatul de fotografiat.

— Atunci fă-mi pe

plac, sugeră el şi o luă de mână pentru a o conduce afară.

♠ ♠ ♠

Când echipa se întoarse în State, Kirk conducea cu cinci puncte în competiţia pentru titlul de campion

mondial. Dacă ar fi
câştigat la Watkins Glen
ar fi luat titlul. Dar în
entuziasmul şi confuzia
generală, Foxy observă
schimbări subtile la cei
din jur. Ea însăşi fusese
preocupată de altceva,
începând cu raliul din
Italia. Ceva părea să c
sâcâie. Senzaţia o făcea

mai mult curioasă decât să o tulbure. Era obişnuită să aibă un control total asupra gândurilor şi sentimentelor ei, dar acum era ca şi cum o parte din mintea ei aparţinea altcuiva. Descoperi că se gândea din ce în ce mai mult la

Lance.

După convorbirea lor la o ceaşcă de cafea el o tratase cu o blândeţe stranie. În mod ciudat blândeţea era amestecată cu o indiferenţă care nu făcea decât să o zăpăcească şi mai tare. După sărutul din restaurant Lance nu o

mai atinsese şi nici nu mai încercase să o facă. Pentru că nu îl mai văzuse niciodată purtându-se duios sau timid, Foxy începu să se întrebe dacă îl cunoştea cu adevărat atât de bine cum pretinsese. Fără să vrea, era atrasă de el.

Observase că şi

fratele ei se schimbase. Devenise mai tăcut şi mai retras. Foxy acceptă situaţia, pentru că îl mai văzuse şi altă dată retrăgându-se în sine. Punea dispoziţia lui pe seama presiunii campionatului. Pam devenise mai senină. Adesea, în timpul

raliurilor pentru calificare şi al lungilor antrenamente, Foxy şi-ar fi dorit să aibă o bucăţică din calmul lui Pam.

Cursa de 2,3 mile urca şi şerpuia pe un teren care era când împădurit, când defrişat. Copacii erau

smălţuiţi în culorile toamnei, care deveneau tot mai vibrante cu fiecare zi care trecea. Foxy uitase că New Yorkul putea avea un asemenea farmec rustic. Frunzele de octombrie se înălţau către un cer albastru intens, apoi se învârteau şi se răsuceau

spre pământ. Aerul era un amestec de frig muşcător şi căldură, specific toamnei. Dintre toate pistele pe care le văzuse într-un deceniu de viaţă, Foxy o prefera pe cea de Watkins Glen. Avea ceva simplu şi profund american.

Urmări startul prin

vizorul aparatului de fotografiat. *Ultimul,* îşi spuse, şi respiră adânc, îndreptându-se. Lângă ea, Charlie Dunning se holba la maşini molfăind în gură chiştocul unei ţigări groase din foi.

— E în regulă, Charlie!

Când se întoarse spre ea, Foxy îi zâmbi, strângând ochii din cauza soarelui.

— Nu te-ai plictisit să faci poze? întrebă el, uitându-se chiorâş la aparatul ei de fotografiat.

— Dar tu ne plictiseşti să te joci cu

maşinile şi să alergi după fuste? i-o întoarse ea dulce.

— Astea sunt două preocupări care merită. (O cuprinse de talie şi fornăi.) Eşti tot mai scheletică.

— Tu eşti tot mai drăgălaş. (Foxy îi frecă barba de urs cu palma şi

îi făcu cu ochiul.) Vrei să te însori?

— Ai rămas un ţânc isteţ, mormăi el în timp ce se înroşea sub favoriţi.

Zâmbind, Foxy îşi băgă mâna în buzunarul de la piept al cămăşii lui şi pescui o bucată de ciocolată.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti, îi spuse în timp ce desfăcea ciocolata şi muşca din ea. Ştii, nu întineresc.

Mormăind şi mârâind, Charlie se îndepărtă ca să-i cicălească pe mecanici.

— E pentru prima oară în viaţa lui când

Charlie roşeşte, observă Lance.

Foxy îşi întoarse capul şi îl văzu apropiindu-se. O emoţie ciudată îi furnică spatele după care i se răspândi pe gât. Purta o cămaşă gri închis, fără guler, descheiată, care lăsa să i se vadă pieptul. Buzele

lui schițau un zâmbet discret. Brusc, își aminti gustul gurii lui. Senzația era atât de reală, atât de puternică, încât era sigură că și el o simțea. În timp ce îl privea era ca și cum un val subțire i s-ar fi ridicat de pe ochi, și îl văzu pentru prima oară

limpede: ochii cenuşiu-
închis care vedeau atât
de multe şi spuneau atât
de puţine, gura bine
conturată, care putea
dărui asemenea plăceri,
bărbia fermă, trăsăturile
osoase care erau mult
mai interesante decât un
chip frumos. De aceea
Scott Newman îi păruse

atât de plictisitor, de aceea niciun băiat sau bărbat pe care îl cunoscuse vreodată nu se comparase cu el. În inima ei avusese şi avea loc un singur om.

N u am încetat niciodată să îl iubesc, îşi dădu ea seama, cuprinsă de panică. *Şi îl voi iubi*

întotdeauna.

— Te simți bine?

El întinse mâna, văzând cum îi dispare culoarea din obraji. Gestul, asociat cu îngrijorarea din glas, o aduseră la realitate.

— Nu... da, da, mi-e bine. Foxy îşi trecu mâna peste faţă, ca şi

cum ar fi vrut să înlăture ceaţa. Pai... eu... cred că visăm cu ochii deschişi.

— La nunta cu beleaua de Charlie?

O cuprinseră fiorii când el îşi trecu neglijent mâna prin părul ei.

— Charlie?

Se uită la ciocolata
din mâna ei fără să o
vadă. Se topea din cauza
soarelui.

— Oh, da, Charlie
Îl... îl tachinam.

Îşi dori cu disperare
să se poată aduna măcar
pentru o clipă. Mintea i
se învârtea din cauza
noii descoperiri. Toate

simţurile i se luaseră la întrecere ca să câştige supremaţia.

Lance o studie cu interes crescând.

— Sigur te simţi bine? (Sprânceana i se ridică într-un gest familiar şi îi dispăru sub păr.) Pari buimacă.

Buimacă? îşi spuse ea,

gata să chicotească la subînţelesuri. *E pentru a treia oară că mi se întâmplă.*

— Mă simt bine, minţi ea, după care se chinui să zâmbească. Ce mai faci?

Maşinile se răsuciră într-o curbă dublă, şi trecură vâjâind pe lângă

ei. Absentă, ea se întrebă
câte runde nu văzuse
cât fusese în transă.

— Foarte bine,
murmură Lance. (O
privea cu un zâmbet
vag.) Ți se topește
ciocolata.

Conștiincioasă, Foxy
muscă din ea.

— Ce o să faci după

ce se termină cursele? întrebă ea, sperând să pară doar vag interesată.

— Mă relaxez.

— Aha.

Privi în jur şi parţial tensiunea îi dispăru. În câteva ore totul se va sfârşi.

— Cred că toţi ne vom relaxa. A fost o

vară lungă.

— Oare? i-o întoarse Lance.

Foxy purta o cămaşă albă Oxford, iar deasupra un pulovăr bleumarin, cu guler de marinar. Neglijent, Lance îi freca gulerul între degete în timp ce o privea în ochi. Era ceva

de proprietar în gestul lui, altfel obişnuit.

— Nu e chiar atât de multă vreme de când ai răsărit de sub un MG în garajul lui Kirk.

— Mie mi se pare că au trecut ani, murmură Foxy, întorcându-se către pistă.

Maşinile treceau

vâjâind, iar zgomotul era un îndemn continuu – muget şi scâncet. Putea să simtă mirosul de benzină, ulei şi cauciuc încins.

— Pe Pam nu c supără deloc, comentă Foxy, zărind silueta mică şi blondă la marginea pistei.

Presupun că e mai uşor dacă nu ai legături personale cu unul dintre piloţi.

Lance râse scurt, îi prinse bărbia şi o privi în faţă.

— Ai nevoie de ochelari sau în ultimele săptămâni ai fost pe Lună?

— Ce vrei să spui?

Foxy nu era pregătită să-i simtă stingerea şi se dădu înapoi.

— Foxy, iubito, Pam are legături foarte personale cu unul dintre piloţi. Scoate-ţi ochelarii de cal.

Cu ochii îngustaţi din cauza soarelui, Foxy

se întoarse să-i studieze profilul lui Pam. Urmărea cursa fără să clipească, iar mâinile ei delicate erau înfundate în buzunarele unei jachete de culoarea untului. Foxy se întoarse şi aruncă o privire aspră spre chipul amuzat al lui

Lance.

— Vrei să spui Kirk?

Desigur că se referă la Kirk, îşi dădu ea seama pe când rostea aceste cuvinte. *Aş fi văzut şi singură dacă nu aş fi fost atât de preocupată de Lance.*

— Oh, doamne, rosti ea cu un suspin.

— Nu eşti de acord, surioară? spuse Lance sec, şi o întoarse cu faţa spre el. (Mâinile lui rămaseră uşor sprijinite pe braţele ei.) Kirk e băiat mare de-acum.

— Oh, nu fi ridicol! (Foxy îşi dădu părul pe spate cu un gest repezit şi supărat.) În niciun

caz nu e vorba de acord, Pam e minunată.

— Atunci care e problema?

Foxy se întoarse şi făcu un semn cu mâna către locul în care stătea Pam. Avea părul bine legat la spate şi numai câteva şuviţe îi dansau în jurul feţei calme.

— Uită-te la ea, îi ordonă Foxy nerăbdătoare. Aşa ar arăta astăzi Melanie Wilkies. Dumnezeule, şi vorbeşte ca ea, cu vocea liniştită. Pam e micuţă şi fragilă şi ar trebui să stea să bea ceai într-un salonaş. Kirk o s-o mănânce cu fulgi cu tot.

— Uiți ce doamnă puternică era Melanie Wilkies. (Își trecu degetele ușor peste obrajii ei.) Mai gândește-te, o sfătui el, și se întoarse pe călcâie.

Foxy rămase nemișcată câteva clipe. Nu era ceva nou să fie îndrăgostită de Lance,

dar acum era îndrăgostită ca o femeie şi nu ca un copil. Nu mai era o dragoste fulgerătoare dintr-un basm, ci o nevoie reală, copleşitoare. Cunoştea acum bucuria şi agonia de a fi în braţele lui, ştia căldura şi puterea gurii lui. Nu se mai putea

mulţumi, ca la şaisprezece ani, să facă din el eroul viselor sale. Şi de poimâine, îşi aminti ea şi închise ochii în faţa realităţii dureroase, *s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.* Incapabilă să facă faţă situaţiei, Foxy o înlătură din minte.

Şi acum, Pam şi Kirk, îşi reaminti ea. Cu loialitatea greu pusă la încercare, se îndreptă către femeia blondă şi stătu lângă ea, în timp ce pista vibra din cauza maşinilor.

— A luat conducerea puţin mai devreme decât de obicei, comentă

Pam urmărind maşina
lui Kirk care mergea ca
săgeata. Vrea cu tot
dinadinsul să câştige
runda asta. Cu un râs
lejer, se întoarse către
Foxy. Vrea cu tot
dinadinsul să le câştige
pe toate.

— Ştiu... aşa a fost
întotdeauna. (Privirea ei

senină şi calmă o făcu pe Foxy să respire adânc.) Pam, ştiu că nu e treaba mea, dar... se întoarse cu spatele la pistă şi îşi înfundă mâinile în buzunare cu un suspin de frustrare. Oh, cred că o să mă fac de râs!

— Crezi că nu sunt

potrivită pentru Kirk, îi
spuse blând Pam.

— Nu! (Ochii lui
Pam se măriră de
disperare.) Cred că Kirk
nu e potrivit pentru
tine.

— Ce ciudat de
asemănători sunteți,
murmură Pam,
studiindu-i fața cinstită.

Şi el crede la fel. Dar nu contează, eu ştiu că el este exact ce îmi trebuie.

— Pam... (Foxy scutură din cap în timp ce căuta cuvintele potrivite.) Cursele...

— Vor fi întotdeauna pe primul loc, completă Pam, şi dădu din umerii ei mititei. Sigur că ştiu.

Şi accept. Povestea e – şi asta m-a surprins şi pe mine foarte tare – tocmai asta m-a atras la el – cursele, hotărârea lui absolută de a ieşi primul, atitudinea lui aproape nepăsătoare faţă de pericol. E excitant şi frustrant şi sunt fără scăpare. Mă

gândesc că o să fiu îngrozită, iar când se dă startul, nu sunt. Vreau să câştige. Se întoarse spre Foxy cu un zâmbet strălucitor. Cred că sunt aproape tot atât de rea ca şi el. Îl iubesc, iubesc tot ce este el, cine este. Mi-e de-ajuns să fiu pe locul doi în viaţa lui.

Auzindu-şi propriile cuvinte ca un ecou, Foxy nu mai putu face altceva decât să privească în gol spre pistă.

— Nu încerc să-ţi iau locul în inima lui, începu Pam, şi Foxy se întoarse brusc.

— Oh, nu e asta. Nici

vorbă de aşa ceva. Mă bucur pentru Kirk, are nevoie de cineva... cineva care să îl înţeleagă aşa, ca tine. Îşi trecu degetele prin coama groasă de păr, care strălucea asemeni frunzelor ruginii ale copacilor din jur. Dar îmi pasă şi de tine.

(Făcu un gest frustrat din mâini, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să se exprime.) El poate fi crud, pur şi simplu pentru că uită.

— Nu mă şifonez uşor. (Pam îşi aşează mâna pe umărul lui Foxy.) Cred că nu atât de uşor ca tine. (Zâmbi

văzând expresia uluită de pe chipul ei.) E uşor pentru o femeie îndrăgostită să recunoască o alta. Nu, nu începe să spui nu. Râse văzând cum Foxy închide şi deschide gura. Dacă simţi nevoia să vorbeşti, spune. Presimt că sunt expertă

în materie.

— E o discuţie pur teoretică, îi răspunse Foxy, dând nerăbdătoare din umeri. De mâine drumurile noastre se despart.

— Dar ziua de astăzi nu a trecut. (Pam o strânse de umăr.) Şi asta contează, nu?

Totul se întâmplă foarte repede. La început, mintea lui Foxy refuză să înțeleagă. Chiar în timp ce Pam vorbea, Kirk străbătu curba prin fața lor. Îl văzu schimbând brusc direcția pentru ca să evite mișcarea abruptă, în coadă de pește, a

concurentului din dreapta sa, după care aşteptă ca acesta să recâştige controlul. Văzu cum începe să derapeze, auzi în creier ecoul scrâşnetului în timp ce vedea cum derapa tot mai mult şi mai violent. O parte din mintea ei urla panicată,

în timp ce cealaltă insista că el va reuşi să se redreseze. Zgomotul exploziei răsună ca o împuşcătură şi fu la fel de mortal. În timp ce maşina se izbi de zid şi ricoşă, se ridicară coloane de fum şi metalul scrâşni. Prin aer ploua cu roţi şi sticlă, în

timp ce cursa continua să se rotească sălbatic.

— *Nu!*

Strigătul se smulse din Foxy, în timp ce se rostogoli către pistă. Cu o mişcare bruscă, se zmuci din mâna lui Pam şi fugi. Bucăţi rupte de fibră de sticlă zburau într-un abandon

mortal. O frică uriaşă o
umplu, ştergând orice
gând şi sentiment.
Singura realitate care
mai exista pentru ea era
carcasa contorsionată a
maşinii care îl ţinea pe
fratele ei prizonier în
măruntaiele sale. La
câţiva centimetri de
zgură, răsuflarea îi fu

curmată de o menghină care îi prinse talia. Fu ridicată cu forţa de la pământ, iar ea dădea zadarnic din picioare pentru a se elibera. Îşi scutură părul de pe ochi la timp pentru a vedea cum maşina lui Kirk se răstoarnă pe iarbă.

— Pentru numele lui

Dumnezeu, Foxy, te sinucizi.

Vocea lui Lance îi răsună aspru în urechi, în timp ce ea se contorsiona şi se lupta să se elibereze. Terorizată, aşteptă ca fumul abundent să se transforme în flăcări.

— Dă-mi drumul!

urlă ea, dându-şi seama
că braţul lui o ţinea ca o
menghină. E Kirk, nu
vezi? Trebuie să ajung
la el. Respira sacadat în
timp ce îşi încleştă
degetele pe braţul lui.
Oh, Doamne, trebuie să
ajung la el! ţipă din nou,
luptând cu disperare să
se elibereze.

— Nu poţi să faci nimic.

Lance o trase violent înapoi, lipind-o de el, oprind-o pentru o clipă. Peste capul ei putea vedea cum membri ai echipei de intervenţii îndreptau extinctoarele către epavă, în timp ce alţii se chinuiau să îl

scoată pe Kirk din carlingă.

— Nu poţi să faci nimic, repetă el.

Ea încetă brusc să se lupte. Deveni dintr-o dată moale, încât până când nu o auzi vorbind, crezu că a leşinat.

— Dă-mi drumul! (Foxy vorbea acum

liniştită, încât el abia o auzi.) Nu o să fac nimic prostesc, adăugă ea, când văzu că el nu slăbeşte strânsoarea. Mi-e bine, Lance, dă-mi drumul.

El o coborî încetişor la pământ şi îi dădu drumul. Ea nu se întoarse spre el şi nici

nu îi vorbi, ci privi în
tăcere cum îl scoteau pe
Kirk dintre fiare. Nu
dădu vreun semn că
este conştientă că Pam
sta lângă ea. În spatele
lor, tribunele erau ca un
mormânt. Steagul alb
fâlfâia în adierea
tomnatecă.

CAPITOLUL 7

Pereţii camerei de aşteptare a spitalului erau vopsiţi în verde pal. Nu existau covoare: gresia de un bej incert cu picăţele maronii ascundea praful şi murdăria adunate peste

zi. Pe zidul din faţa lui Foxy era o copie după o natură moartă de Van Gogh. Era singura pată de culoare în cămăruţa cenuşie. Foxy ştia că nu va putea revedea vreodată tabloul fără să îşi amintească orele de chin şi nesiguranţă. Pam stătea lângă

fereastră, încadrată de draperiile puţin mai întunecate decât pereţii. Din când în când lua o înghiţitură de cafea. Charlie stătea pe o canapea de vinilin şi morfolea capătul unei ţigări lungi de foi. Lance măsura încăperea în lung şi în lat, fără

încetare, câteodată cu
mâinile în buzunare,
altădată fumând. O dată
sau de două ori, Foxy o
auzi pe Pam
murmurându-i ceva,
apoi auzi murmurul
scăzut al răspunsului.
Nu o interesau. Simţea
aceeaşi spaimă fără
nume, de nespus, care o

cuprinsese în primele clipe de luciditate după propriul ei accident. Atunci fusese neajutorată, şi era conştientă că şi acum era neajutorată. Lance avusese dreptate când îi spusese că nu putea face nimic. Acum accepta faptul. Furia şi panica

erau îngropate sub spaima năucitoare a ceea ce nici nu îndrăznea să se gândească. Mintea ei rătăcea golită în timp ce se holba la fotografia după Van Gogh. Trecuseră trei ore de când Kirk începuse să derapeze.

— Domnişoara Fox?

Cu o tresărire, Foxy fu readusă în prezent. Pentru o clipă, se uită pur şi simplu la silueta în halat verde din cadrul uşii.

— Da? reuşi ea să articuleze cu o voce surprinzător de puternică şi se ridică să

îl întâmpine. Îi trecu prin minte că doctorul era foarte tânăr. Avea o mustață neagră, care îi amintea de a lui Kirk. Masca chirurgicală îi atârna de gât.

— Fratele dumneavoastră a ieşit din operație. Avea o liniște în voce, pe care o

folosea, ca şi mâinile, ca să vindece. E la reanimare.

Prudentă, Foxy îşi stăpâni uşurarea şi continuă să îl privească fix.

— Cât de grav e?

Doctorul auzi şi respectă vocea ei controlată, dar văzu şi

că privirea ei este rănită şi înfricoşată.

— A avut cinci coaste rupte. Plămânii i-au slăbit, dar urmările sunt mici. O să-l doară coastele, dar, de vreme ce plămânii nu au fost străpunşi, pericolul e minim. Piciorul...

Ezită o clipă şi Foxy

simți un nou val de teamă.

— Doar nu... Înghiți, apoi se străduiește să întrebe. L-a pierdut?

— Nu. (El îi ia mâna ca să o liniștească, și descoperi că era rece ca gheața, dar fermă.) Dar e o rană complicată, și a trebuit să îi refacem

piciorul. E o fractură deschisă, continuă, şi arterele sunt atinse. Am aşezat oasele, şi cred că peste câteva luni îşi va putea folosi piciorul. Între timp, există riscul unei infecţii.

După ce îi dădu drumul la mână, doctorul îşi plimbă

privirea către cei care stăteau în spatele ei, apoi se întoarse din nou spre Foxy.

— O să stea internat o vreme.

— Înțeleg. (Foxy lăsă să-i scape un suspin sacadat.) Mai e şi altceva?

— Arsuri minore şi

zgârieturi. E un om foarte norocos.

— Da.

Foxy aprobă solemn privindu-şi fix mâinile. Şi le împreună, neştiind ce să facă cu ele.

— E conştient?

— Da. (Doctorul zâmbi şi păru şi mai tânăr.) A vrut să ştie

cine a câştigat cursa. (Foxy îşi muşcă buza de sus şi continuă să privească fix în faţa ei în timp ce el continua.) Va fi în salon cam peste o oră, îl puteţi vedea atunci. Numai un singur vizitator în seara asta, adăugă el ferm, privind din nou la cei

din spatele lui Foxy. Ceilalţi îl pot vedea mâine. Peste douăzeci şi patru de ore va avea şi telefon.

Foxy dădu din cap şi vorbi liniştită.

— În acest caz, domnişoara Anderson va sta să îl vadă în seara aceasta.

— Foxy, începu Pam, scuturând din cap şi făcând un pas înainte.

— Pe tine te va vrea, îi spuse Foxy când ochii lor se întâlniră. Va fi mulţumit ştiind că sunt aici. Rămâi, nu-i aşa?

Cu lacrimi în ochi, Pam aprobă repede din cap, după care se

întoarse. Cu o voinţă ieşită din comun reuşise să îşi ţină firea cât timp aşteptaseră. Acum, generozitatea simplă a lui Foxy făcuse ceea ce orele lungi de chin nu reuşiseră. Se duse la fereastră, privi afară şi dădu frâu liber lacrimilor.

— Numărul meu de telefon e la recepţie, îi spuse Foxy doctorului. Vreţi să le spuneţi să mă cheme dacă e vreo schimbare până mâine dimineaţă?

— Sigur, domnişoară Fox, adăugă el, recunoscând în ochii ei semnele oboselii şi

şocului. Va fi bine.

— Mulţumesc.

— Charlie, rămâi aici şi du-o pe Pam acasă după ce îl vede pe Kirk, ordonă Lance, în timp ce o luă pe Foxy de braţ. Eu o duc pe Foxy. Se întoarse spre doctor şi îi vorbi iute. În hol sunt reporteri. Nu vreau să îi

întâlnească astă-seară.

— Luaţi liftul de serviciu până în garaj. Lângă intrare e o staţie de taxiuri.

— Mulţumesc.

Fără să aştepte aprobarea ei, Lance începu să o conducă de-a lungul coridorului.

— Nu e nevoie să

faci asta, spuse ea.

Vocea ei nu avea nicio inflexiune, dar se lăsă pilotată.

— Ştiu ce am de făcut, i-o întoarse el, şi apăsă butonul liftului de serviciu.

În spatele lor tălpile de crep ale pantofilor asistentelor călcau

moale pe gresie.

— Nu ţi-am mulţumit încă pentru că nu m-ai lăsat să alerg pe pistă.

Înainte ca uşile să se deschidă, se auzi un sunet de clopoţel. Foxy nu protestă, când el o împinse în maşina goală.

— Era o stupizenie.

— Opreşte-te, la dracu! Opreşte-te!

El se răsuci şi o prinse de umeri. Degetele lui se înfipseră cu putere în carnea ei.

— Urlă, plângi, dă-mi un pumn, dar încetează să te porţi aşa.

Foxy se uită fix în

ochii lui fierbinți. Emoțiile ei refuzau să răbufnească. Sistemul ei de apărare rămânea pecetluit, ca şi cum ar fi ştiut că era mult prea devreme să lase ceva să scape.

Vorbi încet, iar ochii îi erau uscați.

— Am urlat cât

aveam de urlat. Nu pot
încă să plâng, pentru că
sunt amorţită. Şi nu am
niciun motiv să-ţi dau
un pumn.

— Era maşina mea,
nu e un motiv serios?
întrebă el.

Uşile se deschiseră şi
el îi lua mâna înainte să
păşească afară. Paşii lor

răsunară găunos pe pardoseală garajului, în timp ce el o trăgea spre ieşire.

— Nimeni nu l-a obligat pe Kirk să se urce în maşina aia. Nu te învinovăţesc pe tine, Lance. Nu învinovăţesc pe nimeni.

— Am văzut cum mă

priveai atunci când l-au scos.

Atunci când el o urcă în taxi, oboseala se abătu peste Foxy. Îşi întoarse chipul spre el şi se forţă să vorbească limpede.

— Îmi pare rău. Poate o clipă am dat vina pe tine. Poate am vrut să dau vina pe tine

sau pe oricine altcineva, care era pe aproape. Am crezut că e mort. (Pentru că vocea îi tremura uşor, se opri când fu sigură că poate continua.) În fiecare zi a vieţii mele am încercat să fiu pregătită pentru aşa ceva. Dar nu eram deloc pregătită. Nu are

nicio importanţă că l-am mai văzut făcându-se praf.

Suspină şi se rezemă de perne. Luminile străzii pătrundeau prin fereastra taxiului şi îi dansau pe pleoape.

— Nu dau vina pe tine pentru ce s-a întâmplat, Lance, nu

mai mult decât dau vina pe Kirk pentru că e cum e. Poate de data asta i-a ajuns.

Lance nu spuse nimic. Se auzi doar clinchetul şi fâşâitul brichetei. Pentru că nu avea energie să deschidă ochii, Foxy îi ţinu în continuare închişi şi

făcu restul călătoriei în tăcere.

Când ajunseră la motel, îl găsiră pe Scott Newman aşteptându-i pe hol, în faţa uşii ei. Avea înfăţişarea unui director răvăşit care tocmai părăsise în grabă o întâlnire de lucru furtunoasă.

— Cynthia.

Îi făcu un semn grăbit din cap lui Lance, şi întinse amândouă mâinile spre ea.

— Mi-au spus de la spital că eşti în drum spre casă. Cum se simte Kirk? La telefon nu-ţi spun mai nimic.

— O să fie bine, îi

spuse Foxy, dându-i voie să îi strângă mâinile.

Îi prezentă o versiune prescurtată a raportului doctorului.

— Toata lumea a fost îngrijorată, o să fie bucuroşi să afle că va fi bine. Dar tu? (Îi zâmbi încurajator.) M-am

gândit că s-ar putea să ai nevoie de mine.

— Are nevoie de odihnă, spuse scurt Lance.

— Foarte amabil din partea ta că m-ai aşteptat, îndulci ea cuvintele lui Lance şi se strădui să zâmbească. Sunt bine, zău, doar

puţin obosită. Pam a rămas să-i ţină de urât lui Kirk.

— Presa vrea să afle toată povestea, spuse Scott dându-i drumul la mâini şi îndreptându-şi nodul de la cravată. Ne-am uitat din nou la bandă. Nu e nicio îndoială că Kirk a

trebuit să tragă de volan pentru ca să evite coliziunea cu Martell şi atunci a pierdut controlul. Verdictul este o defecţiune la volanul lui Martell. O greşeală de rău augur pentru Kirk. Poate că vrei să faci o declaraţie presei, sau să le transmiţi una

prin mine.

— Nu. Lance i-o luă înainte lui Foxy. Las-o baltă. Dacă vrei să fii util, spune-i telefonistei să nu-i dea nicio convorbire în cameră, dacă nu vine de la spital. (Vocea lui era tăioasă şi enervată.) Dă-mi cheia, Foxy, ordonă

el.

— Desigur. Scott aprobă din cap, urmărind-o pe Foxy care scotocea prin poşetă. Sunt sigur că pot să-i reţin cel puţin până mâine dimineaţă, dar...

— Vino la mine în cameră peste câteva ore, i-o tăie Lance şi îi

smulse lui Foxy cheia din mână. O să-ţi spun destule pentru un comunicat de presă. Ai doar grijă să nu o amesteci şi pe ea. Ai înţeles?

Lance deschise brusc uşa. Furia lui fu înregistrată. Scott aprobă din cap şi se

întoarse spre Foxy.

— Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva, Cynthia.

— Mulţumesc, Scott Noapte bună, reuşi ea să spună, înainte ca Lance să-i trântească uşa în nas.

Frântă de oboseală, se îndreptă spre un scaun

şi se lăsă să cadă în el.

— Ai fost foarte grosolan, spuse ea absentă, în timp ce îşi masa tâmplele ca să-i treacă durerea de cap. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut atât de grosolan până acum.

— Poate dacă te-ai uita în oglindă ai

înţelege de ce m-am purtat aşa.

Furia îi persista în glas. Foxy îl privi calm din spatele scutului de amorţeală creat de şoc şi oboseală.

— Stăteai acolo, din ce în ce mai palidă. Jur că singurul lucru colorat acum pe faţa ta sunt

ochii. Şi ăla bate câmpii ca un idiot despre un comunicat de presă. (Lance făcu un gest de dezgust cu mâna.) E deştept cât o găină.

— E un bun director, murmură Foxy, luptând cu durerea de cap care o invadă.

— Şi o fiinţă umană

măreaţă, adăugă sarcastic Lance.

— Lance, spuse Foxy, începând să fie curioasă, mă protejezi?

Când se întoarse spre ea, văzu cum în ochi îi fierbe furia. Deveni şi mai curioasă, văzând cum şi-o controlează.

— Poate, mormăi,

apoi se întoarse spre telefon. Foxy îl auzi murmurând o serie de instrucţiuni, dar nu dădu atenţie cuvintelor.

Ciudat, îşi spuse, *pare să fi devenit un obicei pentru el să mă protejeze. Întâi în Italia, acum aici. Totuşi, nu pare să fie în largul lui.* Continuă să îl

studieze şi după ce pusese receptorul în furcă. Brusc, începu să măsoare camera în lung şi în lat, aşa cum făcuse şi în holul spitalului.

— Lance.

Se opri când ea îi pronunţă liniştită numele. Foxy întinse mâna, dându-şi dintr-o

dată seama cât îi era de recunoscătoare pentru că era acolo. Încă nu era pregătită să rămână singură. Nu se simţea nici puternică, nici capabilă şi indestructibilă, ci obosită, vulnerabilă şi speriată. Lance o privi o clipă lung, fără să se

mişte, apoi traversă încăperea şi îi lua mâna întinsă.

— Mulţumesc!

Îl privi cu ochi întunecaţi şi gravi.

— Tocmai mi-am dat seama că nu aş fi reuşit să trec prin toate astea, dacă nu ai fi fost alături de mine. Nici măcar nu

mi-am dat seama că am nevoie de tine, dar tu ai ştiut. Vreau să ştii ce mult a însemnat pentru mine.

Ceva licări pe faţa lui înainte de a-şi trece mâna liberă prin păr. Era un gest care nu-l caracteriza, de frustrare, care îi aminti lui Foxy

că şi el este tot atât de obosit ca şi ea.

— Fox, începu el, dar ea îl întrerupse repede.

— Nu o să pleci mâine, nu? Faptul că ştia cât e de slabă nu o împiedica să întrebe. Avea nevoie de el şi îl strânse mai tare de mână. Dacă ai mai putea

sta câteva zile, până se liniştesc lucrurile. Pot să mint, continuă ea cu o voce în care creştea disperarea, pot să intru drept în camera lui de spital mâine, să mă uit la Kirk, să îl privesc drept în ochi şi să mint. E o şmecherie pe care am învăţat-o de-a

lungul anilor, mă pricep foarte bine. Nu trebuie să afle niciodată cât de mult urăsc faptul că e acolo. Dar dacă ai putea sta, dacă aş putea să ştiu măcar că eşti aici. Ştiu ce mult îţi cer, dar... Se opri şi apăsă amândouă palmele pe ochi. Oh, Dumnezeule,

cred că amorţeala începe să-mi treacă.

Auzi un ciocănit în uşă, dar continuă să respire adânc şi regulat, şi îl lăsă pe Lance să răspundă. Într-o clipă, îl auzi întorcându-se spre ea.

— Foxy.

Îi pronunţă numele

blând şi o apucă de încheietură până când ea lăsă mâinile în jos.

— Bea asta.

Îi întinse un pahar cu coniac pe care tocmai îl aduseseră cei de la *room service*. Deşi îl luă ascultătoare, se mulţumi să privească doar lichidul auriu. Lance o

privi o clipă, apoi se aplecă, până când ochii li se întâlniră.

— Fox! (Aşteptă până când ea îşi ridică privirea din pahar.) Mărită-te cu mine.

— Cum?

Foxy se holbă la el, văzu intensitatea familiară din privirea

lui, apoi închise strâns ochii.

— Cum? spuse iar, deschizând ochii.

Lance îi ridică paharul către buze.

— Am spus, mărită-te cu mine.

Foxy bău tot conținutul paharului dintr-o singură

înghiţitură. Arsura de la băutură o făcu să i se taie răsuflarea, şi sunetul slab pe care îl scoase răsună ca un tunet în tăcerea absolută din încăpere. Câteva secunde lungi, ea privi în ochii lui, încercând să pătrundă impenetrabilul. Intuia

că sub calmul lui zace un torent de energie, o putere care se putea degaja în fiecare clipă. El ţinea ceva în frâu, nu era sigură ce, dar abia se ţinea. Încordarea o sufoca. Încercă să înghită şi nu reuşi. Privirea îi rămase pironită într-a lui, dar

vocea îi era doar o şoaptă. Îi era teamă.

— De ce?

— De ce nu? răspunse el şi îi luă paharul gol dintre degetele fără vlagă.

— De ce nu? repetă Foxy.

Îşi ridică mâna într-un gest neajutorat, dar

el i-o prinse într-a lui. Degetele ei tremurară când el le duse la buze. El o privi neclintit.

— Da, de ce nu?

— Nu ştiu, eu...

Reuşise să-i distragă atenţia cu cererea lui neconvenţională. Îşi trecu mâna prin păr şi încercă să gândească

rațional.

— Trebuie să ai un motiv, numai că nu pot să-l găsesc.

— Ei bine, dacă nu poți găsi niciun motiv serios ca să refuzi, mărită-te cu mine și hai la Boston.

— Boston? repetă Foxy calm.

— Boston, aprobă Lance, şi pentru prima dată un zâmbet mic îi înflori pe buze. Acolo locuiesc, îţi aduci aminte?

— Da, desigur. (Foxy îşi frecă o cută dintre sprâncene şi se luptă să se concentreze.) Desigur că îmi amintesc.

— Am putea pleca atunci când ai fi sigură că Kirk e refăcut. Mai mult ca sigur că va sta aici în următoarele luni, dar nu e nevoie ca tu să stai cu lunile aici.

Vocea lui era practică, trăsăturile absolut calme. Frustrată şi nesigură, Foxy

scutură din cap. *Am halucinaţii. Halucinaţiile nu dor,* îşi aminti ea, apoi îndepărtă iute argumentul. Era mai uşor să creadă că avea iluzii, decât să creadă că Lance îi cerea mâna, cu acelaşi ton cu care ar fi rugat-o să-i aducă o ceaşcă cu cafea.

— Lance, eu... ezită, apoi se hotărî ca mai degrabă să ocolească problema, decât să se arunce cu capul înainte. Cred că nu înțeleg cum trebuie. Sunt încă puțin confuză. (Înghiți în sec şi încercă să îi imite tonul degajat.) Mai lasă-mă să mă gândesc. O zi,

două.

Lance îşi înclină capul.

— Sună rezonabil, aprobă el în timp ce ea se ridica pentru ca să se îndepărteze. Nu, spuse el, făcând-o să se întoarcă şi să îl privească nedumerită.

— Ce ai spus?

— Am spus nu, nu te gândeşti o zi, două.

Cu un gest rapid, o luă ferm de umeri şi o trase spre el. Foxy văzu că ochii lui nu mai erau calmi, ci tulburaţi. Îşi amintea că o mai ţinuse aşa şi altă dată, şi o privise exact în acelaşi fel. *Cu ani în urmă,* se

gândi ea, *confuză şi dezorientată prosteşte, în garajul gol de la Le Mans. O să ţipe din nou la ea?* se întrebă. Sprâncenele i se împreunară, în încercarea de a ţine trecutul şi prezentul separate.

— Ce vrei? întrebă ea, luptându-se cu

sentimentele pe care le avea pentru el.

— Pe tine. (Se apropie şi mai tare şi ochii lui o ardeau.) Nu am de gând să te las să pleci din viaţa mea, Fox, şi te-am aşteptat destul.

Gura lui coborî repede peste a ei, dar cu blândeţe. Chiar şi aşa, ea

putu să simtă strânsoarea braţelor lui. Sărutul fu profund, posesiv.

— Chiar ai crezut că o să aştept câteva zile calm, de partea cealaltă a uşii, ca să te gândeşti?

O sărută tandru, oprind-o să dea vreun răspuns. Încă o dată, o

trase la o parte, de data aceasta pentru ca să privească îndelung în ochii ei uimiți.

— Crezi că pot să te doresc aşa cum te doresc şi apoi să plec, după ce mi-ai spus că ai nevoie de mine?

— Lance, dar n-am vrut să...

Foxy scutură din cap căutând un semn de bun simţ.

— Nu trebuie să te simţi obligat, eram recunoscătoare...

— La dracu cu recunoştinţa! spuse el, apoi îi înşfăcă părul cu amândouă mâinile. Nu mă interesează nişte

sentimente drăguțe, răbdătoare, cum ar fi recunoştinţa. Acum vreau asta de la tine.

Foxy văzu hotărârea de pe chipul lui, auzi focul din glasul lui. Ca răspuns, sângele ei începu să fiarbă.

— Nu-mi pasă dacă nu e timpul potrivit sau

că te oblig atunci când nu te poţi apăra. Sunt egoist, Foxy, şi nici nu-mi mai amintesc de câtă vreme te vreau. Şi o să te am.

Pulsul îi bătea atât de repede, încât era buimacă. Se sprijini cu palmele de braţele lui, ca să nu cadă.

— Lance...

Vocea nu o asculta, ci ieşea în şoapte fără vlagă.

— Ce vrei tu nu înseamnă neapărat şi căsătoria. Ăsta e un pas important, o decizie pentru o viaţă. Nu ştiu...

— Te iubesc, spuse el şi ei îi îngheţară

cuvintele pe buze.

Buzele ei tremurară, formând cuvintele care refuzau să iasă.

— Vreau să-mi petrec viaţa cu tine, şi nu mă întorc la Boston singur. Nu pot să-ţi ofer vorbe dulci la lumina lumânării, care ar fi putut face totul mai

uşor, pentru că acum nu am nici timp, nici răbdare. Le voi face mai târziu.

Mâinile lui i se mutară de pe păr pe umeri, pe talie, dar nu o lipi de el.

— Foxy, mă scoţi din minţi. (Privindu-l, ea văzu în ochii lui dorinţa

şi îndoiala.) Şi tu mă iubeşti, ştiu că mă iubeşti.

— Da. (Îşi rezemă obrazul de pieptul lui şi suspină.) Da, te iubesc. Ţine-mă, murmură ea, descoperind din nou că se potrivea perfect în căuşul braţelor lui. Am nevoie să mă ţii.

În următoarele câteva clipe, îşi oferi luxul incredibil de a fi îmbrăţişată şi alintată de bărbatul pe care îl iubea. *Totul s-a întâmplat atât de repede,* îşi spuse, apoi dădu la o parte temerile şi ascultă răpăitul constant al inimii lui Lance. *Mă iubeşte.*

— Lance.

Înclinându-şi capul, ea îşi apropie buzele de ale lui. Gura lui îi răspunse pe loc, pasiune pentru pasiune, minune pentru minune, până când trupurile lor fură încinse şi înlănţuite. Lance îşi slăbi strânsoarea simţind-o că

tremură din cauza emoţiei care i se răspândea în trup.

— Ne putem căsători în câteva zile. (Vorbea din nou calm, dar mâinile lui îi rătăciră pe spate, până când i se odihniră pe şolduri.) Atât o să dureze actele. Apoi mergem la Boston

Privirea îi deveni serioasă. Pam va rămâne aici cu Kirk, înţelegi asta, nu?

— Da. (Foxy închise pentru o clipă ochii şi încercă să uite imaginea accidentului.) Da, aşa e cel mai bine. Vreau să merg, îi spuse deschizând ochii. Vreau

să fiu cu tine.

Nervii i se răsuceau în stomac, refuzând să se potolească, şi îi întâlni disperată, gura. Foxy îi simţi foamea, care era şi a ei.

— Stai cu mine în noaptea asta, şopti ea, îngropându-şi chipul în scobitura gâtului lui.

Nu vreau să pleci!

Lance o îndepărtă încet şi o privi cu atenţie. Obrajii îi erau tot palizi, ochii îi erau ca fumul, în contrast cu pielea albă. În ei se reflectau umbre vagi.

— Nu. (Dădu dir cap, mângâindu-i obrazul cu dosul

palmei.) Eşti prea vulnerabilă acum, deja am profitat de asta. Ai nevoie de somn.

Spunând asta, o ridică pe sus şi o duse la pat. Foxy îşi simţi trupul cuprins de oboseală. După ce o aşează pe saltea, se aşează lângă ea.

— Vrei ceva?

— Spune-mi din nou.

Lance îi ridică mâna şi îi întoarse palma către buze.

— Te iubesc. Vrei să dormi?

— Da, da. O să dorm.

Simţi cum oboseala o strivea. Închise ochii şi

începu să viseze imediat. Buzele lui Lance erau o promisiune dulce pe ale ei.

— Vin să te iau mâine dimineaţă, murmură el.

Ea simţi vag cum se mişca patul, când el se ridică. Adormi înainte

ca el să închidă uşa în urma sa.

CAPITOLUL 8

Razele soarelui cădeau strălucitoare pe chipul lui Foxy. Începu să se tânguie când îi tulburară somnul. Mintea începu să revină încet la viaţă, notând lucruri mărunte, lipsite

de importanţă: ticăitul rapid al ceasului deşteptător pe noptieră, durerea vagă dintre omoplaţi, căldura inconfortabilă a păturii care o acoperea. Se cuibărise sub ea noaptea, când se trezise înfrigurată şi speriată, pe întuneric. Încă nu îşi

amintea coşmarul, claritatea vie cu care retrăise accidentul lui Kirk. Se trezise, luptând să respire, rece ca gheaţa, cu teroarea care îi răpise chiar şi gândul la somn. Încă nu îşi amintea că în cele din urmă lacrimile îi curseseră în torente

până când o duruseră ochii şi coastele din cauza încordării. Plânsese până nu mai ştiuse de ea, apoi căzuse într-un somn adânc, bântuit de îndoieli în privinţa logodnei ei neconvenţionale cu Lance. Poate că o ceruse de nevastă din datorie.

Încercase să retrăiască sentimentul pe care îl avusese atunci când el îi spusese că o iubeşte, dar îi era frig şi se simţea nefericită. Se cuibărise sub pătură şi îşi dorise să fie dimineaţă.

Acum, că era zi, i se părea că lumina este stânjenitoare şi pătura

sufocantă. Se mişcă supărată, încă adormită pe jumătate, şi îşi dori ca pătura să dispară fără ca ea să fie nevoită să se mişte. Pe măsură ce devenea conştientă, îi revenea şi memoria. Cu mintea limpede, se ridică brusc şi îşi puse obrazul pe genunchi.

Adună-te, Foxy, îşi comandă singură, răsuflând încet şi ordonat. *Ai avut o noapte proastă, uit-o şi treci la treabă. Lance va veni în curând.* Ridicându-şi capul, îşi îngustă ochii şi îşi privi lung mâna stângă, încercând să-şi

imagineze că pe degetul mijlociu are un inel.

O să mă mărit cu el, spuse cu voce tare, pentru ca să audă cum sună.

Stomacul i se strânse de nervi. Dintr-o dată îşi dădu seama că nu ştie absolut nimic despre bărbatul care

locuia în Boston şi conducea o afacere de mai multe milioane de dolari. Lance Matthews pe care îl cunoştea ea era un fost pilot fudul, care juca pocher şi ştia cum să desfacă un motor. Singurul indiciu despre cealaltă faţă a sa, îl avusese la Monte

Carlo. Nu era suficient.
Urma să se mărite cu el
fără să-l cunoască pe de-
a-ntregul. Făcea parte
din clubul local? Juca
sâmbăta golf? Foxy
încercă să şi-l imagineze
aruncând mingea şi nu
ajunse la nicio
concluzie. Închise ochii
şi lăsă ca partea

neliniştită a firii ei să înlăture îndoielile. *Nu e vreme să stai şi să te gândeşti,* îşi spuse ea. *Ce importanţă are dacă joacă golf sau table sau dacă face yoga? Ce importanţă are dacă poartă costum cu vestă şi servietă sau dacă umblă în jeanşi şi adidaşi?* Muşcându-şi

buzele, Foxy se minună când adunase talmeş-balmeşul ăsta de gânduri. *Trebuie să mă scol şi să mă adun, ca să nu arăt ca o stafie când ajunge aici.*

Aruncând pătura la o parte, se ridică din pat şi descoperi că fiecare muşchi se răzbuna

acum pe ea pentru noaptea neliniştită. *Un duş fierbinte,* se gândi, şi începu să se dezbrace de hainele în care dormise. *Nu sunt nervoasă, sunt doar ameţită.*

Treizeci de minute mai târziu, când Lance bătu la uşă, Foxy tocmai termina de camuflat

urmările nopţii de veghe. Purta un costum galben viu, şi avea părul strâns într-un coc. Lance o studie atent înainte de a vorbi. În privire nu mai avea nicio urmă a şocului, dar ochii îi erau încercănaţi. Îi luă bărbia în mână şi se încruntă. Înfăţişarea ei fragilă era

subliniată de cearcănele de sub ochi, care erau uşor umflaţi din cauza plânsului şi a îngrijorării.

— Ai plâns, o acuză el, făcând-o să îşi dea seama că încercările ei de a masca totul cu fond de ten, ruj şi rimel fuseseră zadarnice.

Vocea lui era încordată şi putea să îi simtă tensiunea şi în atingerea degetelor. Nervozitatea lui se adăugă la propria ei tensiune.

— Nu ai dormit?

— Nu prea bine, recunoscu ea şi se întrebă de ce părea atât de furios. M-am trezit în

timpul nopţii. Totul părea să mă izbească dintr-o dată.

Lance se încruntă şi mai tare.

— Ar fi trebuit să rămân.

— Nu. (Ea scutură din cap, căutând în privirea lui motivul durităţii din glas.)

Aveam nevoie să fiu singură ca să mă eliberez. Acum mi-e mai bine.

În ochii lui licări ceva după care deveniră impenetrabili.

— Te-ai răzgândit?

Foxy ştia că vorbeşte despre căsătoria lor şi simţi brusc o undă de

neliniște. Se forță să
vorbească calm.

— Nu.

Lance aprobă din cap
și îi dădu drumul la
bărbie.

— Bine! O să ne
îngrijim de acte înainte
să ajungem la spital. Ești
gata?

Foxy se încruntă, dar

păşi pe coridor, închizând uşa în urma ei.

— Când îl vedem pe Kirk, începu ea, îndreptându-se spre scări, aş vrea să îi spun eu despre planurile noastre... când voi crede de cuviinţă.

— Bine.

Ofensată de tonul lui şi de stăpânirea de sine, îşi aplecă faţa către el şi îi spuse cu răceală:

— Poate că ar fi trebuit să te întreb dacă te-ai răzgândit.

— Te-aş fi anunţat dacă o făceam, i-o întoarse el în timp ce păşeau afară, în lumina

soarelui.

— Fără îndoială.

Fără să mai scoată un cuvânt, Lance o conduse la Porche-ul albastru şi suplu pe care îl închiriase în acea dimineaţă. Pentru prima dată, după urletul ei de frică din după-amiaza trecută,

Foxy începu să simtă emoţia copleşitoare a furiei.

— O să-ţi pui avocaţii să redacteze un contract? Vreau să fiu sigură că citesc şi ce scrie cu litere mărunte.

— Scutește-mă, Foxy, o avertiză Lance şi deschise portiera.

— Nu! (Ea se dădu înapoi şi îl privi fix.) Nu ştiu de ce te porţi aşa. Poate că dimineaţa eşti doar un om nefericit. Presupun că o să mă obişnuiesc. Dar ar fi mai bine să te obişnuieşti cu ideea că spun ce am de spus când vreau. Dacă nu-ţi place, poţi...

Tirada ei fu întreruptă brusc, când el trânti uşa şi o înşfăcă cu brutalitate de braţ. Gura lui o strivi pe a ei. Supărate şi dominatoare, buzele lui le rănină pe ale ei, în timp ce ea era mult prea surprinsă pentru ca să protesteze sau să

răspundă. El o ţinu, răvăşindu-i gura până când i se tăie respiraţia. Apoi, cu o bruscheţe care o uimi, o dădu la o parte.

— Ştiu cum să te fac să taci când nu vreau să aud.

Foxy pufni indignată.

— Eşti un maniac, îi spuse, în timp ce el îi deschidea din nou portiera.

— De acord, spuse el. Apoi, fără să îi dea şansa să mai spună ceva, o împinse în maşină.

Pentru prima oară Foxy remarcă două

tinere care stăteau pe trotuar şi se hlizeau. Furioasă şi jenată, îşi încrucişă braţele şi îşi ţinu buzele strânse. Nu vroia să se certe şi să îi dea satisfacţie şi nici să facă conversaţie. Într-o tăcere totală, porniră să obţină certificatul de căsătorie.

Peste nici două ore, după ce vorbiseră numai când nu avuseseră încotro, păşiră în salonul lui Kirk. Foxy făcu un efort să nu arate cât era de şocată văzând bandajele şi ghipsul. Piciorul lui era mai degrabă înconjurat de un zid, decât de un

ghips. Lui Foxy i se
părea că este un falus
construit de un
adolescent isteț.
Înconjurat de cearşafuri
şi bandaje albe, de
tuburi şi metal, Kirk
zăcea proptit pe perne.
Se încrunta la Pam cu
privirea unui om care
tocmai terminase o

cuvântare încinsă. Foxy simţi imediat tensiunea şi se uită de la unul la celălalt. Se gândi că e mai bine să dea dovadă de tact şi nu făcu niciun comentariu. Pentru că ştia că Kirk le detesta, nu adusese flori. Cu mâinile goale, traversă camera şi îl studie cu

gravitate.

— Eşti într-un hal... spuse în cele din urmă, cu o voce uşor batjocoritoare.

Stomacul îi tremura văzând cantitatea de bandaje şi aparatura înfricoşătoare din jurul piciorului lui. Aşa cum sperase, furia dispăru şi

pe chipul lui îşi făcu loc un zâmbet.

— Şi tu eşti dulce. Bună, Lance. Cred că puteam să-ţi fac un grătar din maşină.

— Şi să zgârii şi vopseaua, spuse el nonşalant în timp ce mâinile îi dispăreau în buzunare.

Pam îşi dădu seama că nu se simte în largul său în spital. Foxy, mustăci ea, juca un rol pe care Kirk l-ar fi detectat repede, dacă ar fi privit cu atenţie. Dar cu siguranţă, refuza să o facă.

— Eu m-aş ţine departe de Charlie o

vreme, îl avertiză Lance, căutându-i ochii lui Pam. Chipul ei era calm, dar putea ghici semnele unei nopți nedormite. Mai văzuse expresia de pe chipul ei la nevestele, părinții și iubitele multor piloți. Înainte ca el să-și întoarcă privirea spre

Kirk, schimbă cu Pam c
privire rapidă, de
înţelegere tăcută.

— Am auzit că
Betinni a terminat
primul şi a luat şi
campionatul. Din cauza
poziţiei, dădu Kirk
ciudat din umeri. E un
şofer bun. Amândoi am
fost în frunte tot

sezonul.

Îşi schimbă poziţia şi Foxy îl văzu strâmbându-se de durere. Conştientă că dacă îi arăta simpatie va mârâi la ea, se întoarse către Pam.

— Ei bine, spuse ea cu un zâmbet puţin prea strălucitor,

presupun că nu-ți dă nicio bătaie de cap.

— Dimpotrivă. (Pam se uită la Kirk, apoi la sora lui.) Mă distrez de minune.

— Pam.

Tonul iritant al lui Kirk conținea un avertisment. Pam îl ignoră.

— Mi-a ordonat să mă întorc înapoi în Manhattan. E foarte supărat că refuz să plec.

Neştiind sigur ce să spună, Foxy se uită de la Pam la Kirk, apoi la Lance.

— Ei bine, spuse ea şi îşi drese vocea.

— Pare să creadă că

nu sunt deloc rezonabilă, adăugă Pam cu aceeaşi voce blândă.

— Şi proastă, răbufni Kirk.

Supărarea ieşise iar la suprafaţă, şi mai pronunţată decât înainte.

— Oh, da. (Pam zâmbi drăguţ.) Şi

proastă. Asta uitasem.

— Uite ce e, începu
Kirk şi Foxy recunoscu
primejdia în glasul lui.
Nu ai niciun motiv să
pierzi timpul pe aici.

— Mi-am făcut un
idol din spital, i-o
întoarse Pam.

— La dracu, nu te
vreau! urlă Kirk, după

care înjură din cauza durerii pe care i-o provocă izbucnirea sa.

Lance o apucă ferm de braţ pe Foxy, în clipa în care ea făcu un pas înainte.

— Nu te amesteca! îi ordonă el încet.

— Păcat! răspunse Pam.

Vocea ei era dulce, dar stătea ca un general care înfrunta duşmanul, cu umerii drepţi. Soarele pătrundea prin fereastra din spate, creând un halou în părul ei.

— Nu ai să scapi de mine. Te iubesc.

— Eşti nebună, îi

aruncă Kirk, agitându-se în pat.

— Foarte probabil.

El îşi îngustă ochii auzindu-i răspunsul nepăsător. În lumina puternică a soarelui pielea ei părea de alabastru. Simţi cum începe să o dorească.

— Nu te las să stai,

mormăi ca o apărare.

— Ce o să faci? contracară Pam dând din umeri. Îmi dai un şut înapoi în Manhattan cu piciorul valid?

— O să mă ridic cât de curând, murmură Kirk, furios că era obligat să zacă pe spate certându-se cu o femeie

care era jumătate din el.

— Mda?

Expresia se strecură cu eleganță de pe buzele ei delicat rujate. Se duse până la el şi îl trase cu putere de mustață, ceea ce îl făcu să protesteze, surprins.

— Adu-mi aminte să mă sperii mai târziu.

Acum văd că am trei posibilităţi. Te pot ucide, pot sări de pe un pod sau să te suport. Am în spate generaţii de oameni care au supravieţuit. Pe de altă parte, tu, adăugă ea bătându-l pe obraz, pur şi simplu nu ai de ales. Te-ai căptuşit cu mine.

— Aşa crezi, huh? Buzele lui Kirk se curbară într-un rânjet reticent. Bănuiesc că eşti destul de dură.

— Bănuieşti bine, aprobă ea, după care se aplecă şi îl sărută uşor.

Kirk o înhăţă de păr şi o sărută zdravăn.

— O să punem

lucrurile la punct când o să pot sta în picioare, mormăi el, dar o trase şi o sărută iar.

— Sunt sigură că aşa vom face, spuse Pam zâmbind şi se aşează pe marginea patului.

Foxy văzu cum mâna lui o caută pe a ei.

O iubeşte, îşi dădu

dintr-o dată ea seama. *Chiar o iubeşte.*

Ochii ei o ţintuiră pe Pam cu o privire plină de respect şi speranţă. *Poate,* se gândi ea iute, *poate ea* e *răspunsul. Poate a găsit, în fine, o alternativă.*

— Ei bine. (Pam zâmbi văzând expresia

uluită a lui Foxy.) Ce veşti din lumea de afară aveţi?

— Veşti? repetă Foxy încercând să-şi pună ordine în gânduri.

— Cutremure, inundaţii, războaie, foamete, enumeră Pam râzând. De douăzeci şi patru de ore mă simt

total ruptă de realitate.

— Nu ştiu să se fi întâmplat nimic din toate astea, răspunse Foxy aruncându-i o privire lui Kirk.

Ăsta e *momentul. Ăsta e momentul să îi spun.* Brusc, se simţi ridicol de nervoasă şi stângace.

— Lance şi cu mine,

începu ea şi căută îmbărbătare în ochii lui. Respiră adânc, se uită din nou la Kirk şi vorbi repede: Lance şi cu mine ne vom căsători.

Foxy văzu cum surpriza şi nedumerirea se aşternea pe chipul lui Kirk. Sprâncenele lui începură să se încrunte,

în timp ce se holba la ea.

— Ei bine! Pam se ridică repede şi o îmbrăţişă pe Foxy. Asta e o ştire. Cea mai bună. Peste capul lui Foxy, întâlni privirea lui Lance. Eşti un bărbat foarte norocos.

— Da, răspunse el fără să zâmbească. Ştiu.

— Vă căsătoriţi? îi
întrerupse Kirk. Cum
adică, vă căsătoriţi?

— Maniera obişnuită,
îi spuse Foxy, în timp ce
se îndrepta spre el. Ai
mai auzit-o, e încă
foarte răspândită.

— Când? întrebă el
scurt.

— Imediat ce sunt

gata analizele şi hârţoagele, răspunse Lance pe un ton neglijent.

Îşi trecu un braţ pe după umerii lui Foxy. Kirk urmări gestul, apoi îl privi pe Lance în faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lance rânjind. Vroiai să-ţi cerem voie?

— Nu, mormăi Kirk
încurcat. (Privi către
Foxy şi îşi aminti cum
era ca fetiță.) Mda,
recunoscu suspinând.
Poate. În orice caz, aş fi
preferat să fiu avertizat.

— Acum nu-ți prea
dă mâna să îl baţi,
sublinie Foxy.

Braţul lui Lance, care

îi înlănţuia umerii o
făcea să fie mai puţin
nervoasă, şi îl privea pe
Kirk cu ochii plini de
veselie.

Kirk îşi studie
prietenul cel mai bun,
apoi pe sora sa. Când
întinse mâna, Foxy şi-o
strecură pe a ei într-a
lui.

— Eşti sigură?

Foxy îşi întoarse capul, şi îl privi pe Lance drept în ochi. *E singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată,* îşi spuse. *Nu mai e un vis, e adevărat. Sunt sigură?* se întrebă ea, păstrându-şi atât inima cât şi mintea deschise. Îi studie pe

îndelete chipul familiar, apoi răspunse la întrebarea pe care credea că o citeşte în ochii lui.

— Da, spuse ea zâmbind. Sunt sigură.

Se ridică pe vârfuri, îi atinse gura şi simţi cum nervii de dimineaţă se risipesc.

— Foarte sigură.
(Mâna ei era caldă într-a
lui Kirk.) Nu-ţi face grij
pentru mine, îi spuse
lui Kirk întorcându-se
spre el.

— E un obicei pe care
abia l-am căpătat, dar fii
fericită şi eu nu o să-mi
mai fac griji, răspunse
el, simţind prosteşte, că

i-a fost furat ceva preţios. Bănuiesc că sunteţi oameni maturi.

— Aşa bănuiesc şi eu, spuse ea dulce şi îi strânse la rândul ei mâna.

— Dă-mi un pupic, ordonă el.

După ce Foxy îşi ridică din nou capul,

Kirk îşi înfipse privirea în ochii lui Lance. Între ei se stabili un sentiment de înţelegere pur masculină. Se cunoşteau bine, ca doi fraţi, dar acum erau şi mai strâns legaţi de femeia care stătea între ei. Poate că dacă nu ar fi fost atât de apropiaţi, nu

şi-ar fi cunoscut unul altuia gândurile, de-a lungul anilor, ar fi fost mai simplu. Prietenia lor făcea lucrurile mai complexe.

— Să nu-i faci vreun rău, îl avertiză Kirk, în timp ce o ţinea pe Foxy de mână. O să locuieşti în casa aceea din

Boston?

— Corect, răspunse Lance.

Foxy îi urmărea, conştientă că îşi spun mai multe decât putea ea înţelege.

Dintr-o dată, expresia lui Kirk se îndulci şi zâmbi.

— Nu o să fiu în

formă să o conduc la altar. O strânse de mână şi i-o mai ţinu o clipă, înainte să i-o ofere lui Lance. Fă-o mereu fericită, îi comandă el, când mâna lui Foxy trecu de la un bărbat la celălalt.

CAPITOLUL 9

Trei zile mai târziu, Foxy stătea în Porche-ul închiriat de Lance, care înghiţea kilometrii dintre New York şi Massachusetts.

Mâinile îi stăteau în poală, dar rareori erau

liniştite. Răsucea încontinuu inelul de aur de pe degetul mijlociu al mâinii stângi. *Căsătoriţi,* îşi repeta în gând. *Chiar suntem căsătoriţi.* Totul fusese atât de rapid, atât de lipsit de emoţii – câteva clipe în faţa unui judecător lipsit de

expresie, câteva cuvinte. Cincisprezece minute netulburate de nimic. Până când inelul îi alunecase pe deget, totul fusese aproape o joacă. Atunci a devenit real. Asta o transforma în doamna Lancelot Matthews.

Cyntia Matthews, îşi

spuse ea, exersându-şi numele în gând. *Sau poate*, reflectă ea, *aş putea încerca, pentru mai multă eleganţă, Cyntia Fox-Matthews*. Aproape că râse cu voce tare. Pentru eleganţă e nevoie de mai mult decât o cratimă. Foxy Matthews, se hotărî ea

dând din cap în gând. Asta trebuie să fie de ajuns.

— O să porți un inel pe deget înainte să ajungem la Rhode Island.

Lance vorbise încet, dar Foxy tresări de parcă ar fi țipat.

— Nervoasă? întrebă

el râzând.

— Nu. (Nevrând să-i spună ce gânduri prosteşti îi trecuseră prin minte, minţi.) Tocmai mă gândeam ... Kirk arăta mult mai bine, nu?

— Um-hum! (Lance dădu drumul la ştergătoare pentru că

începuse să burniţeze.) Pam e cel mai bun medicament pentru el.

— Da, aşa e!

Foxy se răsuci în scaun, ca să-i vadă mai bine profilul.

Soţul meu, se gândi ea, şi aproape că pierdu firul conversaţiei.

— Nu am cunoscut

pe nimeni care să-l poată mânui atât de bine pe Kirk. În afară de tine.

— Kirk are nevoie de un copilot care să nu dea înapoi, îi spuse Lance, aruncându-i o privire scurtă. Tu l-ai mânuit întotdeauna în felul tău. Chiar şi când

aveai treisprezece ani, erai în stare să o faci fără ca el să-şi dea seama.

Foxy se încruntă uşor.

— Nu m-am gândit niciodată că îl mânuiesc... Şi nu mi-am dat seama că şi ceilalţi au băgat de seamă.

— Nu este nimic

legat de tine ce eu să nu
fi observat de-a lungul
anilor.

Lance se întoarse şi o
privi din nou, grav.
Inima lui Foxy începu
să galopeze.

Întotdeauna mi se va întâmpla aşa? se întrebă
e a . *Chiar şi după* ce
sentimentul de noutate se

va diminua, va mai fi în stare să mă transforme cu o singură privire într-o piftie? Nu s-a schimbat în zece ani, se va schimba în următorii zece?

Vocea lui Lance ajunse până la ea, şi se întoarse să îl privească din nou.

— Poftim, cum?

— Spuneam că a fost frumos din partea ta să îi dai buchetul lui Pam. Desigur, e o ruşine că nu ai niciun suvenir.

Foxy încercă să spună ceva, apoi roşi şi începu să scotocească în poşetă după perie. Pe fundul genţii era panglica de catifea albă

pe care o luase din buchetul de orhidee pe care Lance i-l dăduse ca buchet de nuntă. Gândul că ar putea să creadă că e o prostuţă o făcu să tacă. Avu peria în mână înainte să-şi dea seama că părul îi era strâns în coc. Îndesă peria la loc, grăbită.

Ploaia bătea uşurel în geam, aburind peisajul de iarnă.

— Presupun că a fost cam scurt şi sec, nu-i aşa? comentă Lance. Zece minute în faţa unui judecător, fără prieteni sau obişnuitele pregătiri, fără lacrimi sau orez. (O privi din

nou, cu sprânceana ascunsă sub păr.) Presupun că te simți puțin înșelată?

— Nu, desigur că nu.

Deși visase o dată sau de două ori la frumusețea complicată a unei căsătorii tradiționale, nu se simțea înșelată, cât

curioasă. *S-ar fi simţit căsătorită dacă nunta ar fi inclus voaluri şi muzică de orgă? Ar mai fi avut sentimentul acesta straniu că nu era chiar real, dacă ar fi avut parte de o ceremonie care să se încheie cu pantofi vechi şi orez?*

— Pe lângă toate

acestea, spuse ea, scuturând din cap, nu am nicio mătuşă Sarah bătrână care să plângă încet în stranã.

Gândul la o familie o făcu să se joace din nou cu verigheta.

— Tu ai vrut aur simplu, fără pietre preţioase sau model.

— Cum? (Foxy observă că Lance îi privea mâinile.) Oh, da. (Îşi puse mâna dreaptă alături, cu un sentiment de vinovăţie.) Da, este exact ce vroiam.

— Se potriveşte?

— Să se potrivească? Da, de ce, se potriveşte.

— Atunci, de ce

dracu o tot răsuceşti pe deget?

Supărarea din glasul lui era evidentă.

Conştientă că era îndreptăţită, Foxy suspină.

— Îmi pare rău, Lance. Totul pare să se întâmple atât de repede, şi faptul că merg la

Boston... (Îşi muşcă buzele, apoi mărturisi.) Sunt nervoasă la gândul că îţi voi întâlni familia. Nu am prea mare experienţă cu familiile.

Lance îşi puse o clipă mâna peste a ei.

— Nu judeca familiile după a mea, o avertiză el sec. Nu sunt

genul pe care le vezi în
ilustratele de Crăciun.

— Desigur, spuse
Foxy cu un zâmbet
crispat, asta ar trebui să
mă liniştească.

— Pur şi simplu nu-i
lăsa să te supere, o sfătui
Lance dând indiferent
din umeri. Eu nu-i las.

— Uşor să spui, i-o

întoarse ea, strâmbând din nas. Eşti de-al lor.

— Aşa eşti şi tu. (Ridicându-i mâna, Lance îşi trecu degetul mare peste verighetă.) Să nu uiţi!

— Povesteşte-mi despre ei.

— Presupun că trebuie s-o fac, mai

devreme sau mai târziu. Spunând asta, scoase un trabuc şi apăsă bricheta de bord. Mama mea este o Bardett – o veche familie din Boston. Cred că i-au dat indicaţii lui Paul Revere.

— Ce patriotic.

— Cei din familia Bardett sunt cunoscuţi

pentru patriotism, i-o întoarse el, înainte să atingă capătul trabucului cu bricheta incandescentă. În orice caz, mamei îi place că este atât o Bardett cât şi o Matthews, dar cel mai mult îi plac comitetele.

— Comitetele? repetă Foxy. Ce fel de

comitete?

— Toate soiurile de comitete, atâta timp cât sunt demne de o Bardett-Matthews. Îi place la nebunie să le organizeze, să meargă la întruniri, să se plângă de ele. Este o snoabă din vârful coafurii ei albe până în vârful

pantofilor italieneşti.

— Lance, ce îngrozitor eşti!

— Ai spus că vrei să-ţi povestesc despre ei, răspunse el senin. Mamei îi place teribil să facă acte de caritate. Dă bine în paginile despre înalta societate. De asemenea crede că

oricine este suficient de sărac ca să aibă nevoie de ajutor, trebuie să aibă bunul gust să nu-l ceară înainte ca ea să aibă timp să organizeze un nou comitet. Dar snoabă sau nu, face mult bine, în ciuda motivelor ei, aşa că nu are importanţă.

— Eşti foarte aspru cu ea.

Foxy se încruntă auzindu-i tonul şi îşi aminti de propria mamă: o femeie fericită, dezordonată, iubitoare, de la care Kirk moştenise înclinaţia pentru dezordine.

Lance îi aruncă o

privire lungă, curioasă.

— Poate. Noi doi nu am văzut niciodată lucrurile la fel. Tata găsea amuzante şi inofensive comitetele ei. Eu nu sunt atât de tolerant ca el.

Foxy se încruntă mai tare, şi el îi zâmbi ca un borfaş.

— Nu te îngrijora, Fox, nu o să vezi cum curge sângele. Nu ne înțelegem, dar suntem foarte civilizați. Vezi tu, cei din familia Bardett sunt întotdeauna civilizați.

— Și cei din familia Matthews? întrebă Foxy, intrigată.

— Cei din familia Matthews au tendinţa de a da naştere unei oi negre cam la fiecare generaţie. Cu câteva sute de ani în urmă, un Matthews a fugit de acasă şi s-a însurat cu o târfă de servitoare dintr-o speluncă. A stricat puţin rasa. El rânji

mulţumit parcă de
incident, apoi trase din
ţigara de foi. Dar în cea
mai mare parte, alde
Matthews sunt tot atât
de... la înălţime ca şi
alde Bardett. Bunica
mea e toată numai
demnitate. Potrivit
istorioarelor care apar
din când în când, nici

măcar nu a clipit când bunicul meu a avut aventura cu contesa. În ceea ce o privea, nu s-a întâmplat. Fiica ei, mătuşa Phoebe, este exact aşa cum spunea contesa: plicticoasă. Nu a avut un gând original în cincizeci de ani. Mai există un clan alarmant

de mătuşi, unchi, veri şi colaterali.

— Nu locuiesc toţi în Boston, nu?

— Slavă Domnului, nu! Sunt împrăştiaţi peste tot în State şi în Europa, dar majoritatea stau în Boston, în Martha's Vineyard şi în împrejurimi.

— Presupun că mama ta a fost surprinsă când i-ai spus că ne-am căsătorit.

Foxy se stăpâni să mai răsucească verigheta.

— Nu i-am spus.

— Cum? (Incredulă, ea se întoarse şi se holbă la el.) Nu i-ai spus?

— Nu.

Foxy vru să întrebe de ce, apoi găsi singură motivul. *Îi e ruşine cu mine*. Înghiţind în sec, se întoarse şi privi pe geam la ploaia cenuşie de toamnă. Cynthia Fox din Indiana nu se putea măsura cu Bardett sau Matthews din Boston.

— Bănuiesc, spuse ea
cu o voce tensionată, că
m-ai putea ţine ascunsă
în pod. Sau putem să
inventăm un pedigree.

— Hmm?

Preocupat, Lance îi
aruncă o privire, după
care se concentră asupra
drumului. După ce
depăşi un camion, care

rula încet, aruncă trabucul pe fereastră.

Minute în şir, Foxy încercă să se stăpânească. În cele din urmă, eşuă.

— Le-am putea spune că sunt o prinţesă dezmoştenită dintr-o ţară din Lumea a Treia. În primele şase luni nu

o să scot o vorbă în engleză. (Se răsuci spre el, rănită şi furioasă.) Sau aş putea să mă dau drept fata vreunui baron englez care a murit şi m-a lăsat fără o leţcaie. La urma urmei ascendenţa contează, nu banii.

Tonul ei îi atrase

atenţia lui Lance. Se uită la ea şi văzu că are lacrimi în ochi. Imediat, se încruntă.

— Ce tot bălmăjeşti acolo?

— Dacă nu crezi că sunt destul de bună ca să trec drept doamna Lancelot Matthews, atunci poţi pur şi

simplu să...

Sugestia ei se pierdu în vânt, pentru că el opri brusc maşina la marginea drumului. Înainte să-şi poată recăpăta răsuflarea, braţele îi erau strânse într-o încleştare care o pedepsea.

— Să nu te mai aud

că spui asta vreodată, înțelegi?

Chipul lui era furios, dar Foxy își înclină bărbia și îl privi de la același nivel.

— Nu, nu înțeleg! Nu înțeleg nimic!

Se simți umilită când lacrimile începură să i se prelingă din ochi și i

se împrăştiară pe obraji. Plânsul îi surprinse pe amândoi. Pe ea, pentru că începuse atât de brusc, fără să şi-l poată controla, şi pe el pentru că nu o mai văzuse plângând.

— Nu! ordonă Lance cu duritate, şi o zgâlţâi. Nu face asta.

— O fac dacă vreau, spuse Foxy plângând în continuare.

Lance înjură şi îi dădu drumul.

— În regulă, continuă! O să înotăm până la Boston, dar vreau să ştiu ce a adus potopul.

Foxy scotoci în poşetă

după un şerveţel, dar nu găsi.

— N-am şerveţel, spuse amărâtă, apoi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

Cu o altă înjurătură bine aleasă, Lance îşi scoase batista din buzunar şi i-o îndesă în mână.

— E de mătase, spuse ea şi încercă să i-o dea înapoi.

— Te strâng de gât cu ea cât ai zice peşte.

Lance înşfăcă volanul, de parcă ar fi vrut să-şi potolească instinctele ucigaşe.

— Nu ne mişcăm de aici, spuse el cu glas

ferm, până nu-mi spui ce ai în cap.

— Nu am nimic, absolut nimic, pretinse ea, în timp ce uda batista de mătase. (Foxy era complet dezgustată de ea însăşi, dar furia o obliga să continue.) De ce să mă supere că nici măcar nu le-ai spus alor

tăi că ne-am căsătorit?

Timp de câteva secunde nu se auzi decât răpăitul ploii şi smiorcăielile lui Foxy. Maşina rămase nemişcată, cu excepţia ştergătoarelor de parbriz care se mişcau în du-te-vino.

— Crezi, începu

Lance pe un ton ferm, aproape silabisind, că nu le-am spus alor mei pentru că mi-e ruşine cu tine?

— Ce altceva să cred? Nu cred că o Fox dir Indiana îi poate impresiona prea mult.

— Idioato!

Cuvântul vibră în

spaţiul mic şi închis al maşinii. Hohotul lui Foxy se transformă într-un gâfâit. Fascinată, îl urmări pe Lance cum lupta să îşi controleze un val violent de furie. Când vorbi, fu prea calm şi mult prea controlat.

— Nu le-am spus

alor mei pentru că am vrut să avem câteva zile de pace, înainte să năvălească peste noi. De cum vor afla că ne-am căsătorit, va începe tot caruselul social. O lună de miere ar fi fost răspunsul ideal, dar ți-am explicat că e imposibil până când nu

pun la punct câteva lucruri. Am lipsit câteva luni şi am lăsat afacerile baltă. M-am gândit că după circuit şi accidentul lui Kirk ne-ar prinde bine la amândoi câteva zile de linişte. Nu mi-a trecut prin cap că te poţi gândi la altceva.

Cu un gest liniştit al

mâinii, Lance băgă maşina într-a-ntâia şi reintră în trafic. Tăcerea era completă şi de nesuportat. Foxy boţi batista într-un ghem strâns şi îşi dori să găsească un cuvânt cu care să deschidă din nou discuţia.

Zilele care trecuseră

de la accidentul lui Kirk erau amestecate mai degrabă într-o masă de timp, decât în minute şi ore distincte. Ştia că dormise şi mâncase, dar nu putea spune câte ore ţinuse ochii deschişi sau ce mâncase şi ce gust avusese mâncarea. Căsătoria ei părea ireală.

Dar e reală, îşi aminti ea. Şi Lance are dreptate. Sunt o idioată.

— Îmi pare rău, Lance, murmură ea, ridicându-şi privirea către profilul lui.

— Nu-i nimic.

Răspunsul lui era scurt şi neiertător. Înţelegând din tonul lui

că nu vrea să vorbească, ea se întoarse şi se uită pe fereastră la burniţa de afară.

Toate miresele se simt atât de nesigure? se întrebă ea, închizând ochii. *Parcă nu sunt eu. Mă port ca o persoană străină.* Oboseala începu să o cuprindă, şi îşi lăsă

gândurile să rătăcească. *O să mă simt mai bine după ce vom fi aşezaţi la casa noastră. Câteva zile de linişte este exact ce am nevoie.* Răpăitul ploii o legănă ca un cântec de leagăn până adormi.

Foxy moţăia şi tresărea. Nu mai auzea zumzetul constant al

motorului, ci simţea doar o legănare uşoară. Simţi un duş rece pe faţă şi îşi feri capul. Obrazul ei atinse ceva cald şi moale. Recunoscu pe loc mireasma care îi atingea nările. Deschise ochii şi văzu profilul lui Lance. Treptat îşi dădu seama

că e dusă în braţe. Îşi îngropă faţa în umărul lui în timp ce ploaia continua să cadă întruna. Înserarea începea să se lase şi, o dată cu ea, o ceaţă subţire.

O dată cu parfumul lui Lance simţi un miros de frunze şi iarba udă,

un miros de toamnă, pe care avea să-l asocieze în curând cu New England. Paşii lui nu se auzeau, înghiţiţi de pâcla care se vălătucea deasupra pământului. Lumina care dispărea şi tăcerea aveau ceva straniu şi ireal. Dezorientată, Foxy se

răsuci în braţele lui.

— Te-ai hotărât să te întorci printre cei vii? întrebă Lance.

Se opri, fără să-i pese de burniţă şi privi în jos către ea.

— Unde suntem?

Total dezorientată, Foxy întoarse capul ca să se uite în jur.

Aproape imediat, văzu casa. În faţa ei se înălţa o clădire cu trei etaje, din piatra. Zidurile erau îmbrăcate în iederă, care strălucea în ploaie. Balcoane din fier forjat de care atârna iedera, înconjurau etajele al doilea şi al treilea. Ferestrele erau înalte şi

înguste. Chiar şi în întuneric, casa avea o eleganţă şi un stil vechi.

— Asta e casa ta? întrebă Foxy. În timp ce vorbea îşi lăsă capul pe spate ca să vadă acoperişul şi coşurile.

— A fost a bunicului, răspunse Lance, studiindu-i reacţia. Mi-a

lăsat-o mie. Bunica a
preferat întotdeauna
casa lor din Martha's
Vineyard.

— E frumoasă,
murmură Foxy.

Uitase de ploaia care
îi spăla faţa şi îi uda
părul. Îndrăgi pe loc
faţada casei. *Are rădăcini
în casa asta,* îşi spuse, şi

se îndrăgosti.

— E cu adevărat frumoasă.

— Da, este.

O sărută, stăruind o clipă.

— Ai buzele ude. Îmi place cum îți atârnă stropii de ploaie în păr. În lumina asta arăți palidă şi ireală.

Ochii lui aveau culoarea burniței care devenea tot mai groasă și părea să se țească în jurul lor.

— Dacă îți dau drumul, o să dispari?

— Nu, murmură ea, apoi își trecu degetele prin părul ud care îi cădea pe frunte. Nu o să

dispar.

O străbătu un fior brusc de dorinţă, făcând-o să tremure.

— Presupun că eşti destul de reală, ca să răceşti dacă stai în ploaie.

O strânse mai tare şi începu să meargă.

— Nu trebuie să mă

cari, începu ea.

Lance urca şchiopătând treptele.

— Nu crezi că ar trebui să facem şi ceva tradiţional? întrebă el, în timp ce manevra cheia în broască.

O împinse cu umărul şi o trecu pe Foxy peste prag în casa întunecată.

— Bine ai venit acasă! murmură el, după care îi prinse buzele într-un sărut lung, liniştit.

— Lance, şopti ea, incredibil de emoţionată. Te iubesc.

El o aşează uşurel în picioare. O clipă, stătură aproape unul de celălalt, în picioare, cu

feţele umbrite de cerul care se întuneca. Înainte să închidă uşa, Foxy decise că între ei nu trebuie să stea nimic.

— Lance, îmi pare rău că am făcut scena aia în maşină.

— Te-ai scuzat deja.

— Erai destul de furios ca să mă scuz de

două ori.

El râse şi o sărută pe nas, apoi pe gură. Părea că el poate să obţină dintr-un sărut mult mai mult decât îi oferea ea.

— Furia este arma cea mai la îndemână împotriva lacrimilor, îi spuse mângâind-o pe braţe. M-ai dat peste

cap, Fox. Aşa se întâmplă ori de câte ori uiţi să fii invincibilă. (Îşi ridică un deget pe care îl plimbă de-a lungul bărbiei ei, pe care îl urmări cu o privire întunecată.) Poate că ar fi trebuit să-ţi explic ce se întâmplă, dar pur şi simplu nu sunt obişnuit

să dau explicaţii altora. Va trebui să ne schimbăm amândoi felul de a fi. (Îi luă mâinile într-ale lui şi le ridică la buze.) Ai încredere în mine o vreme, da?

— Bine. Ea aprobă din cap. O să încerc

După ce îi dădu

drumul la mâini, Lance închise uşa pentru a nu intra frigul. Pentru o clipă casa părea scufundată într-un întuneric total, după care holul de la intrare se lumină brusc. Foxy stătea în mijlocul lui şi se întoarse lent în cerc. În stânga ei era o scară

interioară, strălucitoare şi fără covor. Balustrada din stejar părea netedă ca mătasea. La dreapta era o oglindă înaltă care reflectase cândva chipul stră-stră-bunicii lui Lance. El o urmări cum studia candelabrul Revere şi un Gainsborough în ramă

aurie. Lumina candelabrului se reflecta peste ea, prinzând strălucirea stropilor de ploaie din păr. Rochia simplă, verde, pe care o alesese pentru căsătorie, îi dădea aerul unui duh. Avea mâneci lungi şi strâmte şi un guler înalt, de mandarin. Fusta era

strâmtă şi fără ornamente pe talia subţire. Singura ei bijuterie era verigheta de aur simplu, de pe deget. Părea tot atât de neîntinată ca primăvara, dar mişcările ei aveau senzualitatea toamnei.

— Nu mi te-aş fi închipuit într-un loc ca

ăsta, spuse Foxy după ce completă cercul.

— Oh?

Lance se sprijini de zid şi aşteptă ca ea să continue.

— E frumos, se minună ea. Cu adevărat frumos, dar e atât de... aşezat, decise ea, după care îl privi iar.

Presupun că asta e. Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un om aşezat.

— Îmi place să fiu aşezat din când în când, răspunse el cu un ton uşuratic.

Foxy se gândi că se simte în largul lui, îmbrăcat în costumul

gri, bine croit, printre iederă şi gresie. Îşi dădu însă seama, că era ceva în ochii săi ce nu putea fi îmblânzit. Costumele bine croite şi antichităţile nepreţuite nu vor putea niciodată să îl schimbe. Conştientă că era nebună să îl prefere pe

păcătos sfântului, era, totuşi bucuroasă.

— Dar trebuie să fiu pregătită în orice altă clipă să împachetez? întrebă ea, zâmbindu-i într-un fel care amintea izbitor de fratele ei.

— Ce norocos sunt că m-am însurat cu o femeie care mă înţelege.

Deşi zâmbetul lui era
ştrengăresc şi familiar,
reuşi să îi pună iar
pulsul în mişcare. Se
îndreptă spre ea şi îşi
înfăşură în jurul
degetului una din
buclele care îi încadra
chipul.

— În plus, şi o fiinţă
excepţional de

frumoasă, inteligentă, cu limba ascuţită, suficient de impulsivă ca să fie fascinantă, şi cu o voce care sună întotdeauna de parcă ar fi excitată.

Foxy se înroşi, jumătate amuzată, jumătate jenată.

— Suna de parcă ai

făcut o afacere.

— Da, aşa este, o aprobă Lance, dar zâmbetul i se şterse şi o studie cu o privire gravă. Un om de afaceri deştept ştie când să facă târgul.

Expresia lui se lumină tot atât de repede cum devenise şi

gravă. Foxy urmări, uluită, schimbările.

— Ţi-e foame? întrebă el deodată.

Intrigată, dădu din cap.

— Nu, nu chiar. (Îşi aminti că el condusese multe ore.) Presupun că trebuie să fie pe aici o conservă, ceva pe care

să o deschid.

— Cred că se poate şi mai bine. (Luând-o de mână, Lance o conduse pe hol. Camerele din dreapta şi stânga erau întunecate şi misterioase.) Am sunat-o ieri pe doamna Trilby. Ea se ocupă de gospodărie şi tot restul.

I-am spus că mă întorc
şi totul să fie pregătit.
Nu mă omor după huse
şi cămări goale.

Deschise uşa de la
capătul culoarului.
Întoarse comutatorul şi
aprinse lumina în
bucătărie.

— Oh, e minunat!
strigă Foxy mişcându-se

prin cameră. Funcţionează? întrebă ea, ducându-se imediat către şemineul arcuit care era construit în unul din pereţi.

— Da, funcţionează.

Lance zâmbi văzând-o cum se apleacă pentru ca să privească înăuntru.

— Îmi place, spuse ea râzând şi îndreptându-şi mijlocul. Probabil că în august o să vreau să fac focul aici. (Îşi trecu degetele peste o masă cu picior din lemn de pin, care stătea sub arcada unui geam.) Singurul foc pe care îl am în bucătăria mea e

atunci când prăjesc costiță.

— Asta este bucătăria ta, îi aminti Lance.

O urmări, în timp ce își desfăcea nodul de la cravată, pe care o aruncă la o parte. Gestul acesta obișnuit avea o intimitate intensă. Foxy simți o emoție rapidă și

se întoarse să iasă din încăpere.

— Nu sunt foarte domestică, mărturisi ea. Nu ştiu nici măcar unde ţin cafeaua.

— Încearcă în dulapul din spatele tău, sugeră Lance, întorcându-se să caute ce îndesase doamna

Trilby în frigider. Ştii să
găteşti?

— Spune ce vrei, zise
Foxy, după care
descoperi cafeaua. Pot
să gătesc.

— Trecem peste
friptura Wellington
pentru că nu avem timp
şi vom muri curând de
foame. Ce-ai zice de o

omletă?

— O joacă de copil. (Foxy aruncă o privire peste umăr.) Tu gătești?

— Numai dacă adorm pe plajă.

— Dă-mi o tigaie, ordonă ea, încercând să pară dezgustată.

Familia Lancelot Matthews își savură

supeul de nuntă cu omletă şi cafea la masa din bucătărie. Afară era întuneric adânc, ploaia continua să răpăie, iar luna era prizonieră în nori. Foxy pierduse noţiunea timpului. Putea să fie şapte seara sau trei dimineaţa. Sentimentul că timpul

sta în loc era reconfortant şi vrând să-l prelungească, ignora ceasul de la mână. Sub conversaţia lejeră, nervii ei luptau să iasă la suprafaţă. Se dojeni pentru că era nervoasă, încercă să îi ignore, dar nervii rămaseră sub poleiala de încredere. Se

jucă cu ce mai rămăsese
din omletă, în timp ce
Lance împărţi ultima
ceaşcă de cafea între
amândoi.

— De asta eşti atât de
subţirică, comentă el.
(Când Foxy îl privi
lipsită de orice expresie,
el continuă.) Nu te
preocupă îndeajuns

mâncarea. Ai slăbit în timpul concursului. Am văzut cum te topeai.

Foxy dădu indiferentă din umeri, dar termină ascultătoare restul de ouă.

— Aş prefera ca mâncatul în restaurante să fie mai degrabă o excepţie, decât o regulă.

O să pun la loc în câteva săptămâni. (Îi zâmbi.) Totuşi, am început să devin interesată de o baie fierbinte.

— Te duc sus, spuse el şi se ridică. Apoi o să ies să aduc geamantanele. Restul bagajelor trebuie să vină mâine.

Foxy se ridică şi începu să adune farfuriile. Deşi ştia că e o prostie, simţea cum nervii o năpădeau.

— Nu e nevoie să mă duci sus, spune-mi doar ce baie să folosesc. O găsesc eu.

El o privi din spate, în timp ce ea punea

farfuriile în chiuvetă.

— A doua uşă pe dreapta e dormitorul, baia e acolo. Lasă farfuriile! ordonă el.

Foxy dădu să refuze, dar mâna lui i se aşează blând pe umăr şi o convinse să lase baltă protestele. Avea nevoie de câteva minute de

singurătate pentru ca să-şi strunească gândurile.

— Nu durează mult. Îmi închipui că şi tu vrei să faci baie după ce ai condus atâta.

— Stai cât îţi place. (Ieşiră împreună din bucătărie şi străbătură holul principal.) Eu o să folosesc altă baie.

— Bine, spuse Foxy şi se despărţiră la capătul holului. *Ce politicoşi suntem,* se gândi ea, alergând pe scări. *Cât de îngrozitor de căsătoriţi.*

În dormitor, o pereche de uşi franţuzeşti se deschideau spre un

balcon. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet de culoarea untului, bordat cu o panglică neagră de-a lungul podelei şi a tavanului. Mobila era un amestec de stiluri: Hepplewhite, Chippendale, Regina Anne, iar rezultatul era rafinat şi natural. În

peretele din fund era un şemineu din cărămidă cu înveliş de marmura, în interior lemnele aşteptau să fie aprinse. Foxy decise că doamna Trilby era eficientă. Patul înalt, cu baldachin, era acoperit cu o cuvertură albastru închis din mătase. O

moştenire, probabil foarte valoroasă. Îşi muşcă buza de sus. Ăsta era genul de lucruri cărora trebuia să le facă faţă – mai mult, să trăiască printre ele.

Sunt o idioată. M-am măritat cu Lance, nu cu banii lui, nu cu familia lui. Nervi de mireasă. Nu

m-aş simţi atât de stângace şi încordată, dacă aş avea mai multă experienţă. Privirea îi rătăci din nou către pat, trase adânc aer în piept şi îşi privi mâinile. Verigheta clipi către ea. Ignorându-şi stomacul, care se revolta, începu să se dezbrace. În slip,

păşi în baie şi descoperi alte dovezi ale eficientei doamnei Trilby. Prosoapele proaspete erau atârnate alături de o colecţie de săpunuri parfumate, uleiuri şi săruri de baie. Cada era adâncă, suficient de largă pentru doi, şi pielea începu să îi

freamăte la gândul că va zăbovi în ea.

După ce dădu drumul la apa fierbinte, începu să încerce pe rând aromele şi uleiurile. Camera se umplu de abur şi miresme. Începu să se bucure. Treizeci de minute mai târziu, ieşi

din cadă, cu muşchii relaxaţi, cu pielea roz şi parfumată. Alese un prosop de culoarea mentei pe care îl înfăşură în jurul trupului ca pe un sarong. Alintată de baie, începu să fredoneze în timp ce îşi desfăcea agrafele din păr. Acesta

îi căzu pe umeri într-o cascadă dezordonată, şi îşi trecu degetele prin el, într-o încercare zadarnică de a-l aranja. *Trebuie să fie o perie şi un halat prin geamantane,* îi spuse imaginii ei din oglindă. *Sigur că Lance le-a adus sus deja.* Lăsându-şi părul să

atârne neglijent, deschise uşa şi intră în dormitor.

Încăperea era luminată de strălucirea caldă a lămpilor de porţelan şi a focului care troznea. Mirosul şi sunetul făcut de lemnele care ardeau o făcură să întoarcă privirea către

şemineu. Era deja în mijlocul camerei când îl văzu. Scoase un sunet slab de surpriză, şi îşi prinse prosopul care atârna lejer în jurul sânilor. Îmbrăcat într-un chimonou negru, Lance stătea lângă o măsuţă rotundă, plină cu pahare. Se întrerupse

din deschisul unei sticle de şampanie şi o studie pe soţia sa centimetru cu centimetru. Cu mâna liberă, Foxy îşi împinse buclele umede.

— Ţi-a plăcut baia? întrebă el, deschizând şampania fără să îşi ia ochii de la ea.

— Da. (Căutânc

repede, Foxy îşi depistă
valiza.) Nu te-am auzit
când ai intrat, spuse ea,
ştiind că vocea ei nu
avea tonul obişnuit.
Tocmai ieşeam să iau o
perie şi halatul.

— De ce? (Turnă cu
îndemânare şampania
în două pahare.) Îmi
place cum îţi stă în

verde. Văzându-i zâmbetul, degetele lui Foxy se strânseră pe prosop. (Era zâmbetul răutăcios, diavolesc, care o atrăgea.) Şi îmi place părul tău neîmblânzit! Vino! (Îi întinse un pahar.) Bea nişte şampanie.

Nu era aşa cum

plănuise Foxy. Ştia că ar fi trebuit să fie îmbrăcată în neglijé-ul pe care i-l dăduse Pam. Ar fi trebuit să fie ademenitoare şi încrezătoare, pregătită pentru el. Nu plănuise să îşi întâmpine soţul, în noaptea nunţii, înfăşurată doar într-un

prosop, cu părul răvăşindu-i-se în toate părţile şi cu uimirea întipărită pe chip. Totuşi, îl ascultă, şi accepta vinul, sperând că îi va alina uscăciunea din gât. Când ridică paharul la buze, el întinse mâna şi o prinse de încheietură. Pulsul ei

se zbătea nebunește sub degetele lui.

— Niciun toast, Foxy? spuse blând, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Continuă să o privească în ochi, făcu un pas spre ea și ciocniră paharele.

— Pentru o cursă bine condusă.

Ea ridică prudentă paharul, privindu-l cum bea. Şampania era rece ca gheaţa şi îi gâdila limba.

— Numai un pahar astă-seară, Fox, murmură Lance. Nu vreau să ai mintea înceţoşată.

Se întoarse cu inima

bătându-i tare.

— E o cameră minunată. Îşi drese în grabă glasul şi îşi înmuie buzele. Nu am mai văzut niciodată atâtea antichităţi la un loc.

— Îţi plac antichităţile?

— Nu ştiu, răspunse

ea, plimbându-se prin
cameră. N-am avut
niciodată. Ţie trebuie că
îţi plac.

Ultimul cuvânt fu
numai o şoaptă, pentru
că, întorcându-se,
descoperi că el stătea
chiar în spatele ei. Era
ceva ireal în felul în care
se mişca fără să facă un

zgomot. Vru să se retragă repede, dar braţul lui îi încercui gâtul.

— Se pare că nu există decât o singură cale să te fac să stai locului.

Apăsând-o uşor cu degetele, o ridică în vârful picioarelor şi îi

acoperi ferm gura. Foxy simţi cum încăperea se scufundă şi începe să se învârtă. Limba lui îi atinse vârful limbii ei, după care i se plimbă pe buze.

— Vrei să discutăm despre colecţia mea de Hepplewhite? întrebă el.

Îi luă paharul de şampanie din degetele moi.

Foxy deschise ochii.

— Nu.

Chiar şi acest cuvânt scurt era greu de pronunţat cât timp privirea lui era pironită pe gura ei. Într-o clipă el o sărută din nou, iar

pasiunea crescu, dându-i frisoane. Se agăţă de el fără ca măcar să-şi dea seama că făcuse vreo mişcare. Prosopul alunecă, nebăgat în seamă, pe podea. Cu un sunet gutural de plăcere, Lance îşi îngropă gura în curbura gâtului ei în timp ce,

mâinile îi alergau pe pielea ei încinsă. Ea simţi durerea dorinţei şi se lipi şi mai tare de el.

— Lance, murmură ea, cu sângele pulsându-i în timpane. Te vreau. Iubeşte-mă. Iubeşte-mă acum. (Cuvintele se pierdură în gura lui, care se lipi

grăbită de a ei.) Lumina, şopti ea gâfâind, în timp ce el o întindea pe pat.

Ochii lui erau întunecaţi şi convingători.

— Vreau să te văd.

Trupul lui se potrivi peste al ei. Nu făcea dragoste cu blândeţe. Ea nu se aşteptase la

blândețe, nu se aşteptase la răbdare. Se aşteptase la un foc iute şi la o dorință nestăpânită, şi nu fu dezamăgită. Mâinile lui o pipăiau cu brutalitate, explorând-o înainte de a o poseda. De pe buze, gura lui alunecă pe gât, flămândă, tot mai

flămândă, pe măsură ce se îndrepta spre sâni. Foxy gemu tremurând de pasiune, când el îşi trecu limba peste sfârcuri. Durerea dorinţei i se împrăştia din stomac. Mâinile lui o răneau, provocând-o pe măsură ce rătăceau pe coaste, coborau pe

talie şi coapse, în timp ce gura îi răvăşea sânii.

Începu să se mişte sub el, instinctul de femeie făcând ca mişcările ei să fie senzuale şi ademenitoare. Subţiri şi ferme, mâinile lui frământară pielea sensibilă din interiorul

coapselor, iar muşchii ei se relaxară, încheieturile îi deveniră fluide. Află că el făcea dragoste aşa cum pilotase maşinile – cu intensitate şi concentrat. Avea o forţă dominantă, neclintită, o forţă care cerea mult mai mult decât supunere. Să se predea

ar fi fost un răspuns prea blând. Mai mult, îşi descoperi propria putere. Avea nevoie de ea. O putea simţi din graba mâinilor lui, putea să o guste în foamea gurii lui. O auzi când el îi pronunţă numele. Erau înlănţuiţi, trup peste trup, gură

peste gură, iar singura realitate păreau sărutările umede, întunecate şi pielea încinsă. Mireasma slabă a fumului de lemn aducea a ceva primitiv şi fără vârstă.

În timp ce trupul îi palpita sub mâinile lui, începu să exploreze şi

ea. Descoperi muşchii duri, plini, pe care supleţea lui îi ascunsese. Când îşi mişcă mâinile spre coapse, Lance gemu cu gura lipita de a ei şi o sărută mai adânc. Mâinile lui deveniră sălbatece, disperate şi căzură amândoi într-o lume guvernată de

senzaţii. Plăcerea era acută, atât de ascuţită, încât aduse şi o undă de durere. Părea să nu existe nicio părticică din ea care să nu vrea să ştie, să se bucure, să cucerească. Îşi încolăci braţele strâns în jurul gâtului lui, îngropându-şi gura în gâtul lui.

Gustul lui o umplu până când şampania îi păru un surogat prost. Avea ceva întunecat şi masculin, cum încă nu întâlnise, şi îşi trecu vârful limbii peste pielea lui, explorând, descoperind. Pasiunea creştea mult peste ceea ce îşi imaginase că era

posibil. Răspunsul ei era absolut, atât emoţional, cât şi fizic. Îi aparţinea.

Aerul îi clocotea în plămâni, ieşindu-i de pe buze în suspine şi vaiete. Dorinţa atinse un punct turbulent când ea îi rosti numele.

— Lance.

Gura lui o înghiţi pe

a ei cu o disperare nouă, tăindu-i vorbele. El se mişcă deasupra ei, despărţindu-i picioarele dintr-o mişcare.

Plăcerea pe care o credea deja maximă, se amplifică. Pasiunea năvăli fierbinte, în valuri irezistibile, copleşind-o în călătoria

ei tumultoasă, până când toate senzaţiile, toate dorinţele se concentrară într-una singură.

Răsăritul se apropia încet. Era încă învăluită strâns în braţele lui, când susurul ploii o legănă şi adormi.

CAPITOLUL 10

Foxy era mulţumită. O ceaţă roşie, plicticoasă, ascunsă în spatele pleoapelor, îi spunea că soarele îi cădea pe faţă. Cu un suspin uşor, lăsă ca somnul să se

îndepărteze încetişor. Îşi aminti de dimineţile din sâmbetele când era copil. Atunci stătea în pat, moţăind, ştiind că ziua care se aşternea în faţa ei îi va aduce numai plăceri. Nu existau griji, programe, responsabilităţi. Şcoala şi dimineaţa de luni

erau cu multe secole în urmă. Foxy plutea pe muchia realităţii cu senzaţia că era şi protejată şi liberă – o combinaţie de sentimente pe care nu le mai simţise de un deceniu. Încercă să păstreze senzaţia cât mai mult timp.

În jurul taliei simţea o greutate care îi sporea senzaţia de siguranţă. Lângă ea era ceva cald. Se cuibări şi mai aproape. Deschise leneş pleoapele şi privi direct în ochii lui Lance. Trecutul fu şters de prezentul care îi luă locul, dar senzaţia cu

care se trezise rămânea. Nici ea, nici Lance nu scoaseră vreun cuvânt. Îşi dădu seama din limpezimea privirii lui că era treaz de mai multă vreme. În ochii lui nu era nicio umbră de somn. Pe cât era privirea ei de înceţoşată de somn, pe atât era a

lui de ascuțită. Părul îi era ciufulit, amintindu-i că degetele ei îl zburliseră cu câteva ore în urmă. Continuară să se privească, în timp ce buzele li se apropiară într-un lung sărut. Gândul că erau goi şi înlănțuiți se strecură în mulțumirea ei deplină.

Braţul din jurul taliei o
ţintuia posesiv.

— Arăţi ca un copil
atunci când dormi,
murmură el, iar gura i
se plimbă de-a lungul
obrajilor ei. Foarte
tânără şi neîntinată.

Foxy nu vroia să îi
spună că şi gândurile îi
erau copilăreşti. Pe

măsură ce degetele lui îi trecură de-a lungul şirei spinării începu să se simtă tot mai femeie.

— De când eşti treaz?

Mâna lui fremăta intim şi nepăsător peste coapsa şi pulpele ei. Amintindu-şi că atingerea lui nu fusese atât de nepăsătoare

peste noapte, simți cum somnolența o părăsește iute.

— De o vreme, spuse el, trăgând-o lângă el. M-am gândit să te trezesc. Privirea lui se plimbă peste obrajii ei îmbujorați de somn, peste părul bogat și ciufulit, care stătea

răvăşit pe pernă, peste gura plină şi nerujată.

— Mi-a plăcut mai mult să te privesc dormind. Puţine femei pot fi înduioşătoare şi excitante când se trezesc din somn.

Foxy îşi arcui sprâncenele deliberat.

— Ştii multe despre

cum sunt femeile când se trezesc dimineaţa?

El rânji, apoi îi gâdilă curba albă a gâtului.

— Sunt un matinal.

— O poveste credibilă, murmură Foxy, simţind cum mulţumirea i se amestecă cu dorinţa. Presupun că ţi-e foame.

Simți cum vârful limbii lui îi trecea peste piele.

— Oh, da, am cu adevărat poftă în dimineața asta.

Îi prinse buza de sus între dinți. Dorința i se adună lui Foxy în stomac.

— Ai gustul cel mai

apetisant, îi spuse el, despărţindu-i buzele. Cred că devin dependent. Pielea ţi-e uluitor de catifelată, continuă el, în timp ce mâna îi aluneca pe sân. Mai ales pentru cineva care pare să fie mai mult oase şi nervi. (Îşi trecu degetul mare peste sfârc

şi îi urmări privirea care i se înceţoşa.) Nu cred că o să mă satur prea curând.

Îi stârnea pasiunea, cu vorbele liniştite şi mâinile pricepute. Atingerea lui nu mai era cea a unui străin, şi era cu atât mai excitantă pentru că era familiară.

Ştia acum ce o aşteaptă, când toate uşile erau deschise. Învăţa şi se bucura şi împărtăşea.

Dimineaţa trecu.

Era trecut de amiază când Foxy coborî scara spre parter. Se mişca încet, spunându-şi că ziua va dura veşnic dacă nu se va grăbi. Vroia să

exploreze casa, dar se întoarse hotărâtă către bucătărie. Celelalte camere puteau aştepta până când Lance va fi cu ea. Făcuse doar doi paşi pe hol când cineva sună la uşă. Privind în sus, Foxy trase concluzia că Lance n-avea cum să-şi fi

terminat duşul şi se decise să deschidă ea însăşi uşa.

Sub porticul alb stăteau două femei. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că nu sunt comis-voiajoare. Prima era tânără, cam de aceeaşi vârstă cu ea, cu păr negru şi un ten

rozaliu. Avea ochi căprui, plini de curiozitate şi de o frumuseţe tinerească şi sinceră. Hainele erau lejere, dar scumpe: un costum de tweed cu o jachetă pe talie, o fustă largă asortată cu o bluză de mătase. În fiecare mişcare se putea citi o

încredere supremă.

Cealaltă femeie era mult mai matură, dar tot atât de frapantă. Avea părul alb şi scurt, periat pe spate şi o faţă palidă şi delicată. Avea puţine riduri, iar frumuseţea ei demnă de luat în seamă depindea mai mult de structura ei

osoasă superbă şi de culoarea de camee, decât de fard. Costumul albastru i se potrivea cu ochii; simplitatea sa trăda însă cu viclenie preţul. În clipa în care se studiară reciproc, Foxy îşi dădu seama că faţa ei era complet lipsită de expresie – ca o

pictură sau un peisaj adorabil executat fără imaginație.

— Bună. Foxy le zâmbi. Cu ce vă pot ajuta?

— Poate sunteți atât de bună să ne lăsați să intrăm.

Foxy auzi cadența distinctă bostoniană în

vocea femeii, înainte ca ea să dea năvală în hol. Mai mult curioasă decât supărată, Foxy se dădu la o parte pentru ca femeia mai tânără să treacă pragul. Stând în mijlocul holului, matroana îşi scoase mănuşile albe de ied şi studie jeanşii strânşi şi

pulovărul larg de şnur în care era îmbrăcată Foxy. Aerul se umplu dintr-o dată de parfum franţuzesc.

— Şi unde este fiul meu? întrebă ea imperios.

Trebuia să-mi fi dat seama, îşi spuse Foxy, în timp ce ochii reci şi

albaştri o studiau. *Dar ce diferit este el. Nu există nici măcar umbra unei asemănări.*

— Lance este sus, doamnă Matthews, explică Foxy şi încercă să-i zâmbească din nou. Eu sunt...

— Ei bine, atunci adu-l, o întrerupse ea cu

o mişcare imperioasă a mâinii. Şi spune-i că sunt aici.

Nu atât grosolănia, cât tonul de superioritate îi aprinse furia lui Foxy. Grijulie să-şi ţină cumpătul, vorbi cu precizie.

— Mă tem că pe moment este sub duş.

Vreţi să aveţi bunătatea să aşteptaţi?

Folosi tonul unei angajate într-un cabinet stomatologic. Cu coada ochiului zări o undă de amuzament pe chipul femeii mai tinere.

— Vino, Melissa. Doamna Matthews îşi plesni supărată

mănuşile de palmă. O să aşteptăm în camera de zi.

— Da, mătuşă Catherine.

Tonul ei era agreabil, dar îi aruncă o privire maliţioasă lui Foxy, peste umăr, în timp ce se supunea.

După ce respiră

adânc, Foxy le urmă. Avu grijă să nu privească prin cameră ca o nou-venită, hotărând că Catherine Matthews nu trebuia să ştie că nu cunoştea decât dormitorul în casa lui Lance. Ochii ei trecură în grabă peste un pian, un covor persan şi o

lampă Tiffany, după care se întoarseră spre silueta regească care se aşezase într-un scaun cu spătar, din stinghii de lemn.

— Poate doriţi ceva cât aşteptaţi, se oferi Foxy.

Nădăjduind că tonul îi fusese mai politicos

decât gândurile, încercă
să zâmbească din nou.
Îşi dădea seama că ar fi
trebuit să se prezinte,
dar aerul dispreţuitor al
Catherinei o făcu să se
abţină să spună cine
este.

— Poate nişte ceai,
sugeră ea, sau cafea.

— Nu. (Catherine

puse poşeta-plic din piele pe măsuţa de alături.) Lancelot are obiceiul să pună tinere femei străine să-i întreţină oaspeţii?

— Nu am cum să ştiu, i-o întoarse Foxy. Spinarea i se îndreptă într-un gest de autoapărare. Nu am

discutat prea mult timp despre tinere femei străine.

— Sunt sigură că nu conversaţia este motivul pentru care fiului meu îi place să fiţi împreună. Punându-şi amândouă mâinile pe braţele de lemn ale scaunului, bătu cu o unghie lăcuită în

lemnul lustruit. Rareori Lancelot se distrează cu o tânără doamnă pentru că aceasta are un vocabular prodigios. În general nu-i înțeleg gusturile, dar trebuie să spun că de data asta sunt siderată. Arcuindu-şi sprânceana, îi aruncă lui Foxy o privire

calculată. Unde te-a *găsit?*

— Vindeam cutii de chibrituri în Indianapolis, i-o trânti Foxy fără să-şi dea seama. Are de gând să mă reabiliteze.

— Nici nu-mi trece prin minte, afirmă Lance intrând în

cameră.

Foxy îi fu pe loc recunoscătoare văzând că era îmbrăcat aproape la fel ca ea: jeanşi, tricou şi picioarele erau goale. O sărută pe Foxy în trecere, trecu pe lângă ea să-şi salute mama.

Aplecându-se, atinse cu buzele obrazul care i

se întindea.

— Bună, mamă, arăţi bine. Verişoară Melissa. (Zâmbi şi o sărută şi pe ea pe obraz.) Văd că eşti mai drăgălaşă decât data trecută.

— Îmi pare bine să te văd, Lance. Zâmbind, Melissa clipi din ochi ca şi cum ar fi flirtat.

Nimic nu e plicticos când eşti în preajmă.

— Cel mai grozav compliment, replică el, după care se întoarse spre mama sa. Îmi imaginez că ai aflat că vin de la doamna Trilby.

— Da. (Îşi încrucişă picioarele, surprinzător

de zvelte şi tinere.) Cred că este foarte supărător să aflu despre mişcările fiului meu de la un servitor.

— Nu fi prea supărată pe doamna Trilby, îi răspunse Lance neglijent. Probabil s-a gândit că ştii. Intenţionam să te

sun la sfârşitul săptămânii.

Catherine se zbârli văzând că el se preface că nu înţelege. Totuşi, când vorbi, vocea ei era rece şi lipsită de intonaţie. Urmărind-o, Foxy îşi aminti de Lance care spunea că cei din familia Bardette sunt

întotdeauna civilizaţi. *În felul lor,* zâmbi ea, gândindu-se la întâlnirea ei.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că aveai de gând să mă suni, de vreme ce se pare că eşti ocupat cu... ochii ei se mutară iute şi

o fixară pe Foxy – cu oaspetele tău. (Ridică din sprânceană, care se arcui pe o frunte netedă şi înaltă.) Poate o trimiţi de aici ca să putem avea o conversaţie în particular. Pentru că Trilby nu e aici, ar putea să facă şi ceai.

Foxy, ştiind că va

exploda dacă rămâne, se întoarse cu intenţia de a se încuia în dormitor până când va fi din nou demnă de încredere.

— Foxy.

Lance îi pronunţă numele moale, dar ea recunoscu tonul de comandă. Cu ochii aruncând scântei se

întoarse. Lance traversă nepăsător camera şi îşi trecu mâinile în jurul umerilor ei.

— Cred că nu ai fost prezentată.

— Prezentările, îl întrerupse mama sa, nu sunt nici necesare, nici potrivite.

Lance îşi înclină

capul.

— Dacă ai terminat s-o insulți, mamă, aș vrea să ți-o prezint pe soția mea.

Urmă o tăcere totală. Catherine Matthews nu își ținu răsuflarea alarmată sau surprinsă, ci pur și simplu se holbă la Foxy de parcă ar fi

fost un obiect ciudat într-o expoziţie.

— Soţia ta? repetă ea.

Vocea ei rămase calmă, chipul lipsit de emoţii. Încrucişându-şi mâinile în poală, îşi întoarse privirea către fiul ei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri. Foxy şi cu mine ne-am căsătorit de dimineaţă în New York. După aceea, am venit direct aici cu maşina pentru – rânjetul îi sclipi în ochi, în timp ce o privea fix pe mama sa – pentru o lună de miere fără pretenţii.

Îi face plăcere, îşi dădu

Foxy seama, auzind amuzamentul din vocea lui Lance. Şi ştia, din vocea ei, că lui Catherine nu-i plăcea.

— Sper că Foxy nu este numele ei de botez.

— Cynthia, pronunţă Foxy clar, dându-şi seama că se vorbeşte despre ea ca despre

cineva care nu e de faţă.

— Cynthia, murmură Catherine gânditoare. Nu-şi oferi mâna sau obrazul pentru o îmbrăţişare sau sărut, în schimb, pentru prima dată studie cu atenţie chipul lui Foxy, cântărind, evident, ce putea fi făcut pentru a

salva situaţia. *Eu sunt situaţia,* îşi dădu seama Foxy, cu o sclipire de umor.

— Şi numele de fată? întrebă Catherine, înclinându-şi capul.

— Fox, îi spuse ea, maimuţărind-o.

— Fox, repetă Catherine, bătând iar cu

degetul în braţul scaunului. Fox. Numele mi-e vag familiar.

— Pilotul de curse pe care îl sponsorizează Lance, o ajută Melissa (O privi pe Foxy cu o fascinaţie nedisimulată.) Presupun că eşti sora lui sau cam aşa ceva, nu?

— Da, sunt sora lui.

Curiozitatea îndrăzneaţă din glasul ei o făcu pe Foxy să zâmbească. Bună.

O umbră de maliţiozitate trecu repede pe chipul Melissei. Ca şi Lance, îş spuse Foxy, ea se bucura de ciocnire.

— Bună.

— Ai cunoscut-o pe o
– o... degetele
Catherinei futurară în
timp ce căuta cuvântul
potrivit. O pistă de
curse pentru maşini?

Prin cuvinte străbătu
şoptit un prim semn de
furie. Foxy se îmbăţoşă
din nou, văzând
expresia de dispreţ cu

care o privea.

— Mi-ar prinde bine nişte cafea, Foxy, te superi? Auzind întrebarea calmă a lui Lance îşi întoarse furioasă capul spre el. Melissa te va ajuta, continuă el, aproape retezându-i explozia. Nu-i aşa, Melissa?

Se adresase verişoarei sale, dar nu îşi luă privirea de pe soţia sa.

— Desigur.

Melissa se ridică ascultătoare şi traversă încăperea. Prinsă în cursă, Foxy îşi reprimă valul de furie. Se întoarse fără niciun cuvânt, lăsându-l pe

Lance cu mama sa.

— Chiar l-ai întâlnit pe Lance pe pistă? întrebă Melissa când uşa bucătăriei se închise în urma lor. Întrebarea ei era inocentă şi plină de curiozitate.

— Da. (Luptându-se cu furia, Foxy reuşi să îşi menţină tonul

normal.) Acum zece ani.

— Zece ani? Trebuie că erai un copil. (Melissa se aşează la masă în timp ce Foxy scotocea după cafea. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră, transformând ploaia ameninţătoare din seara

dinainte în amintire.) Şi, acum, după zece ani, se căsătoreşte cu tine. Cu coatele pe masă, Melissa îşi făcu un culcuş din palme şi îşi aşează bărbia în el. E teribil de romantic.

Foxy respiră adânc, eliberându-se de furie.

— Da, presupun că

este.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji din partea mătuşii Catherine, o sfătui Melissa, studiindu-i profilul. Nu ar fi fost de acord cu nimeni, dacă nu ar fi fost alegerea ei.

— Asta e reconfortant, replică

Foxy.

Vrând să îşi facă de lucru, puse la fiert şi un ibric pentru ceai.

— O să fie şi un mare contingent de femei, între douăzeci şi patruzeci de ani care vor vrea să te ucidă, adăugă Melissa, încrucişându-şi

picioarele în ciorapi de mătase. Nu au lipsit speranţele pentru titlul de doamna Lancelot Matthews.

— Minunat. Foxy se întoarse spre Melissa şi se sprijini de masă. Chiar minunat.

— Grămada cea mai mare o s-o întâlneşti în

primele săptămâni, la petrecerile mondene, îi spuse Melissa veselă.

Foxy observă că unghiile Melissei, ca şi ale Catherinei, erau perfect întreţinute.

— Desigur, Lance te va păzi de ghearele dezlănţuite la petreceri şi dans, dar va trebui să

fii pe fază la comitetele de caritate şi în timpul acelor minunate întâlniri de prânz.

— Nu o să am prea mult timp pentru chestii de-astea, îi spuse Foxy fără să-şi ascundă uşurarea. Se întoarse şi reuşi să localizeze un set potrivit de vase pentru

frişcă şi zahăr. Am
munca mea.

— Munca? Ai c
slujbă?

Uimirea ei totală o
făcu pe Foxy să se
întoarcă râzând.

— Da. Am o slujbă.
Nu e permis?

— Da, desigur,
depinde... (Melissa îşi

trecu încet vârful limbii peste dinţi gânditoare.) Ce faci?

— Sunt fotograf independent.

Foxy se aşează la masă, lăsând ceainicul pe foc.

— Asta sună destul de bine, dădu ea gânditoare din cap.

— Tu ce faci, contracară Foxy, tot mai intrigată.

— Să fac? Eu... (Caută cuvântul, apoi zâmbi făcând un gest cu mâna.) Circul. Ochii ei jucară cu un asemenea umor pur, încât Foxy râse din nou. Am absolvit Radcliffe, acum

trei ani, apoi am făcut obligatoriul Marele Turneu. Franceza mea e impecabilă. Ştiu cine este acceptat şi cine nu în societatea bostoniană, cum să obţin cea mai bună masă la Charles, unde să fiu văzută şi cu cine, de unde să cumpăr pantofi şi de unde

lenjerie, cum să comand pui cu smântână pentru cincizeci de matroane din Boston, şi care sunt cele mai înfricoşătoare secrete din majoritatea caselor. Sunt nebună după Lance de când aveam doi ani, şi dacă nu i-aş fi fost verişoară, cu siguranţă te-aş fi

dispreţuit. Dar nu mă pot mărita cu el, aşa că o să te plac foarte mult şi o să mă bucur văzându-te cum o să ştergi câteva iluzii.

Făcu o pauză ca să îşi tragă sufletul, dar nu destul de lungă pentru ca Foxy să aibă timp să spună ceva.

— Eşti fabulos de atrăgătoare, mai ales părul, şi îmi închipui că atunci când eşti aranjată, eşti devastatoare. Lance nu ar fi ales niciodată pe cineva care să arate ca toată lumea. Şi, desigur, mai e şi stilul. Cu siguranţă că ai pus-o pe mătuşa Catherine la

pământ. Trebuie să ai limba ascuţită pentru ca să scapi nescărmănată în următoarele săptămâni. Dar o să te ajut. Îmi place să văd oamenii făcând lucruri pe care eu nu am curajul să le fac. Gata, ceainicul fierbe.

Uşor ameţită, Foxy se

ridică să îl ia de pe foc.

— Toate rudele lui Lance îți seamănă?

— Cerule, nu! Sunt cu totul unică. (Zâmbi cu un farmec perfect.) Știu că mulți din anturajul meu sunt snobi și plicticoși, și nu am niciun fel de iluzii nici în privința mea.

Dădu din umeri, în timp ce Foxy trecea ceaiul într-un ceainic de porțelan. Pur și simplu sunt prea comodă ca să mă încrunt la ei din când în când, așa cum face Lance. Îl admir teribil, dar n-am înclinații să-l imit. Melissa își dădu părul

neglijent pe spate şi Foxy văzu un smarald strălucindu-i pe deget. Sunt momente când Lance face lucruri numai pentru a jigni sensibilităţile familiei. Cred că atunci când a început să piloteze asta avea în minte. Desigur, după o vreme a devenit

obsedat. Şi continuă să se preocupe, proiectând şi construind maşini mai degrabă decât să le conducă...

Tăcu, studiind-o pe Foxy cu ochi gânditori şi căprui.

Auzindu-i tonul speculativ, Foxy îi susţinu privirea şi vorbi

fără nicio inflexiune.

— Probabil că te gândeşti că şi cu mine s-a căsătorit pentru ca să jignească sensibilităţile familiei.

Melissa zâmbi şi dădu din umerii ei îmbrăcaţi în tweed.

— Ar avea vreo importanţă? Ai luat

premiul întâi. Bucură-te de el.

Amândouă se întoarseră atunci când premiul intră în cameră. Privirea lui trecu peste Foxy şi se aşeză asupra verişoarei sale.

— Mama e nerăbdătoare să mergeţi, Melissa.

— Puah! (Strâmbă
din nas şi se ridică.)
Speram că toate astea o
vor face să uite de
întâlnirile la care mă
târâie. Presupun că ţi-a
spus că mâine seară e o
petrecere la unchiul
Paul. Acum te vor
aştepta.

— Da. Mi-a spus.

Vocea lui era lipsită de entuziasm şi Melissa râânji.

— Acum o aştept cu nerăbdare. Mă aştept ca bunica să-şi regizeze o apariţie... În actualele circumstanţe. Chiar ştii cum să-i dai peste cap, nu-i aşa? Îi făcu cu ochiul lui Foxy, înainte

de a se îndrepta spre Lance. Nu te-am felicitat încă.

— Nu, aprobă el şi ridică din sprânceană. N-ai făcut-o.

— Felicitări, spuse ea formal, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe amândoi obrajii. Îmi place soţia ta, vere. O să

mă întorc curând, indiferent dacă mă inviţi sau nu.

— Eşti una dintre puţinele căreia nu le închid uşa în nas. (Lance o ciupi de bărbie.) O să aibă nevoie de o prietenă.

— Nu avem toţi? i-o întoarse Melissa acidă.

Mergem în curând la cumpărături, decise ea şi se întoarse spre Foxy. Ăsta e un mijloc rapid să ne cunoaştem. Ne vedem mâine seară, continuă ea, înainte să se îndrepte spre uşă, pentru ca să te treacă prin foc.

Foxy urmări uşa care

se deschise şi se închise în urma Melissei.

— Deja mă simt ca o maimuţă, mormăi ea.

Lance traversă încăperea şi îi luă bărbia în mână.

— Pari să-ţi ţii firea destul de bine. (Ochii lui deveniră serioşi în timp ce o studia.) Să îmi

cer scuze pentru mama?

— Nu. (Foxy închise pentru o clipă ochii, apoi dădu din cap.) Nu, nu e necesar. Şi dacă mă gândesc bine, ai încercat să mă avertizezi. (Deschise ochii şi o trecură fiorii.) Bănuiesc că ştiai că nu va fi de acord.

— Mama este rareori de acord cu ce fac eu. Îşi trecu degetul peste faţa ei, în vreme ce continua să o privească. Nu fac nimic în funcţie de ceea ce aprobă ea, Foxy, cu atât mai mult căsătoria mea cu tine. Vieţile noastre ne aparţin. (Se încruntă şi o sărută

apăsat şi repede.) Ţi-am mai cerut, îi aminti, să ai încredere în mine.

Cu un suspin, Foxy se întoarse. Aerul păru dintr-o dată saturat de aroma de ceai şi cafea.

— Se pare că nu am reuşit să avem cele câteva zile de linişte.

Ridică ceainicul şi

răsturnă conţinutul în chiuvetă. Îi simţi mâinile pe umeri şi îi îndreptă automat. Nimic nu avea să îi tulbure prima ei zi de căsnicie. Răsucindu-se, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Încă mai avem ziua de astăzi. Toată

supărarea i se topi de-a lungul oaselor când Lance îi acoperi gura cu a lui. Cred că nu vreau cafea acum, şopti ea când buzele lor se despărţiră doar pentru a se întâlni din nou. Tu vrei?

Drept răspuns, zâmbi şi o trase după el.

Înainte să-şi dea seama ce vrea, el o ridică pe umăr, ca pe un sac. Râzând, îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Lance, rosti ea prefăcându-se speriată, în timp ce el ieşi din bucătărie, eşti atât de romantic.

CAPITOLUL 11

Foxy se pregătea să se îmbrace pentru prima ei seara în societate în calitate de doamna Lancelot Matthews, aşa cum s-ar fi pregătit de o bătălie. Toaleta ei era formată dintr-o bluză

subțire, tubulară și pantaloni de seară verde șters, croiți larg. În picioare, în fața oglinzii înalte, își aranjă jacheta verde ca smaraldul, lungă până la coapse și o strânse într-o centură subțire, aurie. În mod deliberat își pieptănase părul într-un mod mai

dramatic.

Dacă au de gând să vocifereze, îşi spuse ea, în timp ce îşi strângea părul la spate în agrafe, *o să le dau ceva la care să se holbeze şi despre care să şuşotească.*

Folosindu-şi uşurel peria, îşi pieptănă buclele în aşa fel încât

să-i cadă într-o dezordine uşoară în jurul feţei.

Aş fi vrut să fiu mai solidă, se plânse ea, aruncând o privire siluetei de trestie pe care o reflecta oglinda.

— Îmi place la nebunie cum eşti construită, declară

Lance din cadrul uşii.

Uluită, Foxy se întoarse şi lăsă peria să îi cadă din mână. Elegant şi degajat, într-un costum negru din cea mai fină lână, el se sprijini de uşă. O cântări privind-o din cap până-n picioare, după care i se uită drept în ochi.

— Ai de gând să le oferi un spectacol pe cinste, nu, Foxy?

Ea dădu nepăsătoare din umeri, apoi se aplecă să îşi ia peria. Când se întoarse să o aşeze pe măsuţa de toaletă, îi simţi mâinile coborându-i pe umeri.

— Maică-mea ţi-a

intrat sub piele, nu-i aşa?

Foxy se jucă cu colecţia de sticluţe şi borcănaşe de pe măsuţă.

— E cinstit, pară ea. Şi eu am intrat sub a ei.

Auzi un suspin, apoi îi simţi bărbia odihnindu-i-se pe creştet. Continuă să îşi

ţină privirea în jos, aţintită pe propriile-i degete, care nu aveau astâmpăr.

— Cred că, totuşi, trebuia să îmi cer scuze în locul ei.

Foxy se întoarse, scuturând din cap.

— Sunt bosumflată, nu-i aşa? Îmi pare rău.

Decisă să schimbe atmosfera, se dădu puţin înapoi şi întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Cum arăt?

Sub cascada de bucle, ochii ei erau alunecători.

Prinzând-o de încheietura mâinii,

Lance o luă în braţe.

— Fantastic. Sunt tentat să renunţ la petrecerea unchiului Paul. Sunt foarte posesiv cu ceea ce este al meu. (Gura lui se frecă de a ei.) Să ne dăm pierduţi, Foxy, şi să încuiem uşa?

Vroia din tot sufletul

să facă aşa cum spunea el, gura lui promitea atâtea delicii. Pentru a echilibra balanţa, îşi trase faţa departe de căldura buzelor lui.

— Cred că aş vrea să scap odată. Mai bine întâlnesc o grămadă dintre ei dintr-o dată, decât să îi cunosc pe

rând.

Îşi frecă degetele de părul ei.

— Păcat, murmură. Dar întotdeauna ai fost o curajoasă. Cred că ar trebui să îţi primeşti răsplata pentru curajul tău înaintea faptelor. Îşi strecură mâna în buzunar şi îi întinse o

cutiuţă neagră.

— Ce e? întrebă ea, privindu-l curios în timp ce o accepta.

— O cutie.

— Excepţional! mormăi ea.

După ce o deschise, se holbă la cele două diamante strălucitoare, în formă de lacrimi de

gheaţă.

— Lance, sunt diamante, reuşi să articuleze şi ridică ochii uimită.

— Aşa mi s-a spus, aprobă el. (Râjetul ştrengăresc, atât de familiar, i se strecură pe buze.) Mi-ai sugerat cândva să îţi cumpăr

ceva extravagant. M-am gândit că sunt mai potrivite decât ciobăneştii ruseşti.

— Oh, dar n-am vrut ca tu chiar să...

— Nu orice femeie poate purta diamante, spuse el, trecând uşor peste protestele ei. E nevoie de o anumită

delicateţe, sau vor arăta încărcate sau ţipătoare.

În timp ce vorbea, luă pietrele din cutie şi i le puse la urechi. Atingerea lui era lină şi exersată. Ridicându-i bărbia cu degetele, studie critic rezultatul.

— Da, este cum m-am gândit, eşti potrivită.

Diamantele au nevoie de multă căldură. (O întoarse ca să se poată vedea în oglindă.) O femeie frumoasă, doamnă Matthews. Şi toată a mea.

Lance stătea în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei.

Oglinda reflecta o

stare de afecţiune naturală între soţ şi soţie. Gâtul lui Foxy se strânse de emoţie. *Aş da* o *duzină de diamante,* îşi spuse ea, *pentru o clipă ca aceasta.* Când ochii lor li se întâlniră în oglindă, inima şi sufletul li se reflectau în priviri.

— Te iubesc, îi spuse cu o voce care îl tulbură. Atât de mult, încât uneori mă sperie.

Mâinile ei se ridicară pentru a le prinde pe ale lui cu o disperare neașteptată, pe care nu o înțelegea, și la care nu se așteptase.

— Niciodată nu mi-

am dat seama că dragostea poate speria, te poate face să te gândeşti la toate "întrebările" care există în viaţă. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât atunci când mă trezesc dimineaţa, mă aştept să fiu singură. Oh, Lance.

(Privirea ei se agăță de a
lui.) Aș vrea să fi putut
fi puțin mai mult
singuri, ca pe o insulă.
Ce ne vor face? Toț
oamenii aceștia care nu
sunt tu și eu.

Lance o întoarse cu
fața spre el, și nu spre
imaginea lui.

— Nu ne pot face

nimic dacă nu le dăm voie.

Gura lui coborî blând către a ei, dar capul ei căzu pe spate, dorindu-l mai mult. Braţele lui se întăriră, pe măsură ce sărutul deveni mai lung şi mai intim.

— Cred că vom întârzia niţel la

petrecerea unchiului Paul, murmură Lance, schimbând unghiul sărutului, apoi îi tachină vârful limbii cu al lui.

Foxy împinse haina de pe umerii lui Lance, până căzu pe podea. Îşi mişcă mâinile încet pe pieptul cămăşii de mătase, iar gura ei îi

răspundea gurii lui. Îi simţi răspunsul în tensiunea muşchilor, în forţa braţelor care i se mişcau pe coapse. Înnodându-şi mâinile în jurul gâtului lui, ea se strânse şi mai tare. Buzele lui i se plimbară pe păr, apoi pe tâmple, până când i se

îngropară în gât. Mirosul său dulce de mosc, se amestecă cu al ei, creând o mireasmă despre care Foxy credea că este unică şi numai a lor. Îşi scoase pantofii.

— Hai să întârziem foarte tare la petrecerea unchiului Paul, murmură ea căutându-i,

din nou, gura.

♠ ♠ ♠

Foxy descoperi că imaginaţia ei nu fusese îndeajuns de extravagantă pentru a-şi imagina petrecerea lui Paul Bardett. Prima ei prejudecată se referea la

numărul de invitaţi. Erau mai mult decât dublu faţă de cea mai generoasă estimare pe care o făcuse. Vechea şi eleganta casă din piatră brună de pe Beacon Hill, era plină ochi. Se îngrămădeau în salonaşul elegant, cu mobilă stil Louis al XVI

lea, se plimbau pe terasă sub lampioanele chinezeşti, se fâţâiau în sus şi în jos pe scara cu covor. Foxy era sigură că fiecare creator de modă de succes de pe ambele coaste ale Atlanticului era reprezentat, de la cel mai conservator

veşmânt, până la pijamalele de seară cele mai strălucitoare. În timp ce era prezentată clanului uriaş de Matthews-Bardett, fu tratată cu zâmbete, strângeri de mână, ciupituri de obraz şi speculaţii. Speculaţia, ca şi săruturile şi

zâmbetele, era de diverse intensităţi. Câteodată era vagă, adesea improvizată, şi altă dată cinstită, directă, fără milă. Aşa s-a întâmplat cu bătrâna doamnă Matthews, bunica lui Lance. Chiar când Lance făcea prezentările, Foxy văzu

cum ochii albaştri fanaţi se îngustau ca să o cântărească.

Edith Matthews nu era o contesă strălucitoare din Veneţia. Silueta ei îndesată, de matroană, era înfăşurată decent într-un brocart negru plin de gust, luminat

numai de o bentiță de dantelă în jurul gâtului. Părul ei era mai mult argintiu decât alb, ondulat cu grijă și lăsând să se vadă o față cu oase puternice. La rândul ei, Foxy o studie, întrebându-se dacă fusese vreodată frumoasă, și acum

rămăsese doar masca vârstei. Cu contesa fusese sigură, frumuseţea era încă foarte vie în ochii verzi şi arzători. Strângerea de mână a doamnei Matthews era rapidă, destul de fermă, deşi pielea îi era subţire, iar ochii îi spuneau lui

Foxy că o accepta cu reţinere.

— Se pare că ne-ai furat o nuntă, Lancelot, spuse ea cu o voce liniştită, gâjâită din cauza vârstei.

— Nu ducem lipsa de ele în fiecare an, i-o întoarse el. Una mai puţin nu îi simţiţi lipsa.

Îi aruncă o privire pe sub sprâncenele subțiri și frumos arcuite.

— Sunt unii care au așteptat-o cu oarecare nerăbdare pe a ta. Ei, nu-i nimic, continuă ea, făcându-i semn să se dea la o parte cu o fluturare regească a degetelor. Vei face așa

cum vrei. O să locuiți în casa pe care ți-a lăsat-o bunicul tău?

Lance zâmbi văzând gestul pe care îl făcuse. Şi-l amintea de când era copil.

— Da, bunico!

Dacă recunoscuse unda de tachinare din glasul lui, o ignoră.

— I-ar fi plăcut. (Îşi ridică privirea spre Foxy.) Nu am nicio îndoială că te-ar fi plăcut şi pe tine.

Admiţând aceste cuvinte ca pe cea mai înaltă formă de acceptare pe care o va primi, Foxy luă iniţiativa.

— Mulţumesc, doamna Matthews.

Impulsivă, se aplecă şi atinse cu buzele obrajii ridaţi. Mirosea vag a lavandă şi talc.

Sprâncenele frumos arcuite se uniră, apoi se relaxară.

— Sunt bătrână, spuse ea şi oftă, ca şi

cum nu ar fi fost atât de neplăcut, cât neaşteptat. Poţi să-mi spui bunică.

— Mulţumesc, bunico, replică Foxy ascultătoare şi zâmbi.

— Bună seara, Lancelot. Bucuria lui Foxy păli auzind salutul lui Catherine Matthews. Bună seara, Cynthia

Arăţi minunat.

Foxy se întoarse să o înfrunte şi văzu un zâmbet exersat pentru public.

— Mulţumesc, doamnă Matthews.

Maniere din cap până în picioare, îşi spuse ea, gândindu-se că pistoalele ar fi

preferabile.

Ochii Catherinei străluceau aşa cum se întâmplase cu alte zeci de perechi de ochi, care văzuseră diamantele din urechile el.

— Cred că nu ai cunoscut-o pe cumnata mea, Phoebe, spuse ea moale. Phoebe

Matthews-White, soția lui Lancelot, Cynthia.

O femeie micuță, palidă, cu o față oarecare și părul de culoarea plumbului îi întinse mâna.

— Îmi pare bine. (Își împinse ochelarii cu ramă gri în siguranță pe nas și clipi din ochii ca

de pasăre.) Cred că nu ne-am mai întâlnit.

— Nu, doamnă Matthews-White, nu ne-am mai întâlnit.

— Ce ciudat, spuse Phoebe cu o curiozitate moderată.

— Lancelot şi Cynthia şi-au petrecut vara în Europa, preciză

Catherine aruncându-i o privire aprigă lui Lance.

— Henry şi cu mine am stat anul acesta la Cape, mărturisi Phoebe, uşor distrată de la întrebările ei curioase. Vara asta pur şi simplu nu am avut energie pentru o călătorie în Europa. Poate că ne

vom petrece vacanța în St. Croix.

— Bună, Lance!

Foxy se întoarse şi văzu o femeie îmbrăcată într-un roz delicat care îi îmbrățișa soțul. Ochiul ei de fotograf detectă un model perfect. Avea ceea ce Foxy numea "înfățișare

à la Elena din Troia" – c
delicateţe clasică, o faţă
ovală, ca sculptată.
Ochii erau albastru
închis, rotunzi şi
izbitori, nasul mic şi
drept, o gură de
Cupidon. Silueta era ca
şi faţa, clasică, cu forme
rotunjite strânse într-o
rochie simplă din

mătase. Foxy îi văzu chipul pe fundalul de satin alb – un studiu despre perfecțiunea feminină. Ştia că femeia ar arăta magnific în fotografii.

— Tocmai am aflat că te-ai întors în oraş. Gura în formă de inimioară îi atinse obrazul lui Lance.

Ce rău ai fost că nu mi-ai spus chiar tu.

— Bună, Gwen. Arăţ mai bine ca niciodată. Bună, Jonathan.

Foxy aruncă o privire chiar deasupra umărului drept al lui Gwen şi văzu versiunea masculină a înfăţişării ei clasice. Ochii aceia,

totuşi, nu îl priveau pe Lance, ci pe ea. Profilul lui era magnific şi simţi cum degetele îi tânjesc după aparatul de fotografiat.

— Catherine, spuse Gwen, strecurându-şi braţul sub al lui Lance. De data asta trebuie neapărat să îl convingi

să rămână.

— Mă tem că nu îl voi putea convinge niciodată pe Lance să facă ceva, răspunse sec Catherine.

— Foxy. Leneş, Lance îşi încleştă degetele în jurul încheieturii ei. Ţi-o prezint pe Gwen

Fitzpatrick şi pe fratele ei, Jonathan, vechi prieteni de familie.

— Ce prezentare îngrozitoare, se plânse Gwen, în timp ce ochii ei de safir se plimbau peste faţa lui Foxy. Probabil că eşti surpriza lui Lance.

Foxy recunoscu

speculaţia rece şi reacţionă.

— Oare?

Sorbi din paharul cu şampanie. *Totuşi*, îşi spuse, *chipul e frumos, indiferent de femeia pe care o ascunde. Are atâtea posibilităţi.*

— Ai pozat vreodată? întrebă ea, deja

gândindu-se la unghiuri şi lumini.

Sprâncenele lui Gwen se arcuiră.

— Bineînţeles că nu.

— Nu? (Foxy zâmbi, amuzată de tonul ei îngheţat.) Ce păcat!

— Foxy e fotograf, explică Lance şi îi aruncă o privire de

cunoscător.

— Oh, ce interesant! (Abilă, pronunţă cuvintele cu un aer de plictiseală, înainte să-şi întoarcă atenţia spre Lance.) Am fost cu toţii pur şi simplu înlemniţi când am auzit că te-ai însurat, şi încă aşa, pe neaşteptate. Dar tu ai

fost întotdeauna impulsiv.

Foxy încercă din greu să se amuze în continuare. Ochii rotunzi şi albaştri se întoarseră din nou spre ea.

— Trebuie să ne împărtășești secretul şi nouă, celor care am

încercat şi n-am reuşit.

— Ajunge să o priveşti şi afli secretul, spuse Jonathan Fitzpatrick. (Îi lua degetele lui Foxy, le ridică la buze şi o privi peste propriile ei încheieturi.) O plăcere, doamnă Matthews. Ochii lui erau atrăgători

şi insolenţi. Lui Foxy îi
plăcu de el pe loc şi îi
zâmbi cu toată gura.

— Ce încântător,
murmură Gwen,
aruncându-i fratelui o
privire îngheţată.

— Salut la toată
lumea. (Orbitoare în
mătasea roşie, Melissa
răsări lângă Foxy.)

Lance, pur şi simplu trebuie să o împrumut pe soţia ta o clipă. Jonathan, n-ai flirtat nici măcar o dată cu mine în seara asta. Sunt teribil de supărată. Trebuie să vezi dacă mă poţi fermeca să-mi treacă îmbufnarea, de cum mă întorc. Ne scuzi, nu-i

aşa? Aruncând zâmbete în toate direcţiile, Melissa o conduse pe Foxy prin mulţime într-o parte mai umbrită a terasei.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să-ţi tragi sufletul, comentă ea, aranjându-şi manşeta.

— Eşti cu adevărat

unică, spuse Foxy după ce îşi recăpătă suflul. Şi ai dreptate.

În timp ce punea paharul pe o masă de fier alb, auzi vântul şoptind printre frunzele uscate. Iarna se simţea în aer. Cu toate acestea, prefera aerul proaspăt şi îngheţat, în locul celui

dinăuntru, tot mai sufocant.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine şi o hartă care să-ţi indice drumurile.

Înainte să se aşeze pe un scaun, Melissa îi cercetă cu atenţie perna, să nu fie udă.

— O hartă a

drumurilor?

— Sau cine ce este în cercurile Matthews-Bardett, explică Melissa şi aprinse degajată o ţigară. Acum. (Făcu din nou o pauză pentru ca să sufle un nor de fum şi să-şi încrucişeze picioarele.) Phoebe, mătuşa lui Lance din

partea tatălui e relativ
nepericuloasă. Soţul ei e
în sectorul bancar. Se
interesează mai ales de
Boston Symphony, iar
ea "face ce se cuvine".
Paul Bardett, unchiul
lui Lance din partea
mamei – foarte deştept,
câteodată înţelept, dar
viaţa lui se învârteşte în

jurul avocaturii. Chestii despre corporaţii, foarte aride şi foarte plicticoase dacă pune mâna pe tine. I-ai întâlnit pe părinţii mei, verii lui Lance prin alianţă, din partea tatălui. Melissa suspină şi scutură scrumul pe podeaua terasei. Sunt chiar foarte dulci. Tati

colecţionează timbre rare şi mami creşte Yorkshire terieri. Amândoi sunt obsedaţi de hoby-urile lor. Acum despre alde Fitzpatrick. (Făcu o pauză şi îşi trecu vârful limbii peste buza de sus.) Cel mai bine e să ştii că Gwen era în fruntea

concursului "Cine îi va pune în cele din urmă pirostriile lui Lance Matthews".

— Trebuie să fie foarte supărată, murmură Foxy.

Se îndreptă către capătul terasei, unde umbrele erau mai dense.

Brusc, îşi aminti cu claritate de petrecerea lui Kirk, unde simţise mirosul primăverii, prima oară când Lance o sărutase, pe balansoar, în lumina lunii...

— Au fost... Foxy închise ochii şi îşi muşcă buza. Au fost...

— Amanţi? o ajută

Melissa, luând o înghiţitură din vinul lui Foxy. Îmi imaginez că da. Mi se pare că Lance e genul. (Aruncă o privire către Foxy.) Nu eşti tipul gelos, nu-i aşa?

— Da, murmură Foxy fără să se întoarcă. Da, cred că sunt.

— Oh, dragă, spuse

Melissa către şampanie. E rău. În orice caz, ăla a fost capitolul unu, acum e capitolul doi. Oh, şi despre Jonathan. Melissa termină vinul şi strivi delicat ţigara cu tocul. Este un flirt periculos, fermecător fără speranţă şi nesincer. M-am hotărât

să mă mărit cu el.

— Oh. (Foxy se întoarse şi se holbă la acest straniu izvor de informaţii.) Păi, felicitări.

— O, nu încă, dragă. (Se ridică şi îşi netezi cu atenţie fusta. Perlele de la gât străluceau alb în lumina lunii.) Încă nu

ştie că o să îmi ceară
mâna. Cred că ideea n-o
să-i vină decât pe la
Crăciun.

— Oh, făcu Foxy
încet, apoi se încruntă la
paharul gol pe care i-l
întindea Melissa.

— Eşti perfect liberă
să flirtezi cu el, adăugă
ea generoasă. Eu nu

sunt deloc tipul gelos. Cred că mi-ar plăcea o nuntă primăvara, poate în mai. O logodnă de patru luni e suficient de lungă, nu crezi? Mai bine ne-am întoarce, spuse ea, luând-o pe Foxy de braţ înainte ca aceasta să aibă timp să răspundă. Trebuie să

încep să-l farmec.

CAPITOLUL 12

În timpul săptămânii care urmă, Foxy stabili un plan. Căutând prin casă descoperise un loc perfect pentru camera obscură. Era absorbită să facă curat într-o boxă de la subsol, să aranjeze să

îi fie trimis echipamentul cu vaporul de la New York şi să modifice încăperea pentru noua destinaţie.

Lance îşi petrecea zilele în biroul din Boston, în timp ce Foxy şi le petrecea pe ale ei schimbându-şi cartierul general profesional.

Înainte să poată avansa cu partea creativă a muncii ei, trebuia să se ocupe de cea practică. Trebuia dereticat, făcute instalaţiile sanitare, instalat echipamentul. În timpul tranziţiei, Foxy fu recunoscătoare pentru că doamna Trilby se dovedi cu

adevărat eficientă, şi o adevărată stăpână a ultimelor trei etaje ale casei. Îi lăsă subsolul lui Foxy fără să murmure. Dar nu avea nicio îndoială că dacă s-ar fi amestecat în mersul treburilor în camerele de locuit, doamna delicată, cu pantofi cu

tălpi de crep, ai fi mârâit ca un tigru. Foxy lăsă lustruitul argintăriei Georgiene în grija doamnei Trilby, iar ea îşi instală bazinele de developat şi aparatele de mărit. Aranjamentul le convenea la amândouă.

Alternă munca în

camera obscură cu plimbări solitare prin oraş. Făcea rolă după rolă de film, Înregistrându-şi impresiile şi sentimentele pe aparat. Se reobişnui cu singurătatea. O surprinse că, după atâţia ani de independenţă

inconştientă, avea atât de mare nevoie de compania cuiva. Era conştientă că afacerile lui Lance aveau nevoie de o supraveghere atentă după ce fusese plecat atâtea luni, şi asta o determina să nu se plângă. De fapt, rareori se plângea cu voce tare.

Problemele există ca să fie rezolvate, şi era obişnuită să o facă. Singurătatea dispărea, era uitată atunci când era împreună cu Lance, ameţită de fascinaţia pe care o avea asupra ei oraşul care îi era acum casă. Când singurătatea o ameninţa, lupta cu ea.

Leacul ei era munca, şi Foxy se cufundă cu deliciu în muncă. Într-o săptămână, camera obscură era folosibilă, iar fotografiile cursei erau pe jumătate gata.

În timp ce studia un set de fotografii care se usca, în minte îi răsări imaginea lui Kirk.

Trecuseră oare numai trei săptămâni de la accident? îşi spuse, dându-şi părul din ochi. Părea că a trecut o veşnicie. Şi, de fapt, nu era aşa? Într-un fel ciudat, accidentul lui Kirk fusese catalizatorul care îi schimbase viaţa. Lumea în care trăia acum era

departe de cea pe care o cunoscuse ca Cynthia Fox. Cu un gest inconştient, îşi pipăi verigheta.

Atenţia îi fu atrasă de fotografia, care atârna, udă şi lipicioasă, a pilotului alb, aşa cum nu va mai fi niciodată. O luminase, schimbând

fundalul într-o pată de
diverse culori fără
formă. Fusese un tribut
inconştient pentru
fratele ei, aşa cum şi-l
închipuise ea cândva –
indestructibil. Dintr-o
dată, o copleşi un val de
dor de-acasă. Era o
senzaţie nouă şi ciudată.
Timp de zece ani în

viaţa ei nu existase cu adevărat noţiunea de cămin. Dar existase Kirk. Impulsivă, îşi abandonă lucrul din camera obscură şi se repezi pe scări la primul etaj. Auzind zumzetul aspiratorului, se ascunse în biroul lui Lance.

Se închise în cameră,

se lăsă să cadă pe un scaun în spatele biroului de nuc al lui Lance şi luă telefonul. În câteva clipe, liniile dintre Massachusetts şi New York începură să bâzâie.

— Pam! Foxy simţi un val iute de plăcere în clipa în care auzi accentul liniştit, sudic. E

Foxy.

— Ei bine, e chiar doamna Matthews. Cum merg lucrurile în Boston?

— Bine, răspunse ea automat. Da, bine, repetă ea, dând din cap, fără să îşi dea seama, ca să întărească afirmaţia. Ei, bine. Suspină şi se

rezemă de spetează, râzând. Cu siguranţă altfel. Ce face Kirk?

— Se descurcă bine, continuă Pam. Natural, e nerăbdător să iasă din spital. Mă tem că tocmai l-ai ratat. E jos la raze X.

— Oh! Dezamăgirea ei era limpede. Păi, tu ce faci? Reuşeşti să-l ţii pe

Kirk la respect şi să
rămâi şi întreagă la
minte?

— De-abia. (Râsul lui
Pam era uşor şi familiar.
Foxy zâmbi cu plăcere
auzindu-l.) O să-i pară
rău că nu te-a auzit.

— I-am simţit dintr-o
dată lipsa, mărturisi
scuturând din cap.

Totul s-a schimbat atât de repede în ultimele săptămâni, încât uneori simt că sunt altcineva. Cred că am nevoie de el să-mi aducă aminte că am rămas aceeaşi. Se opri şi râse iar. Bat câmpii?

— Numai puţin. Kirk nu e numai

împăcat acum cu căsătoria ta, ci e chiar încântat. Cred că s-a autoconvins că el a aranjat totul între curse. Făcu o pauză, apoi continuă pe acelaşi ton. Eşti fericită, Foxy?

Ştiind că Pam întrebase serios şi nu ca să facă conversaţie, Foxy

tăcu puţin înainte să răspundă. Se gândi la Lance, şi un zâmbet îi arcui buzele.

— Da, sunt fericită. Îl iubesc pe Lance şi, în plus, sunt destul de norocoasă să îmi placă şi casa din Boston. Bănuiesc că m-am simţit puţin derutată, mai ales

de când Lance s-a întors la birou. Totul aici e atât de diferit, încât am câteodată impresia că am păşit prin oglindă.

— Îmi imaginez că societatea bostoniană poate fi un fel de "Ţară a Minunilor", replică Pam. Ţi-ai petrecut vremea vânând iepuri

albi[2]?

— Am lucrat, draga mea, contracară Foxy pe un ton care îi trăda sprâncenele ridicate. Camera obscură de aici funcţionează perfect. O să primeşti fotografiile cam într-o săptămână. O să ţi le trimit numerotate. Dacă ai

nevoie de mai multe
copii, sau dacă vrei ceva
mărit sau micşorat, îmi
spui numărul.

— Sună bine. Câte a
până acum?

— Gata? (Foxy se
încruntă, gândindu-se.)
Câteva sute, dacă le
punem la socoteală şi pe
cele uscate.

— Măi, măi. Da' ştiu că ai fost ocupată.

— Fotografiatul a devenit nu numai meseria mea, dar şi salvarea mea. Mă salvează de prânzuri. (Se putea ghici un zâmbet în vocea ei, în timp ce se aşează mai bine pe pernele moi.) La

începutul săptămânii am fost la primul şi ultimul din viaţa mea. Nimic şi nimeni nu mă va mai convinge să mai trec prin asta. Pur şi simplu nu sunt croită pentru asemenea *funcţii*.

— Ah, bine, o consolă Pam pleznind din limbă. Probabil că se

vor descurca şi fără tine. Înţeleg că i-ai cunoscut familia lui Lance.

— Da. Are o verişoară, Melissa, care e cu adevărat un om cu personalitate. Îmi place. Bunica ei a fost foarte drăguţă cu mine. Restul – făcu o pauză şi îşi încreţi nasul – am avut

parte de tot, de la prietenie întâmplătoare, la dezaprobare fățișă. Pam nu putea să nu audă dispreţul din glasul ei. Mă gândesc la prima rundă de obligaţii sociale şi prezentări ca la un fel de săptămână a ciumei. După ce se termină

totul, eu o să îi cunosc pe ei şi ei pe mine, şi cu asta basta. (RâNji.) Sper.

— Mama lui Lance este o... doamnă formidabilă, comentă Pam.

— Da. (Foxy aprobă, surprinsă.) De unde ştii?

— Mama mea o

cunoaşte vag.

Îşi aminti că Pam se născuse şi crescuse în lumea în care ea fusese împinsă prin căsătorie.

— Am întâlnit-o şi eu o dată când scriam un articol despre patronii artelor. (Pam îşi aminti de femeia aristocratică, elegantă, cu ochi reci şi

ten frumos. Nu-şi amintea să fi remarcat că este şi caldă.) Stai cu picioarele bine înfipte, Foxy. Totul se va aranja în câteva luni.

Jucându-se cu o maşinuţă din aramă de Formula Unu, care era folosită ca presse-papier, Foxy suspină.

— Încerc, Pam, dar îmi doresc ca eu şi Lance să putem, pur şi simplu, să fim singuri o vreme. Luna noastră de miere a fost întreruptă înainte să înceapă. Sunt destul de egoistă ca să vreau o săptămână sau două singură cu el, până mă obişnuiesc să

fiu soţie.

— Mi se pare mai degrabă rezonabil decât egoist. Poate o să puteţi pleca după ce termină de proiectat maşina asta nouă pentru Kirk. Dir câte am înţeles, e cam complicat, din cauza unor măsuri de siguranţă noi la care

lucrează Lance.

— Ce maşină? întrebă încet Foxy simţind cum sângele îi îngheaţă în vene.

— Noua Formula Unu pe care Lance c proiectează pentru Kirk. Nu ţi-a spus?

— Nu, nu mi-a spus!

Vocea ei era normală,

dar ochii erau opaci şi lipsiţi de viaţă în timp ce se uita fix la luciul biroului.

— Presupun că e pentru sezonul viitor.

— De asta se şi grăbesc, aprobă Pam. Kirk nu vorbeşte despre altceva. Speră să vină la Boston imediat ce iese

de aici ca să se poată urca în ea înainte ca proiectul să fie terminat. Doctorii par să creadă că interesul lui pentru maşină este o motivaţie bună ca să se pună mai repede pe picioare. (Pam continuă să sporovăiască în timp ce Foxy privea în gol.) Nu

e nicio îndoială că lucrează atât de bine cu terapistul pentru că vrea să iasă de aici de Anul Nou.

— Dacă nu iese pe picioare, spuse Foxy rar, îl pot ridica cu cărucior şi îndesa în carlingă. (Deşi făcu un efort, reuşi să îşi

menţină vocea la acelaşi nivel.) Sunt sigură că Lance nu ar avea nimic împotrivă.

— Nu aş fi surprinsă dacă Kirk ar încerca să aranjeze aşa ceva. (Pam scoase un sunet care era jumătate suspin, jumătate râs.) Ei, bine, ce aş vrea eu, dacă poţi,

sunt câteva fotografii cu noua maşină. Pentru că ai trecere la patron, ar trebui să te apropii suficient de mult ca să tragi o poză sau două. Aş vrea mai ales câteva de pe pista de încercare când va ajunge acolo.

Foxy închise ochii în faţa durerii de cap care

se anunța.

— O să văd ce pot face.

Nu voi scăpa niciodată? se întrebă ea și strânse ochii și mai tare. *Niciodată?*

— Trebuie să mă apuc de lucru, Pam. Spune-i lui Kirk că îl iubesc, da? Și ai grijă de

tine.

— Fii fericită, Foxy şi transmite-i cele bune lui Lance.

— Da, aşa o să fac. Pa!

Cu o grijă studiată, Foxy aşează receptorul în furcă. Frisonul rece care o cuprinsese stăruia, întinzându-se de pe

piele în creier. Acolo unde ar fi trebuit să fie emoţii, era un vid. Furia se revărsa peste marginea conştientului, dar nu reuşea să pătrundă. În mintea ei se derula din nou accidentul lui Kirk, nu ca un film, ci în succesiunea rapidă,

staccato, a unui spectacol pe gheaţă. Fiecare cadru era distinct şi oribil.

În memoria ei erau nenumărate obstacole, nenumărate eşuări. Le rememora sub forma unui munte de maşini, piloţi şi echipaje, toate amestecate într-o masă

palpitândă din cauza vitezei. Stătea înghiţită de scaunul uriaş al lui Lance şi îşi aminti tot ce i se întâmplase în ultimii zece ani, pe măsură ce lumina scădea şi se instala înserarea. Afară, temperatura începu să scadă, o dată cu soarele.

Când uşa biroului se deschise, Foxy îşi întoarse privirea fără mare interes.

— Aici erai? (Lance intră în cameră şi lăsă uşa deschisă.) De ce stai pe întuneric, Fox? Nu-ţi ajunge cât întuneric ai în fortăreaţa ta de la subsol? (Se îndreptă

spre ea, îi cuprinse bărbia în palmă şi o sărută. Gestul era obişnuit şi oarecum posesiv. Când nu primi niciun răspuns, îşi îngustă privirea şi îi studie chipul.) Ce este?

Foxy privi în sus, dar ochii îi erau ascunşi de penumbră.

— Tocmai am vorbit cu Pam.

— E ceva cu Kirk?

Preocuparea din glasul lui topi scutul care o acoperise. Sub el clocotea furia pentru că fusese trădată. Luptă să rămână obiectivă, până când avea să înţeleagă.

— Eşti preocupat de

sănătatea lui? întrebă, dar stropi de furie îi ardeau cuvintele.

Lance se încruntă auzindu-i tonul, îi trecu un deget pe obraz şi simţi că e încordată.

— Desigur. A avut vreo complicaţie?

— Complicaţie, repetă ea fără nicio

intonație, înfigându-și unghiile în palmă. Presupun că asta depinde din ce punct de vedere privești tu problema. Pam mi-a spus despre mașină.

— Ce mașină?

Curiozitatea pură și nedumerirea din glasul lui o făcură să își piardă

controlul. Îi dădu mâna la o parte cu brutalitate, se ridică, aşezând între ei scaunul şi furia.

— Cum poţi să începi să proiectezi o maşină când el încă nu a ieşit din spital? Nu puteai să aştepţi măcar până era în stare să meargă iar?

Uimirea făcu loc înțelegerii pe chipul lui Lance. Nu făcu nicio încercare să reducă distanța dintre ei, dar când vorbi, vocea lui era răbdătoare.

— Fox, durează să proiectezi şi să construieşti o maşină. Am început să lucrăm la

ea cu luni în urmă.

— De ce nu mi-ai spus? (Îi aruncă cuvintele, mai mult supărată decât îndulcită de tonul lui răbdător.) De ce te-ai ferit de mine?

— În primul rând, începu el, încruntându-se, pentru că mă privea

direct. Meseria mea e să proiectez maşini, şi ştii asta foarte bine. Am mai proiectat maşini pentru Kirk, ştii şi asta. De ce să fie acum altfel?

— Era să moară acum o lună.

Foxy îşi încleştă mâinile pe pielea suplă a scaunului.

— A avut un accident, spuse Lance calm. A mai avut accidente. Ştim amândoi că există şansa să mai aibă şi altele. E riscul meseriei.

— Riscul meseriei! repetă ea, în timp ce furia îi năvălea în priviri. Oh, ce răspuns!

Pe măsura ta! Asta face ca totul să fie curat şi ordonat. Ce minunat trebuie să te simţi când eşti atât de logic şi impersonal.

— Ai grijă, Foxy, spuse Lance cu o aparentă indiferenţă.

— De ce îl încurajezi să o ia de la capăt?

întrebă ea, ignorând avertismentul. De data asta s-ar fi putut să îi ajungă. Acum o are pe Pam, s-ar fi putut...

— Stai puţin. Deşi razele lunii scăldau încăperea, nu era nevoie să-i vadă chipul, pentru ca să recunoască furia. Kirk nu are nevoie să fie

încurajat. Cu accident
sau fără, va fi înapoi pe
pistă sezonul următor.
Nu are rost să încerci să
te amăgeşti, Foxy.
Niciun accident, nicio
femeie nu îl vor ţine pe
Kirk prea multă vreme
departe de pistă.

— Acum nu mai
avem cum să fim siguri,

nu? răspunse ea furioasă. O să ai o maşină gata pregătită pentru el. Conform obiceiului. Cum să reziste?

— Dacă nu o făceam eu, o făcea altcineva. (Lance îşi băgă mâinile în buzunare şi vocea lui deveni periculos de

liniştită.) Credeam că îl înțelegi, pe el şi... pe mine.

— Tot ce pot să înțeleg este că plănuieşti să îl pui într-o altă maşină, şi nici măcar nu e în stare să se ridice încă singur în picioare. (Vocea ei deveni disperată şi îşi trecu

nerăbdătoare mâna prin păr.) Înţeleg că ţi-ai fi putut folosi influenţa ca să îl convingi să se retragă, şi, în schimb...

— Nu! (Lance c întrerupse ferm.) Nu am de gând să mă faci responsabil pentru ceea ce fratele tău hotărăşte să facă cu viaţa sa.

Foxy înghiți cu greu, luptându-se să nu plângă.

— Nu, tu nu vrei responsabilitatea. Pot să înțeleg şi eu asta. (Amărăciunea se revărsă colorându-i cuvintele. În penumbră ochii ei străluceau de furie şi disperare.) Tot ce

trebuie să faci e să tragi câteva linii pe hârtie, să cântăreşti câteva ecuaţii, să comanzi câteva piese. Nu trebuie să îţi rişti viaţa, ci numai banii. Ai mai mulţi decât poţi cheltui. (Mintea ei începu să scornească o cascada de gânduri şi acuzaţii.) La un alt

nivel, e cam ca la cazinoul din Monte Carlo. (Îşi trecu din nou mâinile prin păr, apoi şi le împreună, furioasă că îi tremurau.) Puteai să stai şi să urmăreşti acţiunea, ca un... ca un superlord. Banii nu înseamnă prea mult pentru cineva care i-a

avut dintotdeauna. Aşa îţi obţii satisfacţiile? întrebă ea, prea încinsă ca să-şi dea seama că tăcerea lui era rău prevestitoare. Plătind pe altcineva să îşi asume riscurile în timp ce tu stai deoparte în siguranţă şi te uiţi?

— Ajunge!

Se mişcă asemenea fulgerului, nedându-i nicio şansă să scape. Într-o clipă, o trase cu furie din spatele scaunului, către el.

— Nu trebuie să suport asta din partea ta. Am fost şi eu pe pistă şi am renunţat pentru că aşa am vrut. (Glasul lui

clocotea de nervi, iar degetele o strângeau fără milă.) M-am retras pentru că am ales să mă retrag. Şi o să concurez iar, dacă aşa o să vreau. Nu îmi justific acţiunile faţă de nimeni. Nu plătesc pe nimeni să rişte în locul meu.

Teama că Lance se va

aşeza din nou la volan o sugrumă. Vocea ei tremură, în timp ce se lupta să gonească acest gând.

— Dar nu vei concura din nou. N-ai de gând să...

— Nu-mi spune tu ce voi face.

Cuvintele erau

sacadate şi puneau punct discuţiei.

Foxy îşi înghiţi teroarea şi vorbi cu un calm dezolant. Încă o dată se simţea pe locul doi. Din partea lui Kirk suportase, dar acum, valuri de furie, frustrare şi durere i se răspândeau în trup.

— Ce prostie din partea mea să îmi închipui că sentimentele mele vor fi suficient de importante pentru tine.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o opri, aşezându-şi mâinile pe umerii ei. Gestul era suficient de familiar pentru ca să o facă să o

doară stomacul.

— Foxy, ascultă-mă! (În vocea lui erau din nou semne de răbdare, dar era şi încordare.) Kirk e om mare, şi hotărăşte singur. Meseria fratelui tău nu mai are nicio legătura cu tine. Meseria mea nu are nicio legătură cu noi

doi.

— Nu.

Ea îşi ridică calmă privirea şi o întâlni pe a lui.

— Pur şi simplu nu e adevărat, Lance. Dar, indiferent de asta, Kirk va conduce maşina făcută de tine în sezonul următor, iar tu vei face

exact ce vrei. Eu nu pot
să fac nimic ca să
schimb ceva din toate
astea. N-am reuşit
niciodată cu Kirk, iar
acum mi-e limpede şi
cu tine. Acum mă duc
sus, îi spuse liniştită.
Sunt obosită.

În încăpere era acum
întuneric. Câteva clipe

el o studie într-o liniște totală, înainte de a-și lua mâinile de pe umerii ei. Fără să scoată un cuvânt, ea făcu un pas înapoi, apoi îl ocoli și ieși. Pașii îi răsunară înfundat pe scări.

CAPITOLUL 13

Dimineaţa fu o surpriză pentru Foxy. Zăcuse ore întregi trează, singură şi nefericită. În minte îi revenea conversaţia cu Pam şi disputa cu Lance continua să o chinuie.

Acum se trezise, fără să ştie când a adormit, iar soarele se revărsa pe pat. Partea de pat ocupată de Lance era goală. Întinse automat mâna ca să atingă cearşafurile în care el ar fi trebuit să doarmă. Locul era încă călduţ, dar asta nu-i aducea

nicio alinare. Pentru prima oară din noaptea nunții lor, ar fi putut dormi în paturi separate. Nu se treziseră înlănțuiți, intrând în zi așa cum intraseră în noapte.

Greutatea de pe umerii ei nu era din cauza somnului, ci a

descurajării. Nu era o noutate pentru ea să se certe cu Lance, dar de data aceasta era mult mai afectată. *Poate,* îşi spuse ea, privind în tavan, *pentru că acum am mult, mult mai mult timp de pierdut. Probabil că e jos. Aş putea să cobor şi... Nu.*

Îşi întrerupse şirul gândurilor scuturând din cap. Nu, erau prea multe de rezolvat şi nu avea vreme la o ceaşcă de cafea, în timp ce doamna Trilby i se uita peste umăr. *În orice caz, o să am timp să îmi fac ordine în gânduri.*

Se ridică mecanic şi

făcu un duş. Se îmbrăcă pe îndelete, deşi alese pantaloni reiaţi şi un tricou larg şi vechi. În timp ce se îmbrăca, îşi făcu în minte planul. Va lucra la fotografiile de la cursă până la unsprezece, apoi se va plimba prin parc şi îşi va continua noul

proiect. Satisfăcută de program, coborî. Lance nu se vedea nicăieri şi, deşi îşi repeta că aşa era mai bine, se învârti o vreme pe lângă telefonul din hol, nehotărâtă. *Nu,* îşi spuse ferm. *Nu o să-l sun. Nu putem discuta nimic raţional la telefon. Avem*

ce discuta? se întrebă, privind încruntată telefonul de parcă ar fi supărat-o. Lance păruse suficient de hotărât pe poziție, seara trecută. *Nu o să accept,* își spuse ea, decisă, privind fix telefonul. *Nu o să accept. Nu se poate întoarce să conducă.* Înghiți gustul

coclit al fricii care i se ridicase în gât. Nu putea fi serios. Închizând strâns ochii, scuturã din cap. *Nu te gândi la asta acum. Du-te să munceşti şi nu te gândi.* Trase adânc aer în piept şi întoarse spatele telefonului.

După ce confiscă o

ceaşcă de cafea din bucătărie, se închise în camera obscura. Fotografiile încă atârnau pe sfoară, acolo unde le lăsase. Fără să vrea, o luă pe cea cu maşina lui Kirk şi o studie. *O cometă,* îşi aminti. *Da, el este o cometă, dar oare cometele nu se opresc*

câteodată? Anul viitor vor fi alte fotografii cu el, dar va trebui să le facă altcineva. Poate o să aranjeze Lance. Scoase un sunet acut de frustrare. *Nu mă mai pot gândi la toate astea.* Trase fotografiile uscate, apoi începu să lucreze un alt film. Timpul trecu

repede şi într-o liniş
absolută, încât tresă
când auzi un ciocănit în
uşă. Se încruntă şi se
duse să deschidă.
Doamna Trilby nu se
aventurase niciodată pe
teritoriul ei.

— Melissa! exclamă
ea, încruntarea
transformându-i-se în

zâmbet. Ce surpriză plăcută!

— Nu e întuneric, spuse Melissa, uşor bosumflată şi intră în cameră, pe lângă Foxy. De ce se cheamă cameră obscură, dacă nu e neagră? Sunt deziluzionată.

— Ai venit când nu

trebuie, explică Foxy. Te
asigur că acum câteva
ore era foarte întuneric.

— Trebuie să te cred
pe cuvânt. (Se uită pe
îndelete la şirul de
fotografii care se uscau.)
Măi, măi, chiar eşti o
profesionistă, nu?

— Aşa îmi place să
cred.

— Totul e atât de tehnic, mormăi ea, mişcându-se prin cameră şi inspectând sticluţe şi cronometre. Presupun că asta ai învăţat la colegiu.

— Mi-am luat licenţa în fotografie la USC. Nu Smith, adăugă ea, ridicând dintr-o

sprânceană. Nu Radcliffe, nu Vassar, ci la instituţia aceea necunoscuta, un colegiu de stat.

— Oh, dragă. (Melissa îşi muşcă buza, dar tot îi scăpă un zâmbet.) Unele dintre doamne ţi-au făcut viaţa grea, înţeleg.

— Înțelegi bine, aprobă Foxy încreţindu-şi nasul. Ei, presupun că şi această minune va ţine trei zile. Vor uita curând de mine.

— Ce naivitate dulce, murmură Melissa, bătând-o pe obraz. O să te las să mai visezi niţel. În orice caz, continuă

ea, periindu-şi brusc o scamă de pe haina de angora bleu, sâmbătă e dans la club. Veniţi, nu?

— Da. (Foxy nu se osteni să îşi înăbuşe suspinul.) O să fim acolo.

— Ţine-te tare, dragă. Obligaţiile o să mai scadă în câteva luni.

Lance nu a ieşit niciodată în lume mai mult decât era necesar. Şi – zâmbi cu zâmbetul ei fermecător – e o scuză minunată ca să mergi la cumpărături. Melissa aruncă din nou o privire rapidă prin cameră. Ai terminat aici?

— Da. Tocmai am terminat. (Foxy se uită la ceas şi dădu mulţumită din cap.) Am terminat la timp.

— Ei, păi atunci să mergem la cumpărături şi să luăm ceva fabulos de îmbrăcat pentru sâmbătă seara.

O luă pe Foxy de bra

şi începu s-o ducă spre
uşă.

— Oh, nu. Se opri ca
să închidă uşa în urma
ei. Am participat la un
mic safari de-al tău
săptămâna trecută. Ai
invadat fiecare magazin
d i n *Newbury Street*.
Astăzi nu mi-am luat
vitaminele şi, oricum,

am o rochie pentru sâmbătă. Nu am nevoie de nimic.

— Sfinte Sisoe, trebuie să ai *nevoie* de ea ca să o cumperi? Melissa se întoarse din drum şi rămase cu gura căscată. Când am fost la cumpărături ai cumpărat doar o bluziţă.

De ce crezi că Lance are atâţia bani?

— Sunt sigură că pentru o multitudine de lucruri, răspunse Foxy grav. (Totuşi, un zâmbet îi miji pe buze.) Dar nu cred că pentru ca eu să-i cheltuiesc pe haine de care nu am nevoie.

Melissa îşi încrucişă braţele şi o studie cu grijă.

— Cum, vorbeşti serios, nu, scumpiţo? Părea nedumerită şi ridică din umeri. Dar Lance are pur şi simplu grămezi de bani.

— Ştiu. Adesea îmi doresc să nu aibă.

Când începu să urce
scările către primul etaj,
Melissa o luă de braţ.

— Stai puţin. (Vocea
ei nu mai era veselă.
Acum era calmă şi
serioasă.) Îţi fac cu
adevărat zile fripte, nu?

— Nu are
importanţă, începu
Foxy, dând din umeri,

ca să înlăture întrebarea.

— Oh, ba cred că are.

(Mâna Melissei o ţinea surprinzător de ferm. Se opri pe culoarul îngust şi o obligă pe Foxy să o privească în ochi.)

Ascultă-mă o clipă. Nu o să crezi, dar o să fiu foarte serioasă. Chestia asta, că te-ai măritat cu

Lance pentru banii lui e o prostie tipică, Foxy. Nu înseamnă nimic. Şi nu toată lumea o spune sau o gândeşte. Desigur, sunt câţiva tâmpiţi cărora le pasă de statut sau descendenţă, dar eu nu le dau atenţie tâmpiţilor. (Zâmbi şi făcu o pauză ca să

respire, dar ochii îi
rămaseră gravi.) Deja o
mulţime de oameni te
plac, oameni ca bunica,
care nu poate fi
influenţată. Şi ai făcut
asta rămânând tu însăţi.
Desigur că Lance ţi-a
spus câţi oameni sunt
încântaţi de gustul lui în
ceea ce priveşte

nevestele.

— Nu am discutat. (Foxy îşi trecu mâna prin păr, scoţând un sunet de frustrare.) Adică, pentru ca să fiu mai exactă, nu am spus nimic despre relaţiile lui mai puţin prietenoase. Nu mi se pare foarte corect să îi împui capul

cu văicăreli.

— E corect să stai liniştită în timp ce câţiva rătăciţi aruncă cu pietre în tine? i-o întoarse Melissa, ridicând dintr-o sprânceană, aşa cum făcea şi Lance. Martirajul e deprimant, Foxy.

Foxy se strâmbă

auzind eticheta.

— Nu cred că îmi pasă prea mult. (Scutură din cap şi îi zâmbi sincer Melissei.) Cred că sunt prea sensibilă. Au fost atât de multe schimbări dintr-o dată, şi mi-e greu să jonglez cu toate.

Melissa o luă din nou

de braţ, în timp ce urcau scările.

— Ce mai e?

— Se vede?

— Sunt foarte perspicace, îi spuse Melissa în treacăt. Nu ai ştiut? Părerea mea e că tu şi Lance v-aţi ciondănit.

— Cuvântul e cam

blând, murmură Foxy deschizând uşa de la primul etaj. Dar o să ne descurcăm.

— A cui a fost vina?

Foxy deschise gura să dea vina pe Lance, şi o închise la loc, gândindu-se că ea este de vină. Renunţă suspinând.

— A nimănui, cred.

— Aşa e de obicei, spuse vioaie Melissa. Cel mai bun leac este să ieşi şi să-ţi cumperi ceva fabulos – ca să-ţi ridici moralul. Apoi, dacă vrei să-l faci să sufere, poţi să fii rece şi politicoasă când vine acasă. Sau – făcu un gest cu mâna

dacă vrei să maschezi, o trimiţi pe doamna Trilby mai devreme acasă şi când ajunge aici, te arăţi cât mai puţin cu putinţă.

— Melissa. (Foxy râse văzând-o cum îşi ia haina şi poşetuţa de pe cuierul din hol.) Simplifici lucrurile într-

un mod încântător.

— E un talent, spuse ea modestă, studiindu-se în oglinda veche. Ai de gând să vii cu mine şi să te distrezi, sau vrei să fii oribil de harnică?

— Cred, mormăi Foxy gânditoare, că tocmai am fost insultată. (Se supuse impulsului

şi o sărută pe Melissa pe obraz.) Mă ademeneşti, dar eu am o voinţă foarte puternică.

— Chiar ai de gând să lucrezi în după-amiaza asta? îi aruncă o privire plină de admiraţie şi nedumerire. Dar ai lucrat şi de dimineaţă.

— Oamenii lucrează adesea toată ziua, sublinie Foxy, apoi zâmbi larg. Poate deveni un obicei... cum sunt cartofii pai. Am început o serie de fotografii despre copii, aşa că plec în parc.

Melissa se încruntă şi îşi îmbrăcă scurta de

blană.

— Mă faci să mă simt
de-a dreptul
abandonată.

— O să-ţi treacă, o
consolă Foxy, trecându-
şi curioasă degetul peste
blana moale şi albă.

— Desigur. (Melissa
se întoarse şi o sărută pe
amândoi obrajii.) Dar

deocamdată, mă simt vinovată. Distracţie plăcută, Foxy, spuse şi deschise larg uşa.

— Şi ţie! strigă Foxy în timp ce uşa se trântea.

Râse şi îşi scoase din debara haina din piele de căprioară. Cu inima mai uşoară, îşi aruncă

pe un umăr poşeta, iar aparatul de fotografiat pe celălalt. Se întoarse şi aproape că se ciocni de doamna Trilby.

— Oh, îmi pare rău!

Ar trebui interzişi pantofii cu tălpi de crep, îşi spuse, cu un oftat interior.

— Ieşiţi, doamnă

Matthews?

Doamna Trilby stătea ţeapănă în uniforma cenuşie cu şorţ alb.

— Da, am plănuit să lucrez ceva în după-amiaza asta. Cred că mă întorc pe la trei.

— Foarte bine, doamnă.

Doamna Trilby

rămase sub arcadă, lipsită de orice expresie, în timp ce Foxy o lua spre uşă.

— Doamnă Trilby, dacă Lance... dacă domnul Matthews telefonează, spune-ţi-i ca eu... Foxy ezită, şi pentru o clipă pe chipul ei se putură citi

nehotărârea şi
nefericirea.

— Da, doamnă?

Doamna Trilby avea
vocea uşor înmuiată.

— Nu. Foxy dădu
din cap supărată pe ea
însăşi. Nu, nimic. N-are
importanţă. Îşi îndreptă
umerii şi îi zâmbi. La
revedere, doamnă

Trilby.

— O zi bună, doamnă Matthews.

Foxy păşi afară şi respiră aerul proaspăt şi rece de toamnă. Deşi MG-ul îi fusese trimis cu vaporul din Indiana şi aştepta acum în garaj, Foxy preferă să meargă pe jos. Cerul era de un

albastru pătrunzător, fără niciun nor. Copacii golaşi ridicau braţe rugătoare către cer. De-a lungul trotuarului se învârteau frunze uscate, care se adunau în cercuri. Din când în când, vântul le aducea şi le îngrămădea în jurul gleznelor lui Foxy, până

când cădeau din nou strivite sub paşii ei. Perfecţiunea aproape deplină a zilei îi ridică moralul şi începu să creioneze proiectul pe care îl avea în minte.

Peste tot în parcuri mămicile se încăpăţânau să fie frumoase. Cărările erau luminate din

belşug, în timp ce copilaşi cu obrajii roz se jucau şi se fugăreau. După-amiaza era proaspătă şi ademenitoare. Bebeluşii erau purtaţi în cărucioare şi căraţi de mame sau doici în uniformă. Unii exersau arta mersului pe iarba

acoperită de stratul de frunze groase.

Foxy se mişcă printre ei, câteodată făcând fotografii, altădată înnodând o conversaţie cu un părinte, apoi făcând fotografia pe care o dorea. Învăţase din experienţă că a fotografia însemna mai

mult decât să ştii cum funcţionează un aparat de fotografiat, sau viteza unui film. Era abilitatea de a citi şi a face un portret în imagini. Însemna răbdare, tenacitate, noroc.

Se întinse pe burtă în iarba rece, îndreptându-şi Nikon-ul către o fetiţă

de doi ani, care se lupta cu un pui de bull terrier fericit. Frumuseţea blondă, rozalie a copilului era un fundal perfect pentru singurătatea nemascată a căţelului. Amândoi erau înconjuraţi de un halou de soare, în timp ce amândoi se luptau

considerând fiecare că celălalt este mult mai interesant decât femeia care se târa şi se rotea în jurul lor apăsând pe un buton. Cățelul lătră şi fugi în cerc, copilul chicoti şi îl prinse. Scăpă pentru ca să fie prins, cu veselie, din nou. În cele din urmă,

Foxy se aşează pe vine şi zâmbi modelelor ei. După câteva vorbe schimbate la iuţeală cu mama fetiţei, se ridică în picioare, gata să pună altă rolă de film.

— A fost o performanţă fascinantă.

Ridică privirea şi se trezi nas în nas cu

Jonathan Fitzpatrick.

— Oh, bună!

Îşi dădu părul pe spate şi îndepărtă o frunză de pe haină.

— Bună, doamnă Matthews. O zi minunată pentru rostogolit prin iarbă.

Zâmbetul lui era atât de fermecător, încât

Foxy râse.

— Da, aşa este. Îmi pare bine să vă văd, domnule Fitzpatrick.

— Jonathan, o corectă el, şi îi mai luă o frunză din păr. Şi eu o să-ţi spun Foxy, ca Melissa. Ţi se potriveşte. Acum, pot să te întreb ce faci, sau e un secret

guvernamental?

— Fac fotografii, desigur. (Rânjind, Foxy continuă să îşi încarce aparatul.) Mi-am făcut un obicei din asta, de aceea şi sunt fotograf.

— Ah, da, am auzit ceva. În timp ce îşi apleca capul spre aparat, soarele îi strălucea în

păr. Jonathan o urmări cu admiraţie.

— Profesionistă, nu?

— Aşa le spun editorilor.

Când termină, închise aparatul şi îl băgă din nou în seamă pe Jonathan. Asemănarea cu sora lui era izbitoare, dar alături

de el se simţea în largul ei, ceea ce nu se întâmpla lângă Gwen. Îl studie rapid şi decise că era exact opusul lui Lance: cinstit şi blând şi inofensiv. Supărată brusc pe obişnuitele ei comparaţii, îi zâmbi cu cel mai grozav zâmbet din lume.

— Acum lucrez la un proiect despre copii.

Jonathan o studie, de la zâmbetul nonşalant, la ochii mari, cenuşiu-verzui, la chipul care îl intriga tot mai mult de fiecare dată. Îşi termină examenul în câteva secunde şi decise că Lance câştigase din nou.

Nu era o femeie ca toate celelalte.

— Pot să mă uit? întrebă, spre surprinderea amândurora. N-am ce face în după-amiaza asta. Tocmai traversam spre maşină, când te-am zărit.

— Desigur. (Se

aplecă să îşi ia carcasa aparatului de fotografiat.) Dar mă tem că o să găseşti totul cam plictisitor.

Se întoarse şi se îndreptă spre Mill Pond.

— Mă îndoiesc. Rareori o femeie frumoasă mă plictiseşte,

indiferent de împrejurări.

Jonathan îşi potrivi paşii după ai ei. Foxy îl privi dintr-o parte. Avea zâmbetul băiatului din vecini şi profilul unui Adonis. Melissa, gândi Foxy, e norocoasă.

— Tu ce faci,

Jonathan?

— Ce-mi place, răspunse el, strecurându-şi mâinile în buzunarele hainei din piele. Teoretic, sunt director în afacerile familiei. Import-export. În realitate, mut hârtii de colo-colo şi farmec nevestele când e nevoie

şi ies cu fiicele.

Umorul îi străluci în ochi.

— Îți place munca ta?

— Imens.

Când privi spre ea, cu un zâmbet nepăsător, decise că el şi Melissa erau ideali unul pentru celălalt.

— Şi mie îmi place ce

fac. Acum nu-mi sta în cale.

Lângă heleşteu era o bancă, iar lângă ea o trestie care se scufunda în luciul apei. O femeie citea, iar un copilaş dolofan, îmbrăcat într-o hăinuţă roşu-aprins arunca biscuiţi la raţe. În apropiere, un bebeluş

moţăia în cărucior sub razele soarelui. Între degete ţinea o jucărie zuruitoare. După ce schimbă câteva cuvinte cu femeia de pe bancă, Foxy se aşternu pe muncă. Având grijă să nu-l tulbure, surprinse încântarea micuţului care arunca firimiturile

cât putea de sus în aer. Rațele se repezeau după mâncare. Băiețelul bătea din palme de plăcere și arunca din nou, câteodată mușcând și el dintr-un biscuit, în timp ce rațele se luau la întrecere pentru mâncare. Ea transpuse râsul copilului pe film.

Folosindu-se de soare şi de umbre, exprimă pacea şi inocenţa copilului dolofan. Schimbând unghiurile, vitezele şi filtrele, ea schimbă stări de suflet şi lumină emoţii, până când, satisfăcută, se opri şi lăsă aparatul să îi atârne pe umăr.

— Eşti foarte concentrată când lucrezi, spuse Jonathan, care veni lângă ea. Pari foarte competentă.

— E un compliment sau o observaţie? îl întrebă ea, după care îşi închise cutia cu obiective.

— O observaţie-

compliment, replică Jonathan. (Continuă să îi studieze profilul, în timp ce ea își aranja echipamentul.) Mă fascinezi, Foxy Matthews. Tu ești un motiv în plus pentru care îl invidiez pe Lance.

— Îl invidiezi?

(Ridică privirea, arătându-i un interes nedisimulat, care îl surprinse.) Şi ai mai multe motive?

— Cu sutele, răspunse el prompt, după care îi luă mâna. Dar tu eşti în fruntea listei. E adevărat că fratele tău, Kirk Fox şi

individul de Lance te-au răpit din lumea curselor?

— Da. (Foxy deveni brusc prudentă. Tonul ei deveni rece.) Am crescut pe o pistă de curse.

Jonathan ridică dintr-o sprânceană:

— Am atins un punct

sensibil. Îmi pare rău. (Îşi trecu absent un deget peste încheieturile ei.) M-ai ierta dacă ţi-aş mărturisi că sunt curios, nu critic? Şi cariera de pilot a lui Lance mă fascinează şi am urmărit-o şi pe a fratelui tău. Credeam că ştii câteva istorioare

interesante.

Foxy băgă de seamă că vocea lui nu semăna cu a lui Gwen, era mult mai cinstită.

— Îmi pare rău. (Suspină şi dădu din umeri.) E a doua oară pe ziua de azi când sunt sensibilă ca o mimoză. E destul de greu să fii

nou-venit în gaşcă.

— Ai fost o surpriză. (Atingerea lui era atât de uşoară, încât Foxy uită că îi ţinea încă mâna.) Există şi oameni care pretind ca totul să fie bine plănuit şi previzibil. Se pare că Lance preferă unicatele.

— Unicatele,

murmură Foxy, apoi îi aruncă lui Jonathan o privire directă, lipsită de compromisuri. Nu am bani, nu vin dintr-o familie cunoscută. Mi-am petrecut anii adolescenţei pe lângă mecanici şi garaje. Nu am mers la un colegiu cu pretenţii şi tot ce am

putut vedea din Europa a fost pe furate, între curse şi antrenamente.

Jonathan observă licăririle mărunte de nefericire din ochii ei.

— Ţi-ar plăcea să ai o aventură? întrebă el nonşalant.

Uluită, Foxy făcu un pas înapoi, cu ochii

mari.

— Nu!

— Ai mers vreodată cu vaporaşul? întrebă el la fel de nonşalant.

Ea deschise şi închise de două ori gura, într-o confuzie totală.

— Nu, spuse prudentă.

— Bine! (Îi luă din

nou mâna.) O să facem asta, în schimb. Zâmbi, ţinându-i degetele strâns. În regulă?

Foxy îl studie cu precauţie. Înainte să-şi dea seama, un zâmbet îi înflori pe buze.

— În regulă.

Melissa nu se va plictisi niciodată, decise

ea, în timp ce Jonathan îi arăta drumul.

— Vrei un balon?

Tonul lui era protocolar.

— Da, mulţumesc, îi răspunse ea la fel, unul albastru.

Următoarele două ore au fost cele mai lipsite de griji pe care le

petrecuse Foxy de când îşi începuse îndatoririle sociale ca doamna Lance Matthews. Cu Jonathan ea alunecă uşor pe Mill Pond, se urcă într-un vaporaş cu turişti şi copii cu degetele lipicioase de dulciuri. Se plimbară prin parc, mâncând îngheţată,

urmați de balonul albastru al lui Foxy, care dansa pe sfoară. Găsi că nu este pretenţios, că se poate vorbi uşor cu el, un tonic pentru deprimări.

Când Jonathan parcă în faţa casei din piatră, starea ei de spirit era încă bună.

— Vrei să intri? îşi mută geanta cu aparate pe celălalt umăr. Poate stai şi la cină.

— Altă dată. Trebuie să iau masa cu Melissa.

— Salut-o din partea mea. (Zâmbind, Foxy deschise uşa.) Mulţumesc, Jonathan. (Avu un impuls, se

aplecă şi îl sărută pe obraz.) Sunt sigură că a fost mult mai nostim decât o aventură şi mult mai simplu..

— Oricum mai simplu, aprobă el, apoi îşi trecu un deget de-a lungul nasului ei. O să vă văd pe tine şi pe Lance sâmbătă.

— Oh, da! (Foxy se strâmbă înainte de a ieşi din maşină.) Oh, spune-i Melissei că îi aprob în totalitate planurile pentru mai. Râse văzându-i chipul uluit, apoi îşi luă la revedere făcându-i semn cu mâna. Ştie ea despre ce e vorba.

Trânti uşa, avu un frison din cauza frigului şi o luă pe cărare spre casă. Când întinse mâna după clanţă, uşa de la intrare se deschise.

— Bună, Foxy! .

Lance stătea în prag. O privi iute, observă zâmbetul, ochii strălucitori, balonul

albastru.

— Se pare că ai avut o după-amiază plăcută.

Starea ei de spirit vioaie o făcuse să uite cu totul de furia şi de cearta de ieri. Puteau vorbi şi fi serioşi mai târziu, acum vroia să îi împărtăşească bucuria.

— Lance, ai venit

mai devreme.

Era bucuroasă să îl găsească aşteptând-o şi zâmbi din nou.

— De fapt, cred că tu ai întârziat, replică el, închizând uşa în urma lor.

— Oh? (Aruncă o privire la ceas şi văzu că era aproape cinci.) Nu

mi-am dat seama, presupun că am pierdut noțiunea timpului. Cu balonul legat de cureaua genții, Foxy puse jos aparatul de fotografiat. Ai venit de mult?

— De destul de mult timp. (Îi studie obrajii sărutați de toamnă.) Vrei ceva de băut? spuse

el, întorcându-se şi îndreptându-se spre camera de lucru.

— Nu, mulţumesc!

Răceala lui cuprinse spiritul entuziasmat a lui Foxy. Îl urmă, calculând care ar fi fost metoda cea mai bună să înlăture prăpastia dintre ei, înainte să se

adâncească.

— Nu avem nimic de făcut în seara asta, nu?

— Nu. (Lance îşi turnă cu generozitate scotch în pahar înainte să se întoarcă spre ea.) Vrei să ieşi iar?

— Nu, eu... se opri, paralizată de gheaţa din ochii lui. Nu.

Bău, privind-o peste marginea paharului. Tensiunea care o părăsise în timpul după-amiezii reveni. Totuşi, nu-i venea încă să vorbească despre Kirk sau curse.

— M-am întâlnit cu Jonathan Fitzpatrick în parc, începu,

descheindu-şi jacheta, ca să-şi ţină mâinile ocupate. M-a adus acasă.

— Am observat.

Lance stătea cu spatele la căminul larg, din piatră. Chipul lui era rece şi de nepătruns.

— A fost o vreme minunată astăzi, spuse ea repede, agitându-se

să găsească o modalitate de a scăpa cu fraze politicoase, fără rost. (Îl privi îngrijorată pe Lance care îşi turnă un alt pahar de scotch.) Se pare că mai sunt o grămadă de turişti, dar Jonathan spunea că pleacă atunci când vine iarna.

— Habar nu aveam
că Jonathan e interesat
de turişti.

— Eu sunt interesată,
îl corectă ea, după care
îşi scoase haina,
încruntându-se. Era
înghesuială în vaporaşe.

— Te-a dus
Jonathan? întrebă Lance
blând, înainte să dea

peste cap conținutul paharului. Ce fermecător!

— Păi, nu mai fusesem niciodată, aşa că el...

— Se pare că te-am neglijat, o întrerupse el.

Cuta dintre sprâncenele ei se adânci când el ridică iar sticla

de scotch.

— Eşti ridicol, spuse Foxy, simţind că se înfurie. Şi bei prea mult.

— Draga mea copilă, încă nu am început să beau prea mult. (Îşi turnă alt pahar.) Cât despre faptul că sunt ridicol, ştiu câţiva bărbaţi care şi-ar plezni

bucuroşi nevasta care îşi petrece după-amiezile cu altul.

— Asta e o atitudine de neanderthal, se răţoi ea. (Îşi aruncă haina pe un scaun şi se uită furioasă la el.) A fost cu totul inofensiv. Eram pe domeniul public.

— Da, cumpărând

baloane şi mergând cu vaporaşul.

— Am mâncat şi un cornet cu îngheţată, completă ea şi îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Ai gusturi surprinzător de simple. (Lance privi o clipă în pahar, înainte să îl

ridice şi să-l dea peste cap.) Pentru cineva în actuala ta poziţie.

Fu şocată, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Complet nemişcată, rămase în picioare în timp ce tot sângele îi fugea de pe chip. Pe obrajii albi, ochii ei erau întunecaţi

de durere. Înjurând din plin, Lance puse jos paharul.

— Asta a fost sub centură, Foxy, îmi pare rău!

Porni către ea, dar ea se dădu înapoi, întinzând braţele ca să îl ţină la distanţă.

— Nu, nu mă atinge!

Respira repede şi sacadat, pentru ca să îşi controleze tremurul din voce.

— Am fost nevoită să fac faţă murdăriilor, să suport strâmbături din nas, aere de superioritate şi să tolerez bârfa, dar nu m-am aşteptat niciodată de

la tine. Preferam să mă
baţi decât să-mi spui aşa
ceva.

Se întoarse repede şi
fugi pe scări. Înainte să
apuce să închidă uşa
dormitorului, Lance o
prinse de încheietură.

— Nu-mi întoarce
spatele, o preveni el, cu
o voce calmă, joasă. Să

nu-mi mai întorci niciodată spatele.

— Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să scape. Înainte să-şi dea seama ce face, se răsuci şi îi trase o palmă.

— În regulă, spuse el printre dinţi şi îşi încleştă amândouă mâinile la spatele ei.

— Mi-ai tras-o, acum calmează-te!

— Ia-ţi mâinile de pe mine şi lasă-mă în pace!

Se luptă să se elibereze, dar el o strânse şi mai tare.

— Nu înainte de a lămuri asta. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

— Nu trebuie să explic nimic. Îşi dădu părul pe spate, ca să poată vedea. Şi acum, ia-ţi mâinile de pe mine, nu pot să te sufăr!

— Nu mă împinge prea departe, Foxy. (Vocea îi era tot atât de întunecată şi de ameninţătoare ca şi

privirea.) Nu mă mai pot stăpâni, mai ales după ce a fost aseară. Acum calmează-te şi să vorbim.

— Nu am nimic de vorbit cu tine. (Îngheţată de furie, încetă să se mai lupte şi îl privi fix în ochi.) Am spus ce aveam de spus

ieri, şi tu ai spus ce aveai de spus astă-seară. Se pare că ne înţelegem destul de bine unul pe celălalt.

— Atunci nu vorbim, spuse Lance cu duritate, înainte ca gura lui să se închidă peste a ei.

Cu o mână de oţel, îi încleştă încheieturile,

aşa că mişcările ei frenetice deveniră inutile. Sărutul avea ceva calculat şi brutal în acelaşi timp. Recunoscu în el aceeaşi lipsă de milă pe care i-o cunoştea de pe vremea când pilota. Ştiind că lupta era inutilă, se strădui ca trupul să îi

rămână moale şi gura pasivă.

— Răceala nu te prinde, murmură Lance şi o ridică în sus. Ştiu cum s-o topesc.

Când începu să o ducă spre pat, acceptarea pasivă de care dăduse dovadă Foxy dispăru.

— Nu! (Disperată, încercă să scape din mâinile lui.) Lance, nu, nu aşa.

Împinse cu putere, dar fără succes, în pieptul lui şi scoase un ţipăt scurt, când atinse salteaua. Înainte ca să se poată rostogoli şi să scape, el fu deasupra ei.

Trupul lui se mişcă peste al ei. Îşi întoarse capul, dar el îi prinse bărbia şi o ţinu nemişcată, pentru ca gura lui să o cuprindă pe a ei. Repede, de parcă ea nici nu s-ar fi opus, el începu să o dezbrace. Mişcările îi erau hotărâte şi lipsite

de pasiune. Acum nu mai căuta un partener, ci un sclav. Trupul lui Foxy se încălzi sub atingerea lui, chiar dacă lupta să se elibereze. Jacheta şi pantalonii fuseseră aruncaţi în dezordine pe podea iar bluza subţire nu o mai proteja de mâinile lui.

Sfârcurile îi ieşeau tari prin mătase, în timp ce el îi căuta locul cel mai sensibil din scobitura gâtului, cu limba şi cu buzele. Continuă să se lupte chiar şi atunci când mâna lui se mişcă de-a lungul mătăsii, către pântecele plat. Degetele lui se mişcau

cu brutalitate pe piciorul ei, la marginea cămăşii.

Dorinţa ţâşni din ea, îngreunându-i membrele, în timp ce continua să se lupte şi să se răsucească. Ştia că trebuie să scape nu numai de el, ci şi de ea însăşi. Mişcările ei nu

făceau decât să-l excite şi mai mult. El îi trasă cu limba vârful sânilor, prin cămaşă, prinzând-o apoi între dinţi în timp ce degetele ei i se înfingeau în umeri. El se folosi de slăbiciunea ei, îi exploră secretele pe care numai el le ştia, până când focul se

aprinse cu vâlvătaie. Ea-i răspundea arcuindu-se, fără să se mai lupte.

Gura lui o căuta flămândă pe a ei, iar degetele ei începură să îi desfacă nasturii de la cămaşă. Pielea lui era fierbinte, muşchii încordaţi. Brusc, sărutul lui se schimbă.

Stăpânirea rece de sine dispăru, şi o dorinţă clocotitoare îi luă locul. Cu un gest brusc, hotărât, îi rupse cămaşa. Îl auzi înjurând, iar respiraţia lui deveni tot atât de grea ca şi a ei. Mâinile lui erau acum sălbatice, frământându-i pielea goală, iar gura-i

era lacomă. Amândoi îşi pierduseră controlul. Rămaseră doar senzaţiile, nevoia, numai presiunea întunecată a pielii umede, şi săruturile profunde. Dar chiar atunci când el o posedă, chiar atunci când ea i se oferi fără rezerve, Foxy

ştia că niciunul dintre ei nu câştigase.

CAPITOLUL 14

Ploaia începuse sâmbătă dimineaţa devreme. Apoi venise frigul şi înainte de amiază ploaia se transformase în zăpadă. Singură, cu casa fremătând în jurul ei,

Foxy urmări zăpada căzând în rafale. Pământul era cald încă, şi zăpada se topea de cum îl atingea. Ningea destul de des, dar nu rămânea nicio urmă. *Astăzi nu o să facem niciun om de zăpadă,* îşi spuse ea, încrucişând braţele. *Mă întreb unde a*

putut să plece.

Când se trezi, Lance plecase deja, iar casa era goală. Ştia că ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte înainte îi costase pe amândoi foarte mult. În cele din urmă, el nu o posedase cu furie, iar ea i se dăduse de bună-voie. Dorinţa îi

cotropise pe amândoi, dar neînțelegerea rămăsese. Descoperind că e singură în patul rece, deveni posacă, ceea ce făcu ca orele care urmară să pară mai lungi. Dimineţile petrecute în camera obscură fuseseră productive, dar nu îi

rezolvaseră dilema.

Ce se întâmplă cu căsnicia mea? se întrebă, în timp ce privea cum ninge cu încăpățânare. *Abia a început şi pare să nu ducă nicăieri. Ca zăpada de afară,* se gândi şi îşi puse degetele pe un ochi de geam. *Dispare continuu. S-ar*

putea să fie tot atât de *fragilă ca zăpada timpurie, şi tot atât de trecătoare?* Foxy scutură din cap şi se legănă singură. *Nu o să permit aşa ceva.* Ţârâitul telefonului o făcu să tresară şi să se întoarcă repede. *Lance,* îşi spuse ea imediat şi se repezi să

răspundă.

— Bună, spuse cu vocea vibrând de aşteptare,

— Salut, Foxy. Cum mai merg lucrurile în lumea cea reală?

— Kirk.

Dezamăgirea îi fu acoperită de bucurie. Se lăsă să cadă pe o pernă

şi înlătură dezamăgirea.

— Ce bine că te aud. Exact în clipa în care rosti cuvintele, îşi dădu seama cât erau de adevărate. Plăcerea ei crescu şi se transformă în fericire.

— Ce mai faci? I-ai convins să-ţi dea drumul? Unde e Pam?

— Cred că măritişul te-a lenevit, comentă el grav. Nu găseşti nimic de spus?

Râzând, Foxy îşi încrucişă picioarele sub ea.

— Răspunde la una sau la toate întrebările de mai sus, dar începe cu prima. Ce faci?

— Binişor. Mă vindec. S-ar putea să-i conving să-mi dea drumul în câteva săptămâni, dacă Pam vrea să mă ducă şi să mă aducă pentru terapie.

Putea spune după vocea lui că rănile nu ocupau nici pe departe primul loc în gândurile

lui. *Riscurile profesiei.* Îşi aminti cuvintele lui Lance şi îşi înfipse dinţii tare în buza de jos.

— Îmi închipui că poate fi convinsă, reuşi ea să spună cu un ton normal. Mă bucur că eşti mai bine. *Sunt îngrijorată din cauza ta,* îi spuse în tăcere, apoi

zâmbi şi dădu din cap. *Nu i-ar plăcea să audă aşa ceva.* Presupun că te plictiseşti.

— Mi-a trecut plictiseala săptămâna trecută, i-o întoarse el sec. Am devenit expert la cuvintele încrucişate din *Times*, încât am început să le fac direct

cu cerneală, ca să mă laud.

— Întotdeauna ți-a plăcut să te dai mare. Să-ți trimit niște lipici și hârtie colorată, ca să-ți faci de lucru?

— Las să treacă de la mine, pentru că sunt bun la suflet. (Kirk îi ignoră râsul și

continuă.) Deci, povesteşte-mi despre Boston. Îţi place?

— E frumos.

Foxy se uită pe fereastră. Fulgii cădeau ca o perdea albă şi dispăreau.

— Acum ninge şi cred că se va face, frig, dar am făcut o mulţime

de excursii. Sunt destul de nerăbdătoare să văd cum arată Boston-ul iarna.

— Cum e familia lui Lance? întrebă Kirk. Po să aflu buletinul meteo şi din ziar.

— Păi, sunt... (Îşi caută cuvintele, ezită, şi în cele din urmă râse.)

Sunt altfel. Mă simt puţin ca Guliver, care s-a trezit că a devenit o ciudăţenie într-o lume în care regulile sunt cu totul altele. Începem să ne obişnuim unii cu alţii şi mi-am făcut câţiva prieteni.

Zâmbi, amintindu-şi de Melissa şi Jonathan.

Gândul la Catherine făcu ca zâmbetul să îi piară puțin, și, dând din umeri, începu să deseneze un model cu unghia pe pernă.

— Mă tem că maică-si nu-i place de mine!

— Nu te-ai măritat cu maică-sa, sublinie Kirk cu logică. Nu mi-o pot

imagina pe sora mea dată la o parte de nişte aristocraţi din Boston.

Vorbi cu o asemenea seninătate, încât Foxy fu obligată să zâmbească din nou.

— Cine, eu? contracară ea, accentuând straniul compliment. Noi ăştia,

din Midwest suntem lemn tare, ştii?

— Mda, eşti o adevărată Amazoană. Afecţiunea nedisimulată din vocea lui o făcu să zâmbească din nou. Ce face Lance?

— Bine, răspunse ea automat. Muşcându-şi buzele, adăugă. E

ocupat.

— Îmi imaginez că este îngropat deja până peste cap în planurile pentru noua maşină. (Simţi cum emoţia pătrunde în glasul lui Kirk şi se forţă să o accepte.) Am auzit că e o frumuseţe. Ard de nerăbdare să ies de aici

şi să văd cum merge. Lance e diabolic de genial când proiectează un bord de maşină.

— Chiar aşa? întreabă Foxy încruntându-se curioasă.

— Una e sa ai idei, Fox. Am şi eu multicele. Şi alta e să le pui în aplicare.

Avea o undă de invidie amuzantă în glas, ceea ce o făcu să se gândească altfel la soţul ei.

— Ciudat, nu pare genul care să deseneze borduri şi calculatoare, nu-i aşa?

— Lance nu seamănă cu nimeni, o corectă

Kirk. Ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine altcineva.

Gânditoare, făcu o pauză. Se încruntă şi mai tare, apoi fruntea i se destinse într-un zâmbet.

— Da, sigur, ai dreptate. Şi o ştiu, deşi a fost nevoie ca cineva să

mi-o reamintească. Dar
e drăguţ când fratele
meu îmi spune că m-am
măritat cu un geniu.

— Întotdeauna l-a
interesat mai mult
mecanica decât cursele,
adăugă Kirk cu mintea
aiurea. Deci, ce faci tu?

— Eu? Foxy dădu
din cap, ca să se

concentreze din nou la ce spunea Kirk. Oh, bine! Poţi să-i spui lui Pam că fotografiile sunt gata şi o să i le trimit.

— Eşti fericită?

Întrebă cu aceeaşi seriozitate în glas ca şi Pam, când îi pusese o întrebare identică.

— Ce întrebare e asta,

pentru o femeie care s-a măritat doar de câteva săptămâni? contracară ea. Tu nu o să poţi veni să mă faci fericită cel puţin încă o lună.

— Foxy, începu Kirk.

— Îl iubesc, Kirk, îl întrerupse ea, rostind, pentru prima oară, cu voce tare o serie de

gânduri. Nu e întotdeauna uşor şi nu e întotdeauna perfect, dar e singurul loc pentru mine. Sunt fericită şi sunt tristă, şi simt într-o sută de alte feluri, pe care nu le-aş simţi dacă nu ar fi Lance.

— În regulă. (Putea aproape să vadă cum dă

din cap ca să o aprobe.) Atâta timp cât ai ceea ce vrei. Ascultă, te-am sunat ca să îți spun. Ei bine, m-am gândit că eu ar trebui să fiu primul care îți spune...

Foxy așteptă zece secunde pline.

— Ce? întrebă ea, râzând exasperată.

— Am cerut-o pe Pam de nevastă.

— Slavă cerului!

— Nu pari surprinsă, se plânse el.

Pe chipul ei se răspândi un zâmbet de plăcere.

— Numai pentru că un pilot atât talentat ca tine poate fi atât de lent.

Când vă căsătoriţi?

— Acum o oră.

— *Cum?*

— Acum pari surprinsă, afirmă Kirk, satisfăcut. Pam nu a vrut să aştepte până mă vindec, aşa că ne-am căsătorit chiar aici, în spital. Am încercat să te sun înainte, dar nu a

răspuns nimeni.

— Eram jos, în laborator. (Cu un suspin, își adună genunchii la piept.) Oh, Kirk, mă bucur pentru tine. Nu sunt sigură că pot să cred.

— Nici eu nu sunt sigur. E diferită de restul lumii.

Foxy auzi tonul, îl recunoscu şi clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile din ochi.

— Da. Ştiu ce vrei să spui. Pot să vorbesc cu ea?

— Nu e aici, a ieşit să aranjeze cu casa pe care o vom închiria pentru cât timp o să am

piciorul în ghips. Pot să fiu cu ochii pe Lance şi pe noua maşină, dar până atunci vom sta lângă spital.

— Înţeleg.

N u se va schimba niciodată, îşi spuse ea şi închise pentru o secundă ochii. Am fost o proastă să cred

altceva. Tot ce mi-a spus Lance aseară e adevărat. Kirk va concura atâta timp cât va putea. Nimeni şi nimic nu-l vor putea opri. Îşi aminti limpede tot ce îi spusese lui Lance în lumina scăzută din bibliotecă. Sentimentul de vinovăţie o făcu să se

îmblânzească. Mută receptorul la cealaltă ureche şi înghiţi în sec.

— M-aş bucura ca tu şi Pam să veniţi aici, chiar dacă e numai până la începutul sezonului.

Faptul că înţelegea o făcea să accepte mai uşor.

— O să vii în

Europa?

— Nu. Foxy scutură din cap. Nu, nu vreau să vin.

— Nici Pam nu credea că o să vii. Ascultă, vin iar să mă înţepe. Spune-i lui Lance că Pam şi cu mine avem pretenţia să desfacă o sticlă de

şampanie când ajunge acasă. Din aia franţuzească.

— Aşa o să facă, promise ea, pentru ca el să nu stăruie. Ai grijă de tine.

— Sigur. Hei, te iubesc, Foxy.

— Şi eu te iubesc!

După ce puse

telefonul în furcă, îşi strânse genunchii mai aproape şi îi înconjură cu mâinile. Privi cum zăpada devenea tot mai subţire, până când nu mai fu decât o burniţă fină.

Nu mai are nevoie de mine, reflectă ea, chiar înainte să-şi dea seama

că gândul era deja prezent în mintea ei. Îşi dădu seama ce ciudat era că nu îşi dăduse pe de-a-ntregul seama câtă nevoie avea Kirk de ea, decât atunci când această nevoie dispăruse. Amândoi avuseseră nevoie unul de celălalt, chiar şi

atunci când ea era copil. Legătura dintre ei era puternică, poate din cauza tragediei care îi lăsase doar pe ei doi singuri pe lume. *Întotdeauna va exista ceva special între noi doi,* medită ea melancolică. *Dar acum o are pe Pam şi e u îl am pe Lance.*

O dihnindu-şi bărbia pe
genunchi, se întrebă
dacă Lance are nevoie
de ea. O iubea, da, o
dorea, da, dar oare
Lance Matthews, cu
autosuficienţa lui
indiferentă, cu averea
care îi picase din cer şi
încrederea lui supremă,
avea nevoie de ea? Avea

ea oare ceva special, care să îi întregească lui viaţa, sau era super romantică şi prostuţă atunci când îşi dorea cu tot dinadinsul să creadă asta? Spre surprinderea ei, constată că răspunsul era foarte important.

Dintr-o dată, simţurile ei intrară în

alertă. Înălță capul și îl văzu pe Lance care stătea în cadrul ușii. Cu mișcări rapide, se descolăci de pe pernă și se ridică. Când îi întâlni ochii, fiecare discurs pe care îl repetase, îl cizelase și îl repetase din nou toată dimineața, îi dispăru din minte. Își

trase prosteşte pulovărul peste coapse şi îşi dori să fie îmbrăcată cu ceva mai sobru.

— Nu te-am auzit când ai intrat, spuse ea şi se blestemă pentru inepţie.

— Vorbeai la telefon.

Privirea lui era

liniştită şi o măsura. Stătea în picioare privind-o fără nicio licărire care să-i trădeze gândurile. Nervii începură să îi danseze în stomac.

— Da, eu... Era Kirk.

Îşi trecu degetele prin păr, incapabilă să le ţină locului şi îşi

trădă, cu stângăcie, nervozitatea.

Lance continuă să o scruteze în liniște. Când vorbi din nou nu făcu niciun pas înainte.

— Ce face?

— Bine. Pare minunat de ancorat în realitate. El și Pam s-au căsătorit azi-dimineață.

În timp ce-l anunța, Foxy începu să se miște încolo și încoace prin cameră. Se juca cu piese scumpe, aruncate talmeș-balmeș și strică aranjamentul floral de toamnă al doamnei Trilby.

— Ești mulțumită? întrebă Lance,

studiindu-i mişcările fără astâmpăr, înainte să se îndrepte spre bar.

Ridică o sticlă de scotch, apoi o puse jos fără să toarne un strop.

— Da. Da, foarte tare (Trase adânc aer în piept, şi se pregăti să se lanseze în scuze pentru că îl învinovăţise pentru

decizia lui Kirk de a continua să concureze.) Lance, eu... Oh!

Se întoarse şi se trezi nas în nas cu el. Surprinsă, se dădu un pas înapoi, iar el ridică din sprânceană. În timp ce Foxy se simţea stângace şi neliniştită, Lance îşi băgă mâinile

în buzunare.

— Scuzele nu sunt punctul meu forte, afirmă el, în timp ce ea căuta o modalitate de a o lua de la capăt. De data asta, însă, nu cred că pot să le evit.

Ea îl privea cercetător, dar chipul lui era întunecat. O privea

în ochi, dar aceştia nu îi vorbeau.

— Îmi cer scuze atât pentru lucrurile pe care ţi le-am spus, cât şi pentru ce s-a întâmplat. Nu prea are importanţă, dar ai cuvântul meu, că nu se va mai repeta.

Formalitatea lui pompoasă nu făcu decât

să-i accentueze încordarea. Ştia că nu-i mai putea spune nimic din ce plănuise acestui străin politicos care stătea în faţa ei. Îşi lăsă ochii în jos şi studie modelul de pe covorul Abusson.

— Nicio şansă, Foxy?

Auzindu-i dulceaţa

din voce, ridică ochii.

Observă că nu numai ea era încordată. Văzu pe chipul lui semnele unei nopţi agitate şi simţi nevoia să îl alinte. Ridică mâna şi îl mângâie pe obraz.

— Te rog, Lance, să uităm totul. În ultimele zile amândoi am spus

lucruri pe care nu trebuia să le spunem. Ochii şi gura ei erau grave, în timp ce îl mângâia pe obraz. Nici mie nu-mi plac scuzele.

Lance îşi ridică mâna şi îşi înfăşură în jurul degetelor vârful unei bucle.

— Întotdeauna ai fost

un amestec straniu de tigru şi pisoi. Cred că am uitat cât de dezarmant de dulce poţi fi. Ochii lui nu mai erau tăcuţi. Te iubesc, Foxy.

— Lance! (Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului, lui şi îşi îngropă faţa în gâtul lui. În sfârşit, tensiunea din

ea dispăru.) Mi-ai lipsit, murmură ea. Nu ştiam unde ai plecat şi casa părea atât de pustie.

— Am fost la birou, îi spuse, şi îşi strecură mâinile sub bluza ei, ca să-i mângâie spatele fierbinte. Trebuia să îmi telefonezi dacă te-ai simţit singură.

— Aproape că am făcut-o, dar am crezut... (Oftă şi închise ochii, minunat de fericită.) Nu vroiam să crezi că te verific.

— Idioato, murmură el, apoi îi ridică bărbia şi o sărută scurt. Eşti soţia mea, îţi aminteşti?

— Trebuie să-mi

amintești mereu, sugeră ea și zâmbi. Încă nu mă simt ca o nevastă și nu știu regulile.

— Ni le facem singuri.

De data asta, o sărută îndelung și languros. Oasele i se înmuiară imediat. Gura i se lipi de a lui, avidă și dulce,

în timp ce geamătul lui înfundat de plăcere îi încălzi pielea.

— În seara asta vreau şampanie, îi murmură ea în ureche. Am chef să sărbătorim.

— Pentru Pam şi Kirk? întrebă Lance înainte să o sărute din nou.

— Întâi pentru noi, răspunse ea, trăgându-se înapoi şi zâmbindu-i. Apoi pentru Pam şi Kirk.

— Bine. Dar mâine vreau să mergem la film şi să mâncăm floricele.

— Oh, da! (Chipul ei se luminã de plăcere. Ochii ei dansară. Da,

ceva care să fie teribil de trist, fie teribil de nostim. Şi după aia vreau o pizza cu ardei.

— O femeie foarte pretenţioasă!

Lance râse, îi luă mâna şi o duse la buze. Brusc, degetele lui se strânseră pe ale ei. Simţind o schimbare

drastică de dispoziţie, Foxy privi fix la mâinile lor înlănţuite. Încet, Lance îi întoarse mâinile şi examină dunga albăstrie de pe încheietură.

— Se pare că trebuie să îţi cer din nou scuze.

Disperată că devenise din nou protocolar,

Foxy se duse spre el.

— Lance, nu! Nu e
nimic!

— Dimpotrivă.
(Răceala din glasul lui o
opri.) Contează foarte
mult.

— Nu! Nu pot să
sufăr când te porţi aşa.
(Frustrată, ea începu să
străbată încolo şi-ncoace

încăperea.) Nu pot să
vorbesc cu tine când eşti
politicos şi formal. Se
răsuci să îl privească în
faţă, apoi se răsuci din
nou şi începu să străbată
iar camera. Dacă o să fii
furios, fii cel puţin într-
un mod pe care îl pot
înţelege. Urlă, înjură,
sparge ceva, îl invită ea

cu un gest larg. Dar nu
sta acolo ca un stâlp al
comunității. Nu înțeleg
stâlpii.

— Foxy. (Pe buze îi
înflori un zâmbet
ezitant văzând-o cum
dă ocol camerei.) Dacă
ai şti cât de grea faci
situaţia.

— Nu încerc să fac

situaţia grea. (Ridică o pernă de pe canapea şi o azvârli de-a curmezişul încăperii.) Încerc să simplific lucrurile. Eu sunt simplă, nu înţelegi?

— Tu eşti, o corectă Lance, infinit de complexă.

— Nu, nu, nu! (Foxy

bătu din picior, furioasă că băteau iarăşi câmpii.) Nu înţelegi nimic! (Îşi dădu parul pe spate, supărată.) Mă duc sus, anunţă şi ieşi din cameră.

Se duse direct în baie, şi dădu drumul la apă. Cu gândul în altă parte, turnă în cadă un

amestec de pulberi şi miresme, după care se dezbrăcă. *E un idiot,* hotărî ea şi se băgă în cada uriaşă. *Ca şi mine.* Clocotind de neputinţă, luă un burete şi începu să se frece.

Probabil că dacă mi-aş pune capul adevărat în minte, nu l-aş mai iubi.

Se încruntă la burete, după care îl stoarse fără milă. *Am de gând să nu-l mai iubesc, şi o să mă străduiesc să-l urăsc. Când o să încep să-l urăsc, conchise ea, nu o să mai fiu o idioată.* Ridică brusc privirea auzind uşa.

— Te superi dacă mă bărbieresc? întrebă

Lance nepăsător, în timp ce intra în încăpere.

Îşi scosese jacheta şi rămăsese numai în cămaşă şi pantaloni. Îi ignoră privirea fixă şi, fără să aştepte aprobarea, deschise dulăpiorul de medicamente.

— Am decis că te urăsc, îl informă Foxy, după ce el luă loţiunea de bărbierit şi începu să se săpunească.

— Oh?

Foxy îi urmări privirea în oglindă, până când ochii lor se întâlniră. O înfurie că era amuzat.

— Din nou?

— Cândva mă pricepeam bine, îi aminti ea. De data asta o să fie şi mai bine.

— Fără îndoială! Lama i se mişcă pe obraz. Multe lucruri ies mai bine o dată cu vârsta.

— O să te urăsc

perfect.

— Bravo ţie, îi spuse Lance continuând să se bărbierească. Întotdeauna trebuie să ţinteşti sus.

Pierzându-şi controlul, Foxy aruncă în el cu buretele ud şi îl nimeri între omoplaţi. Aproape instantaneu

simţi o undă de satisfacţie, urmată de o undă de nelinişte. *Asta nu o să mi-o treacă cu vederea,* îşi spuse ea întunecată. Totuşi, îi susţinu privirea. Lance puse încet aparatul de ras jos şi se aplecă să ridice buretele. Emoţiile lui Foxy crescură atunci

când el se întoarse şi se
îndreptă spre cadă. *Nu o*
să mă înece, îşi spuse,
îndepărtând o urmă de
îndoială. Chiar în clipa
în care dezbătea
chestiunea, Lance se
aşeză pe marginea căzii.
Ea îşi dădu seama cu
oarecare dezgust că se
ghemuise frumuşel într-

un colţ.

Lance nu spuse nimic, ci numai aruncă buretele înapoi în apă. Foxy privi cum buretele plescăi apa. Înainte să-şi dea seama ce intenţii are, îi aşează mâna pe cap şi ea alunecă sub apa fierbinte, parfumată. Dădu din

mâini şi ieşi la suprafaţă. Părul îi era ud şi îi picura pe umeri şi pe faţă, în timp ce îşi ştergea spuma de pe ochi.

— Chiar te urăsc! (Tuşi, dându-şi părul săpunit din ochi.) Şi am de gând să te urăsc şi mai tare! O să inventez

noi feluri de a te urî!

Lance o aprobă calm.

— Fiecare trebuie să aibă un hobby.

— Oh!

Incoerentă din cauza furiei, îi aruncă în față cât de multă apă putu. Se pregăti de o nouă scufundare. Spre totala ei uimire, Lance se

rostogoli în cadă printr-o mişcare lină, neaşteptată. Apa dădu pe de lături. Şocul ei se transformă în chicoteli isterice.

— Eşti nebun, trase ea concluzia, în timp ce se lupta să nu alunece sub apa care se legăna. Cum pot să te urăsc

cum trebuie, dacă eşti nebun?

Trupurile lor se înlănţuiră fără niciun efort. Pielea ei era alunecoasă şi parfumată de la uleiuri, iar mâinile lui alunecau peste ea, trăgând-o mai aproape. Hainele lui ude nici nu se simţeau între ei.

— Mă îneci, protestă
Foxy, când el o întoarse.
(Înghiți apa și chicoti
iar.) Știam eu că o să mă
îneci.

— Nu te înec, o
corectă el. O să fac
dragoste cu tine.

O prinse de talie și o
ridică, până când bărbia
ei ieși din apă. Degetele

lui alunecară, plimbându-i-se pe pântece, în timp ce mâna îi cuprindea sânul. Avea o blândeţe rară în gesturi.

— Pentru că ţi-ai împărţit buretele şi apa, mi-am închipuit că vrei să vin. (Rânji, când ea îşi dădu părul ud de pe

faţă.) Nu vroiam să mă acuzi că sunt scorţos.

— Nu eşti scorţos, spuse ea blajin. (În ochi i se putea citi un regret când îi întâlni pe ai lui.) Lance...

— Gata cu scuzele astă-seară.

El îşi închise gura peste a ei, pentru a

înăbuşi orice cuvânt chiar înainte de a-l forma. Începu să-şi plimbe mâinile încet, îndelung, peste trupul ei, oprindu-se şi pornind iar, seducând-o cu atingeri uşoare.

— Ar trebui să stăm de vorbă, murmură, Foxy, moale şi fără

convingere. Suspinul ei fu mai grăitor.

— Mâine. Mâine vom fi rezonabili şi vom discuta şi vom pune lucrurile la punct. În timp ce vorbea, buzele lui i se plimbau pe faţă. Mâinile lui explorau, atingeau şi ispiteau.) În noaptea

asta te vreau. Vreau să fac dragoste cu nevasta mea. (Îşi mută gura pe gâtul ei, gustând-o, după care îi prinse lobul urechii între dinţi. Foxy tremură şi îl trase mai aproape.) Apoi vreau să ies cu ea şi să-i dau ceva să bea, s-o aduc acasă şi să fac iar dragoste toată

noaptea.

Gura lui se întoarse spre a ei, arzând de dorință, posesivă, apoi dorind-o iar. Orice gând rezonabil zbură din mintea ei.

CAPITOLUL 15

Foxy îşi începu ziua de lucru mult mai târziu decât îi era obiceiul. Era aproape unsprezece şi ea abia terminase de sortat şi catalogat fotografiile. În timp ce le băga într-un

plic gros, ca să le pună la poştă, se gândi la ultimele luni. Pentru o clipă, totul îi reveni în minte, şi putu aproape să miroasă combustibilul încins, să audă cauciucurile scrâşnind şi motoarele urlând. Scutură din cap şi se apucă să lipească

plicurile. *Am terminat cu toate astea. Am lăsat totul în urmă.*

Începu să developeze cu iuţeala filmul cu copii pe care îl făcuse în parc şi pe străzile din Boston. Undeva în mintea ei, încolţea ideea unei cărţi, o colecţie de fotografii cu copii.

Instinctul îi spunea că unele dintre imagini erau excepţionale. *Mai mult timp,* îşi spuse ea, *mai multă varietate. Mai trebuie să bântui în câteva locuri de joacă.* Răbdătoare, lucră toată dimineaţa şi câteva ceasuri din după-amiază, lăsându-şi

degetele să lucreze în locul ochilor, când camera era întunecată. Totuşi, gândurile ei continuau să se îndrepte către Lance.

Ştia că noaptea de dragoste nu rezolvase niciuna dintre adevăratele lor probleme. Iar şi iar

gândurile ei se învârtiră în jurul posibilităţii ca Lance să se întoarcă pe pista. Iar şi iar îndepărtă ideea. *Laşo,* se blestemă ea, stând în întuneric. *Trebuie să te gândeşti la asta, trebuie să-i faci faţă. Nu ştiu dacă pot.* Îşi apăsă degetele pe ochi şi respiră adânc. *Trebuie să*

vorbesc cu el. Raţional. Nu asta a spus? Astă-seară vom vorbi raţional.

Se gândi că nu prea o făcuseră de când o ceruse în căsătorie în camera ei de la motelul din Watkins Glen. Sosise timpul, decise ea, ca amândoi să ştie ce doreau unul de la

celălalt şi ce erau dispuşi să dea.

Încuiată în camera obscură, unde doar un bec roşu îşi arunca lumina palidă, Foxy descoperi unul dintre răspunsuri pentru ea însăşi. În timp ce muta fotografiile dintr-o tavă în alta şi imaginile

prindeau contur pe hârtie, începu să înțeleagă pe de-a-ntregul ce căuta. Chipurile de copii o priveau, unele zâmbind, unele înfuriate, sau în lacrimi. Erau copii care dormeau, prichindei cu fața în formă de lună,

preşcolari cu ochi vioi. Atârnă fotografiile cu un sentiment crescând de seninătate. Vroia copii. Vroia o familie şi tot ce însemna asta. Căminul, normalitatea. Descoperise că dorea un cămin şi poate îi era teamă să ceară normalitatea, sarcinile

pe care le impunea o familie structurată. Un cămin permanent, împreună cu bărbatul pe care îl iubea... copiii lui Lance... tradiţiile familiei. Tradiţiile familiei *ei.*

Oare Lance va simţi la fel? Îşi dădu părul din ochi şi încercă să se

gândească la răspuns. Descoperi că de când îl cunoştea, indiferent cât de intimi fuseseră, ea nu ştia. *Va trebui să discutăm despre asta,* îşi spuse ea, în timp ce studia fotografiile care se uscau. *Va trebui să discutăm despre* o *serie de lucruri.*

Aruncă o privire la ceas şi văzu că după-amiaza încă nu trecuse. Îşi spuse că era timpul să îşi ţină promisiunea faţă de Pam şi să facă fotografiile de la cursă. După ce îşi adună echipamentul, se duse la etaj să îi dea un telefon lui Lance. Îi

răspunse vocea vioaie, eficientă a secretarei lui.

— Bună, Linda, sunt doamna Matthews. Lance e ocupat?

— Îmi pare rău, doamnă Matthews, nu e aici. Vreţi să lăsaţi un mesaj sau pot să vă ajut cu ceva?

— Păi, nu, eu... De

fapt, da, se hotărî Foxy după ce aruncă o privire la ceas. (Vroia să termine totul astăzi.) Lucrează la o maşină nouă, de Formula Unu, pentru sezonul viitor.

— Da, cea pe care o va pilota fratele dumneavoastră.

— Aşa e. Aş vrea să c

fotografiez, dacă se poate.

— Asta va fi o problemă, doamnă Matthews, dacă nu vă supăraţi să conduceţi niţel. Domnul Matthews şi echipa testează maşina astăzi, pe pistă.

— Perfect. Foxy luă o bucată de hârtie şi

creionul de pe birou. Spuneți-mi cum să ajung. Încă nu am fost acolo.

Treizeci de minute mai târziu, Foxy parca lângă o pistă de încercări, care avea forma ovală, atât de familiară. Când coborî din mașină briza îi

învălui părul şi îi desfăcu jacheta care nu era încheiată. La urechi îi ajunse vuietul motoarelor. Umbrindu-şi ochii cu mâna, privi norul roşu care se învârtea pe pistă. Mirosul de cauciuc încins şi combustibil umplea aerul. *Nimic nu*

se schimbă, îşi spuse şi îşi atârnă aparatul de fotografiat de gât. Îl recunoscu pe Charlie într-un grup de bărbaţi, se întrebă unde ar putea fi Lance, după care se puse pe treaba.

Foxy se mişcă repede. După ce îşi alese cea mai bună poziţie de

fotografiat, selectă obiectivele şi potrivi aparatul. Răsucind rapid butoanele de control şi propriul ei trup, trase cadru după cadru. Observă că maşina era rapidă. Parcă era o minge de foc atunci când lua curba şi intra cu viteză în linie

dreaptă.

I se va potrivi lui Kirk, se gândi ea, închipuindu-şi-l cu uşurinţă în carlingă. *Şi Kirk se va potrivi cu ea.* Îşi îndreptă umerii şi îşi dădu părul după urechi.

— Nu poţi să stai departe de pistă, nu-i aşa, puştoaico?

Se întoarse şi zâmbi către chipul morocănos al lui Charlie.

— Nu pot să stau departe de tine, Charlie, îl corectă ea.

Îi luă trabucul fumegând din gură şi îl sărută cu zgomot. Când îi dădu înapoi ţigara, el îşi mişca încurcat

picioarele.

— N-ai niciun pic de respect, mormăi el. (Îşi limpezi vocea şi se uită dintr-o parte la ea.) Te descurci bine?

— Mă descurc foarte bine. Din obişnuinţă, îşi frecă palma de obrazul lui nebărbierit. Dar tu?

— Ocupat, mormăi

el, dar se înroşi sub încruntătura feroce. Între fratele tău şi soţul tău, nu-mi mai rămâne timp.

— Preţul pentru că eşti cel mai bun.

Charlie fornăi, acceptând adevărul.

— Kirk va fi pregătit pentru maşină când ea

va fi gata pentru el, profeţi el. Păcat că nu avem două, mormăi el, uitându-se către pistă. Lance ştie cum să manevreze maşina.

Foxy vru să spună ceva, când îşi dădu seama brusc de înţelesul vorbelor lui Charlie. Ochii i se îndreptară

către pistă şi se fixară pe maşina care gonea. Simţi cum îi năvăleşte în gură gustul coclit al fricii. Dădu din cap, încercând să nege ceea ce mintea ei urla că e purul adevăr.

— Lance pilotează? se auzi întrebând.

I se păru că vocea ei e

subțirică și dogită, de parcă ar fi vorbit dintr-un tunel.

— Mda, vrea ca de obicei să vadă ce simte pilotul.

Charles răspunse pe un ton obișnuit, după care se îndepărtă. Foxy rămase singură să asculte zgomotul

asurzitor al motorului, care părea un bondar uriaş.

În timp ce privea, maşina luă rapid o curbă în coadă de peşte, după care se redresă fără să încetinească. Fruntea ei era rece ca gheaţa. Simţi cum o cuprinde greaţa şi

pentru o clipă soarele strălucitor păru să se întunece. Îşi muşcă buza de sus pentru ca durerea să învingă senzaţia de leşin. Rămase neajutorată în picioare, în timp ce prin faţa ochilor îi defilau amintirile vii a zeci de accidente. *Nu iar,* îşi

spuse disperată. *Oh Dumnezeule, nu iar*. El conducea aşa cum făcuse întotdeauna, cu un control ferm şi hotărâre totală, nu o cometă, ci un tiran neînduplecat, viclean. Foxy începu să tremure necontrolat sub vântul rece de toamnă. *În*

carlingă dogoreşte, îşi spuse, în timp ce degetele ei ţineau moale cureaua aparatului de fotografiat. *Dogoreşte disperant, şi nu poate vedea decât pista, nu poate auzi decât motorul. Iar viteza e ca un drog, care îl cheamă mereu înapoi.*

Frica o ţintui chiar şi după ce auzi vuietul motorului scăzând. Rămase dreaptă şi nemişcată în timp ce Lance parcă lângă grupul de bărbaţi. După ce fu desfăcut din chingi, ieşi din carlingă, îşi scoase casca, se dezbrăcă de costum şi

îşi trecu o mână prin păr. Îl văzuse făcând acelaşi gest după nenumărate curse pe piste fără număr. Prin frica rece care o cuprinsese începu să-şi facă loc durerea. Răsuflarea îi deveni neregulată. Lance îi rânji lui Charlie, iar

râsul său ajunse până la Foxy. Ridică o sprânceană când Charlie îi spuse ceva, iar privirea lui urmări braţul lui Charlie, până ajunse la ea.

Pentru o clipă se priviră, soţ şi soţie, bărbat şi femeie, doi oameni care se

cunoşteau de un deceniu. Văzu cum expresia lui se schimbă, dar nu pierdu vremea să o descifreze. Lacrimile o podidiră prea repede ca să apuce să le oprească. *Am pierdut,* îşi spuse, şi îşi apăsă palmele pe obraji. În timp ce Lance îşi

croia drum prin grupul de bărbaţi către ea, Foxy se întoarse şi o luă la fugă spre maşina ei. El o strigă, dar ea deschise uşa cu o zmucitură şi se prăvăli înăuntru. Singurul gând coerent care îi trecea prin minte era să scape. Câteva secunde mai târziu se

îndepărta în trombă de pistă.

Când dădu colțul străzii spre casa de piatră maronie, era aproape întuneric. Luminile de pe stradă începuseră să pâlpâie. Mașina lui Lance stătea mai mult în curbă, decât în garaj, iar ea își parcă

MG în spatele ei. Opr maşina şi îşi odihni pentru o secundă fruntea pe volan. Cele două ore cât condusese o calmaseră, dar o lăsaseră fără vlagă. Îi trebui timp ca să-şi adune forţele. Cu mişcări lente, grijulii, păşi afară din maşină şi

porni pe alee. Când întinse mâna să deschidă uşa, aceasta se dădu în lături. Se priviră.

Lance o studie de parcă nu ar fi văzut-o niciodată până atunci – gânditor, atent, fără ca vreun zâmbet să-i tulbure concentrarea.

Ochii lui erau cercetători. Nemişcarea atât de familiară, pusese stăpânire pe el. Ea îşi aminti de prima noapte, la petrecerea lui Kirk, când deschisese uşa şi el era afară. O privise exact în acelaşi fel. *Mă voi vindeca vreodată de el?* se întrebă ea,

aproape cu răceală, când se priviră ochi în ochi. *Nu*, îşi răspunse singură. *Niciodată.*

— Fox.

Lance îi întinse mâna ca să o aducă înăuntru, dar ea o ignoră, şi îl ocoli. Îşi aşeză cu grijă jos geanta cu aparatul de fotografiat, dar nu îşi

scoase jacheta şi înaintă în salon. Fără să scoată un cuvânt, se duse la bar şi îşi turnă un pahar de brandy. În cele două ore cât şofase, luase decizia, dar nu avea să fie uşor să o pună în aplicare. Înghiţi băutura, închise ochii când aceasta îi arse

gâtul, apoi înghiți iar. Lance stătea în picioare în cadrul uşii şi o privea.

— Te-am căutat jos, în camera obscură. Se încruntă văzând ce palizi îi erau obrajii şi îşi înfundă mâinile în buzunare. Am văzut fotografiile care sunt la

uscat. Sunt extraordinare, Foxy. Eşti extraordinară. De fiecare dată când mă gândesc că te cunosc, descopăr o nouă parte din tine. Când ea se întoarse şi îl privi în faţă, el intră în încăpere. Îţi datorez o explicaţie pentru ce s-a întâmplat

astăzi.

— Nu. (Foxy dădu
din cap şi puse paharul
pe o masă.) Mi-ai spus
că profesia ta nu are
nicio legătură cu mine.
(Ridică privirea şi i-o
înfruntă pe a lui.) Nu
vreau o explicaţie.

El făcu un pas mai
aproape. Umbrele din

încăpere se schimbară
când el se mişcă.

— Atunci, Foxy, ce
vrei?

— Să divorţez, spuse
ea simplu. Simţind cum
emoţia i se ridică în gât,
sugrumând-o, ea vorbi
repede. Am făcut o
greşeală, Lance, şi cu cât
o îndreptăm mai

repede, cu atât va fi mai uşor pentru amândoi.

— Crezi?

Ochii lui Lance erau la aceeaşi înălţime cu ai ei.

— Trebuie să fie relativ uşor de aranjat, i-o întoarse ea, evitând întrebarea. Te-aş ruga să o faci tu, pentru că tu ai

avocaţi, iar eu, nu. Nu vreau nimic.

— Încă un pahar? întrebă Lance şi se întoarse spre bar.

Tonul lui nepăsător o făcu să îl privească îngrijorată.

— Da, răspunse ea, vrând să pară la fel de calmă ca el.

Încăperea deveni mai tăcută, cu excepţia clinchetului de pahare. Cu carafa în mână, Lance se îndreptă spre ea şi îi turnă încă un pahar. Soarele strălucea oblic prin fereastră, căzându-le la picioare. Foxy sorbi din pahar, întrebându-se, cu o

undă de umor, dacă ar
trebui să toasteze pentru
planurile lor de divorț.

— Nu, spuse Lance ș
bău.

— Nu? repetă Foxy,
întrebându-se dacă el îi
citise gândurile.

— Nu Foxy, nu poț
divorța. Pot să-ți ofer
altceva?

Ochii ei se măriră, apoi se îngustară din cauza aroganței lui.

— Voi divorța. O să-mi iau un avocat și te voi da în judecată. Își trânti paharul. Nu mă poți opri.

— Voi lupta pentru tine, Foxy, răspunse el cu siguranță deplină, și

îşi aşează paharul lângă al ei. Şi voi câştiga. (Întinse mâna şi o prinse de păr.) Nu te las să pleci! Nici acum, nici altădată! Ţi-am mai spus, sunt un egoist. Te iubesc şi nu am de gând să trăiesc fără tine.

— Cum îndrăzneşti? Furioasă, îl împinse.

Cum îndrăzneşti să te gândeşti atât de mult la tine, că nu mai ai timp să te gândeşti şi la sentimentele mele? Nu ştii nimic despre dragoste.

Îi dădu un şut, plină de frustrare, pentru că se zbătea în van.

— Foxy, o să te

loveşti.

Lance o înconjură cu braţele şi o ridică pe sus. Pentru o clipă, ea se zbătu, apoi se supuse. Închise ochii, furioasă că trebuie să se supună pe toate planurile.

— Dă-mi drumul!

Vorbea printre dinţi, dar glasul ei era liniştit

şi calm.

— Acum o să mă asculţi?

Ea îşi dădu capul pe spate, vrând să refuze. Ochii ei străluceau de furie şi durere.

— Nu prea am de ales, nu?

— Te rog.

Acest cuvânt simplu

o dădu peste cap. Cuvântul i se putea citi şi în ochi. Înfrântă, făcu semn că da. Când Lance o eliberă, se îndepărtă de el, ducându-se către fereastră. Luna care abia răsărea era albă şi plină de promisiuni. Lumina ei cădea ca o ploaie peste copacii golaşi şi

strălucea deasupra frunzelor uscate. Foxy îşi spuse că nu văzuse niciodată atâta singurătate.

— Habar n-aveam că vii astăzi pe pistă.

Foxy izbucni într-un râs scurt, apoi îşi sprijini fruntea de pahar.

— Credeai că ce nu

ştiu nu mă va răni?

— Foxy! (Tonul lui c convinse să se întoarcă şi să îl privească.) Nu m-am gândit deloc, asta e problema. Făcu un gest iute, neobişnuit, de frustrare. Din când în când testez maşinile, e un obicei. Până nu te-am văzut stând acolo nu

mi-am dat seama cât te va afecta.

— Ar fi avut vreo importanţă?

— La dracu, Foxy!

Tonul lui era brutal şi nerăbdător.

— Nu e o întrebare rezonabilă? i-o întoarse. (Începu să se plimbe prin cameră, pentru că

îi era imposibil să stea locului.) Nu mi se pare. Pare perfect justificată. Am descoperit ceva despre mine însămi în luna care a trecut. Pentru tine nu suport să vin pe locul doi. (Foxy făcu o pauză şi respiră adânc.) Trebuie să fiu prima, cu tine nu pot

merge pe scaunul din spate, aşa cum am făcut-o întotdeauna cu Kirk. Nu e acelaşi lucru. Vreau – am nevoie – de ceva solid, ceva permanent. Toată viaţa mea am aşteptat asta. Casa asta... (Făcu un gest neajutorat pentru că gândurile îi năvăleau

prea iute şi vorbele nu puteau ţine ritmul.) Vreau să fie ce este de fapt. Nu are importanţă dacă plecăm de zeci de ori într-un an şi stăm în zeci de alte locuri, atâta timp cât ea există aici şi noi ne putem întoarce. Vreau stabilitate, vreau un angajament. Vreau

un cămin, copii. Copiii tăi. (Vocea îi tremură din cauza sentimentelor, dar se întoarse, cu ochii uscaţi, ca să-l privească.) Vreau totul.

Foxy se întoarse din nou, şi înghiţi greu. Respiră de două ori, adânc, sperând că se va

liniști.

— Când te-am văzut în mașina aceea, după-amiază... (Emoțiile o copleșire, și scuturare din cap înainte să poată continua.) Nu pot să explic ce mi se întâmplă. Poate e irațional, dar nu mă pot stăpâni. (Își apăsă locul

dintre sprâncene cu podul palmei şi încercă să vorbească calm.) Nu mai pot trăi iar aşa. Te iubesc şi câteodată nu-mi vine să cred că suntem împreună. Nu vreau să te schimbi. Şi ştiu că ce doresc eu poate să nu fie important pentru tine.

Dar când mă gândesc să te întorci la curse, eu...

— De ce m-aş întoarce la curse?

Întrebarea era calmă şi plină de curiozitate.

Foxy dădu neajutorată din umeri.

— Aşa ai spus în ziua în care am aflat despre noua maşină a lui Kirk.

Ştiu că e important pentru tine.

— Crezi că ţi-aş face aşa ceva? (De data asta tonul său o făcu pe Foxy să ridice privirea.) Asta ai crezut tot timpul? Se duse lângă ea şi îi puse mâinile pe umeri. Nu mă interesează să concurez iar. Dar dacă

m-ar interesa, aş reuşi să trăiesc şi fără să o fac. Sunt mult mai interesat de nevasta mea, Fox. O zgâlţâi, dar gestul era mai mult o mângâiere decât o pedeapsă. Cum aş putea să mă mai gândesc la curse când ştiu cât suferi tu? Nu vezi că eşti pe primul

loc pentru mine?

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar nu reuşi decât să scuture din cap, înainte ca el să continue.

— Nu, probabil că nu ştii. Cred că n-am făcut nimic ca să-ţi fie limpede. E timpul s-o fac. Îi frecă uşurel

umerii, după care îşi lăsă mâinile să cadă. La început te-am presat să ne căsătorim, profitând de accidentul lui Kirk. Din cauza asta am avut câteva momente proaste. Lasă-mă să termin, îi spuse, când ea începu să protesteze. Te-am vrut, iar în

noaptea aceea arătai atât de pierdută. Te-am înhăţat ca să ne căsătorim şi te-am adus valvârtej la Boston, fără să-ţi ofer niciunul dintre onorurile la care aveai dreptul. Adevărul este că mi-era teamă să nu pleci, şi mi-am spus că o s-o fac după ce ne

căsătorim.

— Lance, îl întrerupse ea, punându-i o mână pe obraz, nu am nevoie de onoruri.

— Aceasta este femeia care cândva compara un garaj cu Menderley[3]? replică el. (Îi luă degetele şi le duse la buze, după care

îi dădu drumul.) Poate
că eu am nevoie să ţi le
ofer, Foxy. Poate de
aceea am fost devorat de
gelozie la gândul că îţi
petreci după-amiaza în
parc cu Jonathan. *E u* ar
fi trebuit să fiu cu tine.
Te-am luat pe sus ca să
fii soţia mea şi niciodată
nu m-am sinchisit să

discut nici cele mai mici chestiuni. (Cu mâinile înfundate în buzunare se întoarse cu spatele şi începu să se plimbe prin cameră.) E greu să fii răbdător, când eşti îndrăgostit de aproape zece ani.

— Ce? Foxy se holbă la el, apoi se lăsă încet

pe braţul canapelei. Ce ai spus despre zece ani?

Lance se întoarse spre ea cu zâmbetul lui ştrengăresc.

— Poate dacă m-aş fi explicat de la început, am fi putut evita unele din problemele acestea. Nu ştiu când am început să te iubesc. E

greu să-mi amintesc când nu te-am iubit. Erai o adolescentă cu ochi fabuloşi şi râsul unei femei. Aproape că mă scoteai din minţi.

— De ce... de ce nu mi-ai spus?

— Foxy, erai aproape un copil. Eu eram bărbat în toată firea.

(Râse şi îşi trecu degetele prin păr.) Kirk era cel mai bun prieten al meu. Dacă te-aş fi atins, m-ar fi ucis şi pe bună dreptate. Nu, nu am putut dormi în noaptea aceea la Le Mans pentru că această fetiţă de şaisprezece ani mă înnebunea. În garaj,

când m-am întors şi aproape că mi-ai căzut în braţe, te doream atât de mult, încât sufeream. Te doream destul ca să mă apăr cu cruzime. Singurul lucru decent pe care îl puteam face era să te gonesc de lângă mine. Dumnezeule, mă înspăimântai!

Scuturând din cap, ridică paharul pe care Foxy îl neglijase.

— Ştiam că trebuie să-ţi las timp să creşti, timp să-ţi faci propria ta viaţă. Cei şase ani cât nu te-am văzut au fost incredibil de lungi. Atunci am început să construiesc maşini şi m-

am mutat în casa asta. (Se întoarse şi o privi iar.) Întotdeauna mi te-am închipuit aici. Cumva mi se părea potrivit. Tu aparţineai acestui loc, împreună cu mine, o simţeam. Niciodată n-am făcut dragoste cu o altă femeie în casa asta.

(Puse paharul jos, iar ochii îi deveniră mai întunecaţi şi mai intenşi.) Niciodată n-a fost nimeni altcineva, în afară de tine. În cel mai bun caz surogate, umbre. Am dorit alte femei, dar nu am iubit niciodată pe altcineva. Nu am avut niciodată

nevoie de altcineva.

Foxy înghiţi, nesigură că se poate baza pe glasul ei.

— Lance, ai nevoie de mine?

— Numai pentru viaţa de zi cu zi. (Se duse lângă ea, şi îi trecu o mână prin păr.) Am învăţat câteva lucruri în

ultimele săptămâni. Mă poţi răni. (Îşi trecu degetul de-a lungul gâtului ei, în timp ce ochii lor se întâlneau.) Nu m-am gândit niciodată la eventualitatea asta. Contează ce crezi despre mine. Până acum nu am dat o ceapă degerată pe

ce credea cineva despre mine. Cu fiecare zi tu devii mai importantă pentru mine în zeci de feluri diferite. Iar nevoia mea de tine nu scade. (Zâmbi blând.) Şi continui să mă înspăimânţi.

Foxy îi întoarse zâmbetul, simţind

căldura învăluitoare a mulţumirii.

— Bănuiesc că genul ăsta de căsătorie nu va fi niciodată lin sau aşezat?

— N-aş crede.

— Presupun că va fi întotdeauna ceva furtunos şi epuizant.

— Şi interesant, adăugă Lance.

— Cred că atunci când doi oameni sunt îndrăgostiţi de atâta timp, ca noi, pot fi de-a dreptul încăpăţânaţi. (Îşi ridică braţele.) Întotdeauna te-am iubit, ştii, chiar şi de-a lungul anilor când am încercat să n-o fac. Întoarcerea la tine a fost întoarcerea

acasă. Vreau să mă săruţi până nu voi mai putea respira.

Chiar în clipa în care vorbea, buzele lui le căutară pe ale ei.

— Foxy, murmură el încet şi îşi lipi obrazul de al ei.

— Nu, nu, încă respir.

Însetată, gura ei o
căută pe a lui până când
el abandonă dezmierdă
blânde. Sălbatec,
turbulent, electrizant,
buzele lor se întâlniră
iar şi iar, pe măsură ce
încăperea era cuprinsă
de întuneric.

— Oh, Lance. (Foxy
îl ţinu strâns o clipă,

apoi îşi ridică faţa şi îşi trecu degetele prin părul lui.) Cum am putut fi amândoi atât de idioţi să nu ne spunem unul celuilalt ce simţim?

— Suntem amândoi boboci în ale căsătoriei, Fox. Îşi frecă nasul de al ei. Pur şi simplu trebuie

să exersăm în continuare.

— Eu mă simt ca o soție. (Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl trase mai aproape.) Mă simt nevastă cu experiență. Și îmi place.

— Cred că o soție trebuie să aibă o lună de miere, murmură Lance,

care începuse deja să se bucure de privilegiile unui soţ. Trebuia să-ţi fi spus că am stat atât de multe ore la serviciu pentru ca să pot lipsi câteva săptămâni. Începând de acum. Unde ţi-ar plăcea să mergi?

— Oriunde? întrebă

ea, plutind sub puterea de drog a mâinilor lui.

— Oriunde.

— Nicăieri, decise ea strecurându-şi mâinile sub pulovărul lui. Sub palmele ei spinarea lui devenise dură şi fierbinte. Am auzit că personalul serveşte minunat aici. (El îşi

ridică chipul şi ea îi zâmbi.) Şi îmi place priveliştea. Întinse mâna la spate şi trase telefonul, pe care i-l întinse peste cap. Poftim, sun-o pe doamna Trilby şi spune-i că plecăm două săptămâni în... Fiji. Dă-i o vacanţă. Încuiem uşa,

scoatem telefonul din priză şi dispărem.

— M-am însurat cu o femeie deşteaptă, conchise Lance. Luă telefonul şi îl aruncă pe podea, cu receptorul scos din furcă. O s-o sun mai târziu... mult mai târziu. (Îşi coborî gura peste a ei, frecându-se

uşurel.) Parcă ai spus ceva despre copii, nu?

Ochii care începuseră să se închidă, se deschiseră din nou.

— Da, am spus. .

— La câţi te-ai gândit? întrebă sărutându-i pleoapele.

— Nu m-am gândit la un număr anume,

murmură ea.

— De ce n-am începe cu unul şi să vedem mai departe? Un proiect important ca acesta, ar trebui început imediat, nu crezi?

— Absolut.

Când gurile lor se întâlniră din nou, apusul se transforma în

noapte.

---

[1] Aluzie la *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Caroll.

[2] Aluzie la *Alice în Ţara minunilor* de Lewis Carol.

[3] Referire la *Rebecca* de Daphne Du Maurier

Cuprins

CAPITOLUL 1 6

CAPITOLUL 2 118

CAPITOLUL 3 206

CAPITOLUL 4 333

CAPITOLUL 5 511

CAPITOLUL 6 639

CAPITOLUL 7 758
CAPITOLUL 8 847
CAPITOLUL 9 913
CAPITOLUL 10 1053
CAPITOLUL 11 1142
CAPITOLUL 12 1215
CAPITOLUL 13 1287
CAPITOLUL 14 1407

CAPITOLUL 15 1494